EMMA BLUE

BEATRICE ÎN BARCELONA

ÎNTÂLNIRI CU PERIPEȚII

LETRAS

Emma Blue

Beatrice în Barcelona

Întâlniri cu peripeții

Copyright

Beatrice în Barcelona: Întâlniri cu peripeții / Emma Blue

ISBN eBook ePUB 978-606-071-959-5

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului. Copyright 2023, Emma Blue. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net
email: office@piatadecarte.com.ro
Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.letras.ro
contact@letras.ro

Dedic această carte fratelui meu, în amintirea momentelor fără număr din anii copilăriei, în care am râs amândoi, în hohote. Ca să nu le uităm niciodată.

CUPRINS

Copyright

Interlopul și salvatorul

Carla și Fabio

Natalie și Carlos

Interviul, Armando și Blanca

Vernisajul, Hanibal și muncitorii

Întâlnirea cu Natalie — ghidul nurorilor

Instalatorul — Zelika

Nunta Arceliei

Team -building

O zi la serviciu — ultima

Mătușa mea Malaya

POSTFAȚĂ

Interlopul și salvatorul

Mă gândesc că poate ar fi trebuit să iau un taxi, aşa cum m-a îndrumat prietena mea, Natalie. Nu pentru că am mult de mers pe jos până pe Las Ramblas, însă e cam târziu. Totuşi, ce rost are să mă îngrijorez? Am 27 de ani, cunosc Barcelona şi voi merge pe bulevarde bine luminate şi intens circulate.

Într-adevăr, sunt câţiva trecători pe Passeig de Gracia. Trec prin dreptul Casei Mila şi îmi amintesc de Carlos, fostul meu iubit. O undă de regret mă tulbură pentru câteva clipe. Vreau să alung amintirea şi mă uit spre cer.

E lună plină şi câţiva nori subţiri, cenuşii ascund o mică parte din ea. Lumina lunii trece difuz prin ei, creând o atmosferă ireală, de poveste.

Cobor la timp privirea din înaltul cerului, pe stradă şi văd un bărbat încadrat de două femei tinere, la câţiva metri în faţa mea. Încerc să-i ocolesc luând-o spre dreapta, apoi spre stânga, însă fără folos, pentru că şi ei se deplasează, exact ca mine, în aceeaşi direcţie.

E clar că nu vor să mă lase să trec şi mă opresc. Cele două fete râd mult şi nu par periculoase. La început, le zâmbesc şi eu pentru că oamenii par foarte veseli; poate că vor să fie ajutaţi cu informaţii sau or fi băut şi ei un pahar în plus.

Mă uit mai bine la el şi-mi schimb părerea: are părul acoperit integral cu gel, iar vestimentaţia lui mă surprinde prin eleganţa în stil mafiot. Omul adoră bijuteriile: gâtul, pieptul, urechile şi încheieturile mâinilor sunt placate cu aur. Are buze uriaşe, foarte cărnoase, un zâmbet desfrânat şi prea multă salivă. Ţine ochii pe jumătate închişi şi încearcă să-i privească de sus chiar şi pe cei mai înalţi decât el. Spre deosebire de ele, bărbatul îmi pare destul de primejdios.

—Vreau să te sărut, frumoaso! Te las să treci numai dacă mă pupi, pe gură!

Îşi ţuguie buzele şi apoi freamătă din ele într-un fel care-mi aminteşte de mârâitul unui animal întărâtat. Are aşa de multă salivă încât cred că dacă ar sufla, ar reuşi să umple spaţiul dintre noi cu balonaşe; aproape pot să jur că a înghiţit o gură de săpun lichid.

—Hai, lasă-l să te pupe, mă roagă şi prietenele lui cu glasuri şăgalnice.

Ori de câte ori cineva se comportă ciudat, imediat mă gândesc că e consumator de droguri. Doar aşa mintea mea poate să accepte bizareriile stradale ale necunoscuţilor.

Una dintre fete, cea blondă, vine lângă mine şi mă mângâie pe păr, în timp ce insistă să mă las sărutată. Fac vreo câţiva paşi în spate şi încerc să îndepărtez mâinile adoratorului, în timp ce am mare grijă ca faţa mea să nu arate lipsă de respect sau dispreţ.

—Nu te las să treci până nu-ţi bag limba în gură! mă ameninţă interlopul, în timp ce încearcă să-mi prindă capul cu mâinile.

Doamne, buzele lui par enorme şi mă tem pentru o clipă că ar putea să-mi sugă faţa ca pe-o acadea. Regret foarte mult că nu am ascultat-o pe Natalie.

—Lasă-mă să trec! Dă-mi drumul! Lasă-mă! Şi încep să ţip. Nu ştiam că pot ţipa atât de strident.

Mă strecor pe sub braţele lui şi o iau la goană. Aud exclamaţii greu de reprodus, râsete și comentarii legate de comportamentul meu ciudat care-i face să se crucească.

—Cred că-i drogată, o aud pe una dintre femei...

—Eşti nebună de legat, târfo! Dementa naibii!

Bărbatul e foarte indignat şi crede că numai nişte şocuri electrice mi-ar mai fi de folos. Apoi se răzgândeşte şi începe să mă înjure și să-mi descrie în detaliu cam ce crede el că merit eu: e vorba de o pedeapsă sexuală pe care tare ar mai vrea să mi-o aplice, curvă proastă ce sunt. Preferă mult sex oral şi anal și i-ar fi pe plac să mă vadă cerând îndurare în timp ce prietenii lui mi-ar face aceleaşi lucruri, concomitent sau pe rând.

—Să nu mai ieşi din casă, nebuno! O idioată din asta poate să-ţi pună viaţa în pericol; te bagă în puşcărie, nevinovat!

Nu mai alerg și încep să mă calmez. Sunt la mare distanţă de ei.

Îmi displace foarte mult acest peşte buzat, cu multe bale, care mă crede nebună pentru că nu vreau să devin una dintre fetele lui.

Oare cum arăt? Mă uit repede într-o vitrină și mi se pare că sunt în regulă, mai puţin decolteul pe care-l micşorez mult, modificând dimensiunile bretelelor. Nu e de mirare că omul a crezut că am potenţial.

Nici nu ştiu când am ajuns în faţa casei în care locuiesc. Urc scările în fugă şi mă lipesc de uşa de la intrare ca să-mi trag sufletul. Trebuia să iau un taxi, ce naiba. Caut un pachet de ţigări și constat că nu mai am. Știu că fumez un pachet pe zi, însă niciodată nu mă îndur să cumpăr zece pachete o dată. Tot sper că o să mă las. Am o gândire puerilă, fără discuţie!

Îmi propun să suport, însă după câteva minute îmi dau şi eu seama că n-o să fiu în stare. Mă schimb repede în blugi şi mă îmbrac cu o bluză neagră, fără mâneci, la baza gâtului. Arăt decent și îmi recapăt încrederea în mine. Caut bani în geantă și constat că nu am. Iau totuşi geanta, pentru că am un

bancomat la 200 m distanţă şi o tutungerie în apropiere. E 11:52, dar străzile sunt luminate şi încă circulate. Stau într-o zonă centrală, chiar n-am de ce să mă tem. Întâmplarea ciudată de mai devreme este o excepţie, mă asigur eu cu curaj.

Odată ajunsă pe stradă, orice îngrijorare dispare. Terasele au încă destui clienţi şi pe Las Ramblas, suporterii echipei FC Barcelona sunt în culmea fericirii: ţipă, sar, dansează, aruncă tricourile de pe ei, ce mai: sunt ca ieşiţi din minţi. Sper să nu mă intersectez cu ei la întoarcere, pentru că unii par cam cherchelițti.

Ajung la bancomat şi constat că softul îşi cere scuze în numele băncii. Găsesc repede altul, funcţional, şi mă îndrept spre tutungerie. Bine că e deschisă non-stop! Cumpăr 3 pachete şi mă înfurii pe mine când văd câţi bani dau.

Intru pe strada mea și exact înainte să bag cheia în uşa de la intrare cineva îmi smulge geanta de pe umăr cu atâta forţă, încât trebuie să mă sprijin de zid ca să nu cad.

—Hoţule! Dă-mi geanta, mă aud strigând.

Nu ştiu de ce i-am cerut-o. Știu şi eu că nu se va întoarce cu ea. Mă văd apoi alergând după el. Sper să arunce geanta în care am toate actele, după ce ia banii. Îmi vine să plâng de ciudă.

Mai are doar câţiva paşi de făcut până trece colţul străzii, când, dintr-o dată, un bărbat care vine din sens opus, încearcă să-l reţină pe nemernic apucându-l de un braţ. Hoţul s-a înfuriat și vrea să scape trăgându-i doi pumni necunoscutului în zona pieptului şi înjurându-l. În vârtejul schimbului de pumni, geanta mea cade pe trotuar.

Amândoi sunt îmbrăcaţi cu bluze negre și pentru câteva clipe nu mai sunt sigură că ştiu care-i hoţul şi cine-i salvatorul. Mă grăbesc să ajung lângă ei ca să-mi recuperez geanta căzută, însă mă opresc atunci când văd sclipind în lumina becului o lamă de cuţit şi simt cum teama îmi traversează întregul corp ca o undă de șoc.

Hoţul flutură cuţitul rânjind hidos către celălalt bărbat care reuşeşte să se ferească la timp. Într-o clipă, rolurile se schimbă și cuţitul sare pe asfalt. Văd cum bărbatul mai înalt îl loveşte pe hoţ de câteva ori, cu o rapiditate uluitoare, în stomac şi peste cap.

Gemetele de durere ale celui lovit, viteza atacului și zgomotul înfundat al loviturilor m-au înlemnit. N-am mai văzut atâta violenţă decât în filme.

Hoţul are ochii ieşiţi din orbite și gura plină de sânge.

—Dispari!

Cel amenințat se strecoară uşor pe lângă zid cu braţele în sus, face câţiva

paşi în spate şi dispare după colţ. Bărbatul care rămâne se apleacă după geantă şi se îndreaptă spre mine, în timp ce-şi trece o mână prin păr.

Învingătorul îşi aranjează ţinuta şi am timp să văd pentru o fracţiune de secundă, mânerul unui pistol, fixat la brâu. Doamne, îmi vine să o iau la goană! Salvatorul pare mai rău decât infractorul şi constatarea asta nu-mi face deloc bine.

Se apropie de mine şi-mi întinde geanta. E un uriaş sau eu n-am o înălţime decentă. Mă grăbesc să-i mulţumesc cât pot eu de frumos .

—N-a avut timp să deschidă geanta, însă e bine să verifici. Stai prin preajmă? Pot să te conduc.

Vocea lui e foarte calmă, la fel ca întreaga lui atitudine: parcă-i alt om, însă nu pot să uit aşa de repede cât de periculos era mai devreme. Un bărbat care avea un cuţit în mână a fugit mâncând pământul.

—Îţi mulţumesc mult, stau la doi paşi... În cealaltă clădire... şi-i arăt cu degetul. Deschid totuşi geanta şi verific de formă conţinutul.

—Aştept să intri, bine? Îmi zâmbeşte şi am timp să-i văd trăsăturile care degajă un calm incredibil.

O iau repede din loc şi mă grăbesc să bag cheia în broască. Înainte să intru îi mai mulţumesc încă o dată şi dispar, deşi parcă aş fi vrut să mai rămân. Salvatorul meu este foarte prezentabil. Totuşi, un bărbat cam periculos.

Am citit de mai multe ori despre pacienţii care se îndrăgostesc de psihologi şi despre victimele care se amorezează de salvatorii lor.

Sigur că n-am avut timp să mă îndrăgostesc şi de data asta, însă cred că multă vreme n-o să uit zâmbetul omului care mi-a recuperat geanta, şi nici privirea lui.

Încep apoi să mă minunez de propriile-mi gânduri. Cum am putut să mă tem de un om care m-a ajutat? Omul ăsta nu doar că mi-a recuperat geanta, dar chiar m-a salvat de la o posibilă agresiune. Hoţul avea un cuţit... Poate că nu m-ar fi rănit, dar m-ar fi ameninţat cu el pentru că alergam ca o fraieră în urma lui. De fapt, pe necunoscut a încercat să-l rănească fără să clipească; cred că la fel ar fi făcut şi cu mine, iar eu n-aş fi ştiut să mă feresc la timp şi nici să-l dezarmez. Să-l bat măr şi să-l intimidez, n-aş fi reuşit nici la nivel de imaginaţie.

S-ar părea că sunt situaţii în care vorba bună, colaborarea şi zâmbetul nu sunt de niciun folos.

Carla și Fabio

Astăzi sunt liberă, aşa ca mi-am petrecut o mare parte din zi citind.

Cineva sună la uşă... Cine-o fi? O! E amica mea, Carla, care locuieşte în acelaşi imobil. Ne-am împrietenit acum patru ani, când m-am mutat aici şi ne vizităm destul de des.

—Hei, bună! Poţi să vii până la mine, la un pahar de vin? Ştiu că acum patru zile a fost ziua ta, dar nu eram în Barcelona, iar mâine plecăm în concediu.

Carla e foarte generoasă şi ea nu uită niciodată când e ziua mea de naştere.

—Ooo, Carla! Da, cum să nu? Mulţumesc, vin în trei minute.

—Te aştept, spune amica mea în timp ce urcă scările.

Carla e actriţă şi s-a căsătorit cu un bărbat pe care-l ştie din timpul liceului. Fabio e arhitect. Mă simt bine în prezenţa lor. Râdem mult, citim cam aceleaşi cărţi, mai puţin pe cele de dezvoltare personală pe care s-ar părea că le citesc doar eu. O să am mare grijă să ascund acest lucru, pentru că n-aş vrea să-i dezamăgesc.

Amica mea e îndrăgostită de meseria ei şi arată foarte bine: minionă, păr negru, lung şi drept, ochi verzi, migdalaţi şi buze cu un contur perfect, de vedetă. Cândva va deveni celebră. Fabio e blond, înalt şi foarte suplu; chiar prea slab. Un bărbat foarte capabil, ambiţios şi cu mult umor.

Carla mi-a demonstrat şi continuă să o facă, ori de câte ori e supărată pe Fabio, că instituția căsătoriei este deseori o povară. Mă sfătuieşte să nu fac pasul acesta prea curând.

Eu cred că se iubesc, însă nu ştiu cum reuşesc să ajungă la certuri atât de des. La câteva am fost de faţă, chiar înainte să izbucnească şi pe toată durata desfăşurării lor. Li se pare nepoliticos să dau bir cu fugiţii, exact când ei se ceartă mai cu spor. În unele cazuri, cearta se întrerupe şi reizbucneşte după plecarea mea sau chiar a doua zi. Carla mă ţine la curent cu toate detaliile căsniciei sale. După fiecare ceartă, Carla îl acoperă pe Fabio cu sărutări şi am bănuiala că-l ţine în pupici pentru că nu poate să-l ţină în pumnişori, aşa cum şi-ar dori uneori.

Sper să nu se ciondănească şi astăzi pentru că n-aş vrea să-mi pun roba de judecător; este o sarcină foarte complicată, care îmi micşoreaza energia pentru câteva ore.

Deşi amândoi insistă să-l arăt cu degetul pe vinovat, fiecare în parte

simţindu-se victimă, totuşi eu le dau dreptate amândurora; ştiu şi eu că aşa ceva, în practica judiciară, nu-i posibil, însă asta este singura modalitate prin care reuşesc să-mi exercit prerogativele puterii judecătoreşti.

Eu sunt singurul judecător care nu dă pedepse, pentru că n-are cui. La procesele mele sunt doar două victime. Amicii mei sunt prea mulţumiţi de faptul că sunt exoneraţi de orice răspundere şi nu-mi pun niciodată judecata sub semnul îndoielii, deşi sesizează şi ei absenţa vinovatului.

Ajung la uşa lor. Deschide Fabio care mă ia în braţe şi mă pupă scurt pe gură. E un moment puţin cam jenant... Nu mi se pare în regulă să mă pup pe gură cu soţii prietenelor mele. ”Ce naiba, omule? Ai băut prea mult?”

Gândul rămâne acolo unde s-a născut.

—Beatrice, la mulţi ani! Viaţa-i scurtă, aşa că: încalcă regulile, pune-ţi întrebări, iartă repede, iubeşte cu adevărat, râzi fără reţineri şi nu regreta nimic din ce te-a făcut să zâmbeşti sau să simţi!

—Mulţumesc, Fabio! Aşa am să fac. Ce urare frumoasă!

Parcă am mai auzit undeva asta... Nu știu sigur, dar mi-a plăcut mult.

Fabio e vesel şi-mi face semn să iau loc pe un scaun de la bar.

—Carla e la baie, vine imediat, mă anunţă el. Cu ce să te servesc? Vrei Sangria sau o bere?

—Sangria.

Îmi umple repede o halbă uriaşă cu Sangria adăugând gheaţă și multe felii generoase de măr și portocală. Halba e adusă din Germania și are o imagine cu Brandenburg Tor, din Berlin.

După ce beau câteva guri, mă simt inspirată să le spun şi lor că vreau să-mi dau demisia. Am mai mărturisit asta și altor prieteni, iar regretele au fost tardive, ca de obicei. N-am să le dezvălui că m-am apucat să scriu o carte, aşa ceva nu se spune, doar se face. Cu toate că am o strângere de inimă, totuşi, parcă nu mă pot abţine. N-am astâmpăr și simt că trebuie.

Mă întreb dacă atitudinea omului care găseşte satisfacţie în propria-i suferinţă sau umilire nu cumva se numeşte masochism. Sigur că aşa se numeşte, dar eu nu sufăr de aşa ceva. Eu sufăr de nesiguranţă, de asta tot caut aprobări.

—Ce mai faci, Beatrice?

Fabio e o gazdă perfectă, foarte preocupată de binele musafirilor săi.

—Auzi, Fabio? Mă gândeam să-mi dau demisia.

—Felicitări! Ce te-ai gândit să faci?

Fabio îmi zâmbeşte senin şi mă încurajează să-i dau drumul, fără sfială. Mi-e prieten, ce naiba!

—Mă gândeam să fac ceva pe cont propriu.

—Ai bani puşi deoparte?

Întrebarea mă ia pe nepregătite şi, deşi am o sumă de bani în cont, totuşi o consider prea mică pentru a aminti ceva de ea.

—Nu prea, recunosc eu cu jenă...

—Mhmm… Mai strânge şi tu ceva ca să ai o bază de pornire. Dacă-mi pică şi mie vreo idee, te ajut. Să cauţi o afacere de nişă!

Să nu te superi pentru că-ţi dau sfaturi elementare! Îţi dai demisia fără să ai ceva asigurat, doar în cazul în care simţi că ai un talent anume... Să zicem că ştii să pictezi sau să scrii. Dacă-mi spuneai că-ţi dai demisia pentru că simţi că poţi să scrii o carte, chiar eu te încurajam să o faci cât mai repede. Chiar, te-ai gândit să te apuci de scris? Personal, cred că ai talent.

Sufletul meu tresaltă de bucurie, dar tac chitic, de teamă să nu stric mirajul. Şi Carla mi-a mai spus că ar trebui să mă apuc de scris, acum un an şi am ascultat-o. Sunt aşa de bucuroasă că-mi vine să-l îmbrăţişez şi să-l pup. Chiar şi pe gură, dacă aşa-i este pe plac de la o vreme...

—M-am gândit la asta şi cred că...

—La mulţi ani, scumpeteeee!

Carla e deja în spatele meu şi mă pupă pe obraz în timp ce-mi dă cadoul: un album cu castelele medievale din Anglia şi o cremă de corp de la Clinique. Sunt foarte emoţionată, e un cadou minunat; le mulţumesc şi-i pup pe amândoi.

Fabio reuşeşte să mă pupe şi a doua oară pe buze, în timp ce Carla mă linişteşte spunându-mi că Fabio are dezlegare la buzele tuturor prietenelor ei şi că nu-i nimic dubios în asta. E doar un pupic ceva mai bărbătesc, după opinia ei. Bărbaţii trebuie să pupe femeile pe gură! E o teorie nouă cu care aş face bine să mă familiarizez. Fabio pare mulţumit şi mă întreb care dintre ei a născocit ideea asta. Nu ţin să aflu chiar acum, aşa că depăşesc cu demnitate episodul, răsfoind cu mare interes albumul.

Depănam verzi şi uscate despre ultima lor vacanţă din China, despre castelele din album pe care ei le-au văzut în mare parte, despre premiile Oscar decernate în acest an; tocmai beau a doua halba de Sangria şi mă gândesc să aduc vorba despre demisie, când Fabio mă întreabă dacă m-am împăcat cu Carlos, fostul meu iubit.

—Nu cred că o să ne mai împăcăm vreodată. E o poveste încheiată.

Mă simt puţin aiurea când trebuie să vorbesc despre asta...

—N-am timp să mă întâlnesc cu nimeni, stau prea multe ore la serviciu. Nu mai suport slujba asta! Mă simt ca un hamster care aleargă de nebun într-un cilindru, după care cade frânt în propria-i cuşcă.

—Dar dă-ţi o dată demisia de la nenorociţii ăştia! urlă la mine Fabio. Vrei să rămâi singură? Eşti frumoasă şi deşteaptă, dar anii trec... Acum eşti seducătoare, însă la 40 de ani n-o să mai fii... Mă rog, n-a mai văzut nimeni până acum o babă irezistibilă... O băbăciune, înţelegi ce spun, nu?

La 40 de ani o femeie este o babă? Nu-mi vine să cred că peste 13 ani voi deveni o băbăciune, din punctul lui de vedere. Ce mă fac, dacă toţi bărbaţii gândesc la fel?

—Băbăciune? mă indignez eu.

—Da, se strâmbă la mine Fabio. Baba nu mai este atrăgătoare, nu mai este.. femeie.

—Dar ce este? întreb eu panicată.

—Nu știu, spune el ridicând din umeri. Femeia este o persoană căreia vrei să i-o tragi, bine?

—Și baba ce este? se oțărăște Carla.

—O făptură, acolo... ne lămurește Fabio cu indiferență.

Doamne! Pentru el bătrâna este o făptură jalnică, o vietate greu de definit? Mă întreb dacă o mai vede ca pe un om.

—Un bărbat la 40 de ani este un moş? întreb eu cu amărăciune.

—Sigur că nu e moş, spune Fabio cu iritare; ba din contră, e chiar în putere. Dar femeia se degradează mai repede; în plus, bărbatul de 40 de ani, asta dacă-l mai prinzi singur, va căuta o femeie mai tânără, nu de vârsta lui.

—Fabio, mă uimeşti! sare Carla indignată. Credeam că m-am măritat cu un bărbat care are o minte deschisă; gândeşti ca un boşorog din secolele trecute. Eşti în secolul 21, omule! O femeie poate arăta demenţial şi la 40 de ani.

—Eu chiar n-am văzut aşa ceva până acum şi am 31 de ani. N-ai văzut nici tu, doar ai auzit şi, naivă cum eşti, ai şi crezut...

—În concluzie, se zburleşte Carla, când eu o să împlinesc 40 de ani, o să mă arunci la gunoi?

—Doamne, iubito! Pentru mine vei fi frumoasă tot timpul, dar ştii de ce? Pentru că te cunosc de la 16 ani şi, pentru mine, schimbările aduse de vârstă nu vor fi la fel de vizibile ca pentru ceilalţi. Cum să-ţi explic? Dacă te îndrăgosteşti în tinereţe, nu vei vedea pe chipul persoanei iubite urmele trecerii timpului; nu în halul în care vor reuşi să le vadă toți ceilalţi care te vor

privi pentru prima dată. Pentru mine vei fi unică şi fermecătoare pentru că ne vor lega mii de amintiri. Chipul tău, chiar dacă va avea riduri, va fi frumos în ochii mei; *daaaaar*, adăugă Fabio lungind vocala a, ca să ne atenţioneze că urmează ceva important, în acelaşi timp, pentru ceilalţi nu vei fi decât o babă.

Carla se strâmbă a neîncredere; teoria nu o convinge cine ştie ce, însă pare să o accepte.

Poate că mi se pare, dar am sentimentul că "moş" sună mai puţin neplăcut, în timp ce cuvântul "babă" îmi striveşte timpanele şi-mi inundă creierul cu imagini de piei zbârcite, atârnânde şi gălbejite.

—În concluzie, continuă Fabio netulburat şi uitându-se fix la mine, trebuie să găseşti pe cineva care să te iubească în perioada în care ai carnea tare. Cel care te va iubi va fi singurul care te va putea vedea într-un mod unic, până la sfârşitul zilelor tale. Când vei împlini 60 de ani, nimeni, dar absolut nimeni altcineva, în afară de el, nu va vedea altceva decât o hârcă; poate simpatică, însă doar o femeie bătrână, cu faţa urâţită de apropierea morţii.

"Apropierea morţii"? Înţelesul acestei expresii mă loveşte cu puterea unei palme zdravene, în plină faţă; mai precis, în zona gurii. Adierea unei mase de aer rece de la aparatul de aer condiţionat mă ajută, mai mult decât mi-aş fi dorit, să înţeleg cu mare claritate, deznodământul tragic şi implacabil al omenirii.

Deja am senzaţia că mă dor oasele de la un fel de reumatism care mă atacă mişeleşte, cuibărindu-se parşiv în zona şalelor. Venele de pe mâinile mele pulsează scandalos de urât şi mâna care dulce halba la gura mea pare a unei femei care a trecut de 60 de ani.

Fabio mai ia o gură de băutură şi îşi continuă teoria:

—Apropierea morţii începe să-şi lase pecetea pe fiecare chip care trece de 25 de ani. Întâi se adâncesc cearcănele, apoi se accentuează ridurile de expresie, apar altele noi, unde nici nu te-ai fi gândit, pielea începe să-şi modifice culoarea şi să arate ca o cârpă. Exact ca cea cu care şterg eu motorul de ulei.

Ştiu că are o motocicletă Harley Davidson şi tot timpul o lustruieşte. Imaginaţia mă ajută, însă tot aş vrea să văd cârpa.

—Moartea, continuă el, e cea care-ţi dă de veste, de timpuriu, că te îndrepţi cu paşi siguri spre mormânt; îţi spune clar că te aşteaptă! Te vizitează în fiecare zi şi rânjeşte hâd spre tine, ori de câte ori mai pune pe faţa ta un rid, o cută, un neg, o pată, un fir alb...

Enumerând semnele îmbătrânirii, Fabio indică pe faţa mea, cu arătătorul, locurile în care moartea rânjită va prefera să le aşeze.

—Eşti sinistru, frate! concluzionează Carla care a rămas cu ochii pierduţi

într-o oglinjoară.

Mă întreb de unde a scos-o aşa de repede?

Ştiu că am câteva riduri micuțe şi ingrate care apar atunci când râd. Iau oglinda de la Carla ca să depistez pecetea morţii. Concluzia e şocantă: moartea nu zâmbeşte la mine, ci râde în hohote!

Încep să hlizezc prosteşte uitându-mă în oglindă, în timp ce ridurile se adâncesc şi mai tare; mi se pare că mă urâţesc pe măsură ce râd. Cum e posibil? Înainte era invers.

—Uite ce riduri ai şi tu!

Fabio mă priveşte surprins şi îngândurat, de parcă tocmai a descoperit că am cancer. Constatarea lui, cu nimic diferită de a mea, cade cu gingăşia unui buzdugan ţintit cu precizie în moalele capului. Râsul meu se transformă într-un fel de chicoteală disperată. Mă rog, are dreptate, însă n-am decât 27 de ani, totuşi!

—Fabio, n-am privit niciodată ridurile ca pe nişte avertismente pe care moartea mi le serveşte cu zâmbetul pe buze, ca să nu uit că într-o zi mă voi transforma în ţărână. E o teorie interesantă, dar extrem de mizerabilă şi are şi ceva influenţe misogine. Să nu-mi spui că mi se pare! Am un sfat pentru tine: să n-o spui niciodată unei femei care se apropie de 40 de ani! Îţi spun asta din prietenie, bineînţeles.

—A! Păi, bătăciunile ştiu şi ele... De asta dau atâţia bani pe produse cosmetice şi pe operaţii estetice. Nimic mai jalnic decât să vezi o femeie trecută, făcând pe tinerica...

—Nu mai spune bătăciune unei femei de 40 de ani, că mă enervez tare de tot! o aud pe Carla ţipând. Şi să ştii că dau şi moşii bani pe produse cosmetice şi operaţii estetice. Ştiu eu un regizor de 62 de ani, care se îmbracă şi se comportă la fel ca un puştan. Se dă cu o tonă de parfum şi poartă pantaloni din piele sau cu turul lăsat; unde mai pui că a învăţat o mulţime de gesturi pe care le vezi prin videoclipurile de succes, făcute de bărbaţi de maxim 25 de ani. Are şi un vocabular îmbunătăţit cu jargoane de adolescent rebel. E jalnic.

—Staţi un pic, mă grăbesc eu să clarific lucrurile: mi se pare lăudabil ca un om, indiferent de sex, să încerce să-şi păstreze frumuseţea. Fiecare are dreptul să facă asta, aşa cum crede de cuviinţă, în funcţie de convingerile pe care le are, în legătură cu ce înseamnă frumos pentru el. Atâta timp cât încercările sale nu fac rău nimănui, nu văd de ce un bărbat de 62 de ani n-ar putea să poarte şi pantaloni din piele... Dacă omul aşa se simte bine, ce avem noi cu el?

—E exagerat, ar trebui să-l vezi, mă contrazice Carla.

—El nu se consideră exagerat şi s-ar putea să mai existe şi alţii care să-l admire. Asta nu poţi să ştii... La teoria asta mai trebuie lucrat un pic, mai ales

la partea care-l califică pe Fabio pentru poziţia de misogin ipocrit. Peste două săptămâni, când o să vin la voi, aştept o prezentare mult îmbunătăţită.

—Auziţi? La ce vârstă o femeie poate accepta să i se spună, verde în faţă, că este o babă — fără să înceapă să tremure de indignare, se interesează Fabio?

N-am idee de ce crede că noi ar trebui să ştim asta.

—Niciodată, îl edific eu.

—Poate după 99 de ani, intervine și Carla cu un răspuns ceva mai rezonabil.

—Hai să schimbăm subiectul, oameni buni, pentru că deja încep să mă simt de 100 de ani.

—Nu exagera!

Sar amândoi să mă consoleze şi par foarte dispuşi să schimbe subiectul.

—Am tot eu un subiect bun, anunţă Fabio cu emfază.

Amândouă ne arătăm foarte interesate şi-l privim cu mult interes. Fabio se chiorăşte suspect la mine și întreabă:

—De când n-ai mai făcut sex?... De 3 luni, aşa-i?

După faţa mea, înţelege că a nimerit-o.

—Doamne, vrei să o iei razna? Acum Fabio pare uimit şi spune pe nerăsuflate:

—Du-te într-un club şi fă-ţi şi tu de cap, măcar o noapte!

Mai stă un pic, îşi ia o faţă de sfătuitor plin de bunăvoinţă și adaugă:

—Mă bucur că nu vrei să te mai împaci cu Carlos. Nu era de tine. Era dus cu capul, dacă voia să te ducă pe Valea Amazonului. Mă tem să nu întâlneşti unul care, după vreo doi ani, să-ţi spună că-l bate gândul să te ducă la Polul Nord, pentru că numai acolo s-ar putea simţi el împlinit.

Îşi trage sufletul, mai ia o gură de Sangria și mă priveşte cu multă simpatie.

—Vreau de ceva timp să-ţi prezint un prieten din copilărie: e un tip deştept, un bărbat bine şi are și o firmă de construcţii. Se descurcă excelent şi e un om extraordinar. V-ar sta foarte bine împreună.

—Oameni buni, lăsaţi-mă, încep eu râzând. Aveţi încredere în mine, îmi revin eu. Pot să-mi găsesc şi singură...

—Nu e genul ei, Fabio, îmi sare în apărare Carla. M-am gândit și eu la el, dar nu...

—Dar care-i genul ei? o întrerupe Fabio. Care-i genul tău, Beatrice?

Carla răspunde în locul meu.

—Șaten sau brunet, înalt, solid, ceafa groasă...

—Gât frumos, o corectez eu...

—"Gât frumos"? se miră Fabio. Dar de ce e aşa de important gâtul unui bărbat pentru tine? N-am mai auzit aşa ceva. Fabio râde în timp ce privirea lui exprimă o uimire sinceră.

Carla zâmbeşte cu subînţelesuri, sprijinindu-se cu o mână de colţul mesei şi mă îmbie să-i dau detalii lui Fabio. Ea ştie pentru că i-am spus cândva, tot la o Sangria.

—Poate o să-ţi spun, dar nu acum, încerc eu să mă fofilez.

—Hai, termin-o! mă repede Fabio. Suntem prieteni, ce naiba! Spune-mi, că mor de curiozitate! Sunt subiecte pe care nu le poţi trata cu noi?

—Nu, nu sunt, recunosc eu. Şi ăsta este adevărul.

Carla simte nevoia să intervină oferindu-mi o mână de ajutor; mai bine n-ar fi făcut-o!

—Beatrice crede că un gât frumos, nici prea gros, dar nici subțire sugerează şi garantează un penis viguros. Gâtul tău e prea subţire, de exemplu.

Carla începe să chicotească precum Scaraoţchi.

Fabio arată ca jignit de moarte. Zâmbetul s-a șters de tot de pe fața lui, iar privirea i s-a întunecat profund. Nici dacă aş fi postat pe blogul lui informaţia că are penisul cât degetul mic de la picior şi ataşam şi o imagine, nu obţineam aşa o reacţie.

—Tu îţi alegi bărbaţii în funcţie de grosimea gâtului pentru că ţi-a intrat în cap că doar aşa poţi să dai peste o sculă bună?

Bunul meu amic este extrem de indignat şi buzele lui sunt schimonosite de un rictus dispreţuitor. Eu sunt şi mai indignată decât el, pentru că *nu* cred asta! Sunt o femeie educată şi îmi aleg bărbaţii în funcţie de alte criterii.

—Nu există nici o legătură, continuă el. Știu eu unul care-i mai slab decât un ogar spaniol şi are ditamai penisul.

Penis spun eu. El a spus varianta pe care n-o găseşti în niciun dicţionar. Omul se simte insultat la el în casă şi reacţionează ca atare.

—Cine ţi-a băgat prostia asta în cap? Carlos? Ăla care a făcut o facultate doar ca să afle cum să facă disecții pe broscuțe și să înțepe fluturașii în spinare cu ace?

Arhitectul din el a devenit batjocoritor şi s-a apucat să defăimeze biologii.

Vreau să mă disculp şi nu ştiu cum să fac asta cu fineţe. Îmi amintesc ziua în care Carla mi-a arătat pe calculator nişte fotografii sexy cu ea; ştiu că printre ele s-a strecurat şi una în care penisul lui Fabio era falnic şi foarte artistic prins în imagine.

—Ştiu, încep eu grăbită, că nu există nici o legătură şi nu cred că bărbaţii subţiri au penisuri jalnice... Eu caut şi altceva la un bărbat, ... adică alte calităţi...

—Sper că nu spui asta din politeţe, sare ca ars Fabio, luându-şi aerul omului care nu are nevoie de compasiune. De atâta indignare se ridică în picioare, luând o pozitie semeaţă, care-i face gâtul să arate şi mai subţirel decât ştiam.

Ştiu că dacă nu fac repede ceva, nu mă va putea ierta niciodată. E unul dintre ultimii oameni pe care aş vrea să-i jignesc.

—Nu, Fabio, sincer! De altfel, pe-al tău l-am văzut. Şi e un monstru!

Asta chiar nu trebuia să spun.

S-a făcut linişte, apoi amândoi încep să râdă. Rânjesc şi eu. Fabio s-a înroşit la faţă; posibil din cauza râsului. Simt că devine dificil să mă mai uit în ochii lui şi îmi agăţ cu disperare privirea de chipul Carlei, în care mi se pare că pot găsi tot sprijinul din lume.

—Carla, i-ai arătat fotografii cu noi?

Din felul în care-i zâmbeşte Carla, înţelege că da, mi-a arătat.

—Eşti nebună, Carla? Nimeni nu trebuie să le vadă.

—Numai ei i-am arătat una... şi oricum, din greşeală...

Dă din mâini într-un fel care încearcă să o disculpe.

—Din greşeală, o ajut eu, uitând-mă tot în ochii ei... Fabio, începe să devină greu să mă mai uit în ochii tăi... Poţi să pleci un pic?

—Nici nu mă gândesc! Când ne întoarcem, îţi prezint eu unul din ăsta, aşa cum îţi place ţie. I-am proiectat casa unui malac din ăsta. E un tip deştept, nu ştiu sigur ce învârte, dar mă interesez, bine?

—Fabio, ai înnebunit de tot! Las-o în pace!

Carla zâmbeşte cu simpatie către amândoi.

—Cum adică s-o las în pace, dacă eu cred că pot să o ajut? Tu ce fel de prietenă îi eşti?

Carla face o faţă vinovată şi simte nevoia să aducă ceva ajustări comportamentului său.

—Dar la cine te referi? Îl ştiu?

—Da, l-ai văzut. E cel despre care ai spus că te sperie. Omul are prestanţă şi e mare cât uşa asta.

—A, da. Cred că e pe gustul tău, Beatrice. Trebuie să-l vezi, neapărat! Cum de nu m-am gândit? Când ne întoarcem, trebuie să ţi-l prezentăm! Promiţi că nu dai înapoi?

—Are trăsături masculine, dure? mă interesez eu.

—Ohooo, şi-ncă cum! Arată exact ca un recidivist. Poţi să juri că a văzut puşcăria pe dinăuntru de câteva ori.

Fabio e sigur că aşa ceva chiar n-are cum să-mi displacă. Mă las înduplecată.

—Bine, dar numai cu o condiţie: să nu ştie că am fost de acord cu codoşeala asta. Faceţi cumva să nu afle: să fie o întâlnire pur întâmplătoare. Altfel nu accept!

—Da, ne ocupăm noi. N-avea grijă! Suntem oameni de cuvânt, ai încredere!

Prietenii mei îşi freacă mâinile fericiţi ca nişte copii care au dezlegare la dulciuri.

—Auzi, batem palma. Și peste două săptămâni, să nu aud că nu poţi veni la întâlnire! Apropos: are un gât viguros, mă anunţă Fabio.

Îmi face cu ochiul în timp ce rânjeşte la mine. Gândul obraznic din spatele informaţiei îi distrează grozav pe amicii mei. Şi pe mine, ce-i drept..

Apoi Fabio se uită la ceas, se ridică brusc şi dispare în altă cameră. E un meci important de fotbal. Fotbalul e pentru Fabio ca Valea Amazonului pentru Carlos.

Amica mea are mult umor şi foarte rar o supără ceva sau cineva; cu excepţia lui Fabio, deşi pe el îl iubeşte cel mai mult. Probabil că exact asta-i cauza.

Îl adoră pe Fabio, însă are şi un iubit secret. E chiar un coleg de serviciu, devenit prieten de familie. Ira e actor, este căsătorit şi joacă în aceeaşi piesă cu ea, de 5 luni. Soţia lui Ira e scenograf, iar Carla depune mari eforturi să se înţeleagă cu ea, de dragul lui.

E prietena mea și eu îmi aleg prietenii în funcţie de nivelul intelectual și de omenie, nu după numărul partenerilor de sex. Dacă acesta ar fi un criteriu de selecţie, probabil că planeta ar fi plină de oameni singuratici.

Desigur, asta nu înseamnă că eu sunt diferită.

Nici poveste! Sigur că sunt la fel ca ei, doar ca eu încă nu am atins acelaşi nivel de dezvoltare. Poate cândva îi voi depăşi, cine ştie?

Oamenii au încredere în mine şi-mi povestesc cele mai intime gânduri ale lor. Ar putea să nu mi le spună, situaţie în care eu aş putea presupune că nu se întâmplă. Ar putea să nu o facă? De unde mi-a venit gândul ăsta? Haida, de! Unde am trăit până acum?

N-am ce să-i reproşez amicei mele, poate doar faptul că nu trebuie să-mi dea chiar toate detaliile, pentru că mă pierde printre ele. N-am găsit încă modul în care să-i spun acest lucru fără să o supăr. Pentru o astfel de observaţie, e posibil să nu existe un mod potrivit.

Uneori, ar fi mai bine dacă mi-ar face o sinteză a tuturor conversațiilor dintre ea și iubitul secret. Atunci când mi le spune chiar pe toate, informaţiile fiind stufoase şi cu sute de ramificaţii, pierd firul poveştii şi există și riscul să mă gândesc la altceva... Măcar dacă ar renunţa la cele care nu sunt de mare interes și foarte frecvente: “Bună! Ce faci? Te iubesc! Mi-e dor de tine! Doar cu tine pot vorbi aşa de liber. N-am mai spus asta nimănui... Doar tu mă aduci în starea asta... Cum reuşeşti? N-am mai simţit asta niciodată, cu nimeni... ” etc.

Apoi trebuie să trag eu concluziile din toată corespondenţa. Nu-i uşor, dacă vrea să-mi citească sau să-mi spună din memorie toate sms-urile din ultima săptămână.

Uite, acum nu mai ştiu dacă atunci când i-a spus “mă înnebuneşti, sunt ca drogat”, a folosit messengerul sau sms-ul. Şi n-am reţinut nici ziua. Cred că s-ar supăra dacă ar afla. Eu mă străduiesc să nu uit cumva lucrurile de bază: când, cu cine, unde şi de câte ori. Dar nu sunt sigură că nu-mi scapă ceva. Am un sentiment de culpabilitate.

Micul nostru secret e întrerupt de Fabio care e în pauza dintre reprize.

—Îţi povesteşte Beatrice secrete de-ale ei? Fii atentă, să nu mi-o strici pe Carla!

Amica mea râde ca o fetiţă vinovată, dar foarte bucuroasă că poate da vina pe altul, ca să scape de pedeapsă.

—Fabio, influenţa mea asupra iubitei tale se opreşte exact acolo unde influenţa ta excelează.

Nici eu nu ştiu sigur ce-am vrut să spun cu asta.

—Bine, bine, linguşitoareo, spune amicul meu folosind un ton ca pentru un alint.

Îl văd că-şi mai pregăteşte o halbă de Sangria, în timp ce Carla dispare la baie, cu tot cu telefonul mobil. Fabio îşi aprinde o ţigară, deşi ştiu că s-a lăsat de fumat.

—Te-ai apucat din nou de fumat?

—Fumez doar una pe zi.

—Aha...

—Chiar crezi că aş putea să o "stric" pe Carla, întreb eu curioasă?

—Ei, am glumit. Ştiu că poate altcineva m-ar crede un cretin, dacă m-ar auzi, însă eu am o încredere totală în Carla. Nu m-ar înşela niciodată!

Faţa lui e foarte serioasă; exact la fel ca atunci când face calcule pentru rezistenţa materialelor de construcţii.

—Ea a primit o altă educaţie, decât noi.

Oare şi la mine se referă când spune "noi"? Mă întreb de ce mă bagă în aceeaşi oală cu el?

—E și foarte pudică, iar sex-ul nu e chiar foarte important pentru ea. Nu ca pentru noi.

Iarăşi "noi"? Oare ce-i povesteşte Carla despre mine? Probabil cam tot ce vorbesc eu cu ea, dar totuși...

—La teatru îi este foarte greu să joace în scenele în care trebuie să se sărute cu vreun coleg. Acum joacă într-o piesă în care trebuie să se sărute şi să se lase mângâiată de Ira. L-ai cunoscut pe Ira, luna trecută, la vernisajul soției lui...

—A, da, bărbatul ăla înalt şi brunet cu ochii negri... A...! Păi ei nici nu-i plac bruneţii, spun pe nerăsuflate...

—Nici nu poate să-l suporte, râde Fabio. Îi este atât de antipatic, încât scena aia a devenit un coşmar pentru ea. Efectiv, nu poate să-l înghită! Abia aşteaptă închiderea stagiunii... Se înţelege bine cu nevasta lui, care-i scenograf... o ştii. Minionă, blonduţă, foarte simpatică. De dragul ei a acceptat rolul, altfel ar fi avut scandal cu regizorul. E ceva de groază!

Fabio dă din cap încântat ca un tată care, deşi îşi dojeneşte odrasla, îşi ascunde cu greu sentimentul de mândrie. Apoi privirea lui devine vinovată şi-mi mărturiseşte că el nu-i la fel. Uite că s-a încurcat cu una, nu-i ceva serios... O fostă colegă de facultate, o femeie superbă. În studenție, Camila nici nu se uita la el. L-a invitat la ea într-o seară şi habar n-are cum au ajuns în pat. Nu ştie sigur dacă mai continuă, probabil că nu. Şi oricum i-a spus şi Camilei, că el la Carla nu renunță, să nu se aștepte la aşa ceva!.. În fine, speră el că tipa a înţeles.

—Doamne fereşte să afle Carla, îmi spune el grăbit.

—Ştii că eu nu mut vorba.

—Nu la tine m-am referit, spune Fabio... Te ştiu. Carla însă are un talent nemaipomenit de-a mă bănui, ori de câte ori e ceva pe cale să se întâmple. Mi-

a citit un sms de la Camila săptămâna trecută. Am scăpat ca prin urechile acului. Nu vreau să sufere pentru că ea n-ar înţelege, la fel ca noi.

Iarăşi "noi"... nici nu ştiu dacă să mă mai mir...

—Ar crede că nu o mai iubesc sau că vreau să mă despart de ea, îmi spune Fabio cu o mină speriată.

—Da, îţi dai seama, sunt eu repede de acord.

Simt nevoia să-mi găsesc o preocupare, aşa că deschid albumul primit în dar, exact când Fabio primeşte un sms. Sunt foarte bucuroasă pentru că e ocupat cu citirea lui.

—Ceeee? Ia fii atentă aici! Am primit un sms de la un număr necunoscut, nu-l am în agenda. Cine naiba o fi asta? "Te doresc atât de mult, încât simt cum vaginul meu se deschide pentru tine. Nu ştiu cum o să pot trăi fără să te ating, două săptămâni. Te ador!"

—Mamăăă! zic şi eu în timp ce mă apuc de râs. A greşit numărul de telefon, îţi dai seama. Destinatarul n-o să ştie niciodată cât e de dorit.

—Unde eşti, tâmpito? Vai de capul tău! Mai bine că nu l-a primit. Mie dacă mi-ar spune una aşa ceva, nu cred că mi s-ar mişca vreun fir de păr. E aiurea tare sms-ul ăsta! Ce retardată!

Fabio manifestă un dispreţ vecin cu scârba. Îmi întinde telefonul ca să mă conving. Întâmplător, îmi cade privirea şi pe numărul de telefon de la care a fost expediat. În acel moment mă apucă un râs prostesc, iar Fabio devine repede partenerul meu de chicoteală.

Numărul de telefon este al Carlei, dar este secret. Are un dual SIM şi în loc să-i trimită sms-ul lui Ira, i l-a trimis lui Fabio. Acum înțeleg de ce se tot duce la baie.

Carla a revenit lângă noi şi vrea să afle de ce râdem... Eu nu mă pot opri şi stau cu capul pe masă ca să pot râde în voie. Nu sunt în stare să-i spun nimic, nu pot articula niciun cuvânt. Din când în când ridic ochii spre Carla, din respect pentru ea. Fabio găseşte în el suficiente resurse ca să-i poată explica fetei care-i treaba cu sms-ul de la anonimă. Carla ia telefonul din mâna mea și stă cu ochii măriți și pupilele dilatate pe display. Toţi suntem îndoiţi de râs, Carla se ţine cu mâna de burtă, Fabio îşi dă capul pe spate şi se uită spre tavan minunându-se de prostia fără margini a unor muieri demente şi-n călduri.

—Doamne, mare-ţi e grădina! concluzionează Fabio, în timp ce se grăbeşte să ajungă la a doua repriză, în timp ce eu rămân cu Carla.

—Era cât pe ce, spune amica mea mușcându-și buza de jos cu dinţii ei albi și frumoși, în timp ce clatină din cap.

—Mda, spun și eu...

—M-a zăpăcit SIM-ul ăsta dual. Trebuie să închid şi să repornesc telefonul după ce comut de pe un număr pe altul. Trebuie să fiu foarte atentă! Altă dată s-ar putea termina rău.

—Doamne! mă cutremur şi eu...

De mult n-am mai râs în halul ăsta. M-am distrat grozav cu prietenii mei.

—Ţi-am spus că l-am prins pe Fabio că se întâlneşte cu una? Mamă, ce i-am făcut! M-am umplut de draci! Cică e o fostă colegă de facultate care-l chemă la ea la ora unu noaptea ca să o ajute la un proiect. I-am arătat eu proiect! Până când nu mi-a jurat că n-o să se mai vadă cu ea niciodată, nu l-am lăsat. I-am spus că divorţez. Şi nu glumesc!

—Dar când s-a întâmplat asta? Când i-ai spus că divorţezi?

—Acum cinci zile, îmi spune amica mea.

—Şi el ce a făcut? întreb şi eu curioasă.

—Nu i-a venit să creadă! A început să plângă. Eu ştiu sigur că nu s-a culcat cu ea, îl simt. Ştiu eu, ăsta nu e în stare să facă pasul ăsta... Nu e genul. Dar dacă aia-l mai cheamă noaptea pe la ea, s-ar putea să am de ce să îmi fac griji. Răul trebuie rupt din rădăcină, îmi spune Carla zâmbind dulce, nu-i aşa?

—Da, da, confirm şi eu.

—S-a făcut târziu, spun. Ar cam trebui să plec. La ce oră trebuie să ajungeţi mâine la aeroport?

—La ora 14.

—V-aţi făcut bagajele, nu?

—A! Stai liniştită! Le-am făcut. Mâine dimineaţă doar mai verificăm un pic... Abia aştept! Dar o să-mi fie şi tare dor, adăugă ea în şoaptă, în timp ce îmi face cu ochiul, zâmbind ştrengăreşte.

Îmi iau la revedere de la prietenii mei, le mulţumesc de câteva zeci de ori pentru cadou şi tot am sentimentul că n-am făcut-o suficient de bine; mă străduiesc să le fac cea mai frumoasă urare pentru călătoria care-i aşteaptă, ne pupăm mult şi ne îmbrăţişăm, de zici că n-o să ne mai vedem câţiva ani, şi abia apoi mă simt în măsură să mă îndrept spre uşa de la intrare, cu sufletul împăcat şi cam zglobiu de la atâta Sangria.

Ajung în apartament şi mă trântesc în pat.

Încep să mă gândesc la prietenii mei care vor merge în Suedia, Norvegia şi Finlanda, pentru două săptămâni. Va fi o excursie frumoasă, n-am nicio îndoială.

Le place mult să călătorească şi sunt întotdeauna foarte bine informaţi. Ei ştiu cu exactitate ce anume vor să vadă în fiecare oraş de pe traseul foarte bine

pus la punct de amândoi.

Sunt foarte deştepţi şi mă mândresc cu ei. Unde mai pui că sunt interesaţi de binele meu pe toate planurile. Vor să-mi găsească un iubit pe gustul meu. Un bărbat care să-mi placă. Ce frumos ar mai fi!

Rămân cu gândul la prietenii mei şi la relaţia lor. Stau cu ochii în tavan şi încerc să-mi amintesc cam când am început să adun motivele care-i determină pe oamenii care formează un cuplu să experimenteze câte ceva din deliciile unei relaţii extraconjugale. Cam acum şapte ani?

Ce naivă eram atunci! Cum puteam eu să cred că înşeli, doar dacă te îndrăgosteşti de altcineva, şi nu ai curaj să-i spui partenerului, fie din prea multă bunătate, fie din teamă? Acum ştiu că partenerul poate fi înşelat la fel de bine şi cu și fără un motiv bine definit. Am aflat asta din realitate, din cărți, documentare și filme.

Dacă eşti *femeie* poţi înşela pentru că: el se comporta prea urât ori prea frumos, s-a îndrăgostit de televizor, devine surdo-mut când intră în casă, are coşuri pe fund, nu-şi taie la timp unghiile de la picioare, nu-şi pune chiloţii purtaţi în coşul de rufe, îşi roade unghiile, cumpără cadouri neinspirate sau nu mai cumpăra deloc, luna de miere a fost un eşec şi se plânge mult când are guturai; nu-şi epilează testiculele, deşi i-ai spus cât e de important sau și le epilează, deşi pe tine te lasă indiferentă treaba asta; nu face sex la fel ca-n filme, deşi ai sperat că va învăţa o dată şi o dată, se balonează prea des sau a început să-şi sugă dinţii; nu mai are performanţe profesionale; în sfârşit, ei i se năzăreşte că l-a găsit pe cel la care a visat toată viaţa.

Bărbatul are şi el un set de motive: sânii n-au mai crescut deloc în ultima vreme, magnetismul sexual şi-a modificat polii, freza din zona inghinală nu-i pe gustul lui, sutienul nu se asortează cu chiloţii, nu geme frumos şi nici la timp, a devenit frigidă după naştere, a început să râdă urât de ceva vreme, trage pârţuri la micul dejun, vrea sex exact în timpul meciurilor din Liga Campionilor, el vrea doar sex oral, în timp ce ea se face că nu înţelege, fata populară din liceu i-a dat o şansă la diva din ea or colega cea sexy de la serviciu i-a făcut o ofertă care nu poate fi refuzată; partenera n-a învăţat cum să îmbătrânească fără riduri şi asta-l obliga să râvnească la cărniţă tânără de ceva vreme şi parcă ceva îi spune că nu mai are timp de pierdut.

Partenerul poate fi înşelat şi dacă obţine performanţe sexuale cu alţii şi tu nu eşti de acord.

Poţi să te culci cu altcineva şi fără să te încurci de vreunul din motivele astea, pentru că mai ai la îndemână şi altele, cum ar fi: din curiozitate, din plictiseală sau chiar din greşeală.

E posibil să o faci şi pentru că ai băut peste măsură, ai încercat un drog nou sau nu mai ai nici un pic de discernământ.

Se poate să te simţi chiar obligat să o faci pentru că ţi-a intrat în cap că trebuie să ai cât mai mulţi parteneri, altfel nu te poţi simţi om întreg.

Dacă eşti un explorator, atunci nu-ţi vei găsi liniştea decât în momentul în care organele tale sexuale se vor uza complet, pentru că doar astfel vei avea sentimentul că n-ai trăit degeaba...

Te poate împinge dracu' să-ţi înşeli partenerul doar pentru că tare te temi că va veni o zi în care, mai mult ca sigur te va înşela, şi te gândeşti să fii prevăzător. În felul ăsta măcar afli dacă e mai bine decât cu actualul, aşa cum bănuieşti.

În fine, i-o iei înainte pentru că, nu de alta, dar chiar nu vrei să trăieşti cu regrete şi nerăzbunat.

Poţi să faci nebunia de-a te arunca în braţele altui partener, chiar net inferior celui pe care-l ai deja, doar pentru că noul partener îţi face intens curte şi pentru că te convinge, temporar, că eşti cel mai sexy om de pe Terra. Îţi spune că doar cu tine poate atinge extazul, iar tu vrei să-i demonstrezi că se păcălește. Eşti încredinţat că poţi să-l aduci într-o stare, cu mult peste nivelul extazului şi pentru care ştii că nu s-a inventat încă o definiţie.

Dacă ai deja convingerea că eşti extrem de sexy şi că senzualitatea e un dar al tău, unic pe lumea asta, atunci nu mai ai nevoie de alt motiv.

La urma urmei, poţi să înşeli pur şi simplu, pentru că aşa ai chef.

Iar dacă eşti un om cerebral, n-o să-ţi pierzi vremea născocind motive. Asta-i o treabă vrednică doar de cineva slab de înger care nu poate călca strâmb, deşi tare-şi mai dorește, până când nu reuşeşte să-l încarce pe partener cu toate defectele din lume, făcându-l atât de vinovat în ochii cunoscuţilor încât, toţi să fie de acord că a meritat-o sau chiar a cerut-o.

Dacă râvnești la statutul de vedetă, pentru că-ți plac avantajele popularității și îți dorești produse și servicii de care să te bucuri și pe care să le prezinți lumii întregi, atunci știi că înșelând te vei bucura nu doar de mult succes, ci și de multă toleranță din partea omenirii.

Dacă eşti o persoană competitivă, îți va fi peste puteri să suporți amantlâcurile prietenilor la care te raportezi și pe care vrei să-i depășești oricând și în orice.

Când ai atins deja un anumit nivel financiar, este aproape exclus să nu faci asta. Vezi și tu că adevărata prosperitate vine la pachet cu un partener ispititor și necesar. Statutul potenței financiare trebuie păstrat orice ar fi, chiar și călcându-ți pe suflet.

Daca ai un partener pe care-l iubești foarte mult și care vrea sex în grup, deși tu nu ai aplecări spre treaba asta, te vei sacrifica și vei încerca lucruri noi,

din iubire și respect pentru persoana iubită.

Este posibil să fii tipul de persoană care nu poate spune nu niciodată sau care răspunde pozitiv la orice ofertă pentru care se insistă de două ori.

Poate ești doar un om foarte curios și, deși ceva îți spune că nu e bine, totuși vrei să afli cum este, măcar o dată în viață.

Vrei să promovezi și crezi că ai descoperit metoda cea mai eficientă pentru asta sau tocmai ai fost promovat și simți cum cota ta de farmec a crescut o dată cu banii din cont.

Ești o persoană putred de bogată, ai îmbătrânit și ai devenit și foarte înțeleaptă. Acum știi că nu-ți mai pasă, pentru că nu mai ai nimic de pierdut.

O faci pentru că nu poți să te decizi ușor. Pur și simplu iubești pe toată lumea și ai devenit o persoană foarte generoasă în ofertele tale. Așa te-ai educat și doar așa te poți suporta.

Ești foarte sigur că nu-ți va ridica nimeni vreo statuie pentru fidelitate, iar asta te indignează suficient de mult, încât să te revolți făcând ceva necugetat.

Nu-ți mai plac unele lucruri din viața ta și vrei ceva schimbări care să alunge rutina. Alegi, astfel, întâmplător, ceva ce pare fermecător și la îndemână.

Ți-a luat Dumnezeu mințile, temporar.

Consideri că al doilea partener este cheia înțelegerii Universului, exact ce-ți trebuie ca să-ți accepți mai ușor imperfecțiunile și viața.

Adevăratele tale dorințe nu s-au îndeplinit și compensezi cu asta. Un alt partener nu te vindecă de eșecuri, dar te alină atât de bine! Recunoștința ta este pe măsura alinării.

Crezi că este singura soluție care te poate despăgubi de lipsa de pasiune a partenerului actual. Stă în firea lucrurilor să dai vina pe el, cine n-ar face asta?

Doar așa ai învățat să te simți viu și plin de energie.

Adori să fii o persoană care poate fermeca oricând, pe oricine. Doar așa te simți cu adevărat împlinită.

Partenerul este prea ocupat să aducă prosperitatea în familie și tu ai prea mult timp liber. Singurătatea este principala vinovată.

Ești un om foarte echilibrat și cu mult discernământ, însă, cum nimeni nu este perfect, îți accepți scurtele perioade de slăbiciune care apar din doi în doi ani sau chiar din deceniu în deceniu.

Așa te-ai născut tu și îți accepți această imperfecțiune care te obligă să fii fericit doar când ai doi parteneri în același timp, unul stabil și altul variabil.

Ești atât de fascinat de noutate, încât ideea unui singur partener vechi te copleșește și te baga în depresie. Faci ce faci doar pentru că-ți place să trăiești în armonie cu valorile tale, să te bucuri de viață și să-ți păstrezi sănătatea mintală.

Poate că te numeri printre cei care sunt copleșiți de numărul mare de oferte și oricât de dur și intransigent te știi, tot te vei simți obligat să accepți din când în când măcar una, ca să-ți poți păstra părerea de om bun despre tine.

Oricâte reușite ai în viață, tot nu poți să-ți consolidezi o stimă de sine stătătoare. Partenerii multipli îți sunt necesari pentru confirmarea valorii personale și ca să scapi de sentimentul copleșitor de nesiguranță. E de înțeles.

Te simți un om al secolului tău sau chiar al viitorului. Vrei să trăiești în conformitate cu standardele actuale, lipsite de inhibiții de prost gust și total inutile.

Faci parte dintr-un grup de elită, unde lipsa amantului este un minus care te împiedică să ajungi în vârful ierarhiei. Te sacrifici.

Habar n-ai de ce vrei încă un partener, dar din moment ce aproape toți din jurul tău au așa ceva, te simți și tu obligat să-i urmezi. Din respect pentru ei, desigur. Avantajele vor veni în timp, știi asta.

Toți ne bazăm pe anumite calități în viață, unii pe creativitate, alții pe forța fizică, tu pe anumite organe care-ți funcționează excesiv de bine. În sfârșit, ai ocazia să dai înapoi acestei lumi multe bucurii și satisfacții, ceva din ce știi să faci cel mai bine. Ești un om recunoscător și generos.

Poate hormonii tăi au luat-o razna și în loc să te duci la doctor, cauți alinare prin unele paturi, altele decât cele de spital. Așa ai crezut că obții vindecare și scăpare.

Cineva de încredere te-a sfătuit să faci asta. Tu nu voiai, dar te-ai lăsat convins să încerci și acest leac nou. Cine n-a fost naiv măcar o dată în viață?

Ai fost primul din clasă și de curând ai cunoscut un terapeut de tip nou care promovează metode vindecătoare și aducătoare de prosperitate, doar dacă încerci satisfacții sexuale aparte cu alți parteneri. Dorința de-a fi primul într-un domeniu a ajutat atâta lume de-a lungul timpului și tu știi asta încă din clasele primare.

Poate camera în care ai fost cazat nu era încălzită și ai găsit un partener care să te ajute să treci cu bine peste o noapte friguroasă. E vorba de o necesitate aici.

E posibil ca un prieten care are încredere deplină în tine, să te fi rugat să ai grijă de soția lui cât timp e plecat din țară. Nu e vina ta pentru că ai devenit un om atât de săritor. Iar dacă ai fost și rugat, chiar ești absolvit de orice vină.

Dacă vecinul tău se plânge de indiferența soției sale, n-o să te condamne

nimeni dacă-l alini așa cum numai tu știi. Vecinul chiar este un om bun și nu merită să fie ignorat. Noblețea ta este adorabilă.

Credința că cel puțin doi parteneri pot oferi, cât de cât, o viața sentimentală normală și relativ satisfăcătoare va fi un motiv excelent pentru a continua ce ai început.

Ai îmbătrânit și ai nevoie de validări noi. Vrei să știi sigur dacă, în afara de partenerul tău stabil, care te iubește încă, mai există și altcineva care ar putea să te iubească și la vârsta asta ingrată. Adevărul te va elibera.

Te-ai îndrăgostit de soția vărului sau de soțul verișoarei. Acum chiar ai un motiv bun să-ți ajuți rudele, chiar și pe cele care nu-ți plac deloc.

Ai o minte deschisă și echilibrată și crezi că e corect să îți dorești atât satisfacții sentimentale, cât și materiale. Nu e vina ta pentru că partenerul actual nu le poate oferi pe amândouă.

Citești mult și ai aflat că cei din generațiile vechi însuflețeau viața amoroasă a cuplului prin schimbarea temporara a partenerei. Este absolut remarcabil felul în care știi să alegi cele mai potrivite idei, de la fiecare generație.

Poate ai devenit o persoană supărăcioasa și-l pedepsești pe șeful tău furându-i iubita sau îl pedepsești pe soțul tău fermecându-l pe șeful lui. Până la urmă oferi doar iubire, din mărinimie.

Îți place mult să dansezi și o petrecere pe cinste înseamnă să te pricopsești și cu un nou partener. Deși pare riscant, totuși, ideea de-a muri în patul tău ți se pare de-a dreptul respingătoare sau chiar rușinoasă.

Mama ta te-a învățat să apreciezi și să tratezi femeile ca pe niște flori. Acum ai o grădina cu cele mai frumoase exemplare. Grădinăritul e doar un hobby inocent, relaxant și terapeutic.

Pur și simplu ai apucături de infractor și vrei neapărat să furi de la altul ceva ce vrei și tu, dar nu poți obține altfel.

Ai o meserie care promovează frumusețea, ești dependent de adrenalină sau îți place să lucrezi sub acoperire.

Ești un om sincer și un prieten de nădejde. Cauți parteneri noi doar pentru că vrei să ai ce să le povestești amicilor tăi care te consideră un model inspirațional. Nu-ți place să dezamăgești pe nimeni și nu vrei să pierzi o reputație câștigată cu atâta trudă.

Poate îți dorești să intri în Cartea Recordurilor și să-i depășești pe cei mai renumiți seducători ai lumii. Chiar dacă nu mai poți fi un pionier, tot vei fi admirat pentru temeritatea ta.

Este posibil să fii o persoană care chiar vrea să verifice eficiența

mijloacelor contraceptive descoperite până în prezent. E remarcabilă dorința ta de a ajuta știința.

Ți se pare convenabil să ai o amantă sau chiar mai multe, cât timp partenera ta inocentă și iubitoare nu află. E de la sine înțeles că, dacă nu află, e ca și cum nu s-ar întâmpla. Totuși, dacă peste ani, partenera ta va face aceeași poznă și își va găsi un ibovnic, asta o să te supere foarte tare și pentru că te înșală și pentru că ai aflat.

Ce fel de inimă ar putea avea cineva ca să-ți ceară să o ierți și pe ea, exact cu aceeași indulgență cu care te iertai pe tine, în anii tinereții? Doamne Dumnezeule, e strigător la cer! Chiar nu vede nimeni că e vorba de o altă situație aici, că nu e nicio asemănare, că e un supliciu?

Viața nu e doar capricioasă, ci și nedreaptă câteodată.

Îți plac vorbele de duh, iar cea care te-a informat că sexul este aspirina săracului, te inspiră să cauți leacul și prin alte dormitoare. Nu ai idee de ce răcești atât de des și nici nu ești vinovat pentru răspândirea pandemiilor.

Ești o persoană calculată și cu principii stabile în comunitatea ta, așa că te abați de la calea dreaptă, călcând strâmb, doar peste hotare. Până la urmă, câți oameni obțin slujbe bine plătite care presupun și multe drumuri în străinătate? Te numeri printre norocoșii planetei și tu știi să fii recunoscător cerului pentru asta.

Ți s-a urât cu binele.

Te lași copleșit de neputința de-a ignora o femeie frumoasă.

Ideea pe care o promovezi — *nu mă pot abține* — te salvează de orice acuzație și te face și simpatic în ochii cunoscuților tăi, puțin invidioși, dar foarte toleranți față de încântătoarea ta sensibilitate la frumos.

Îți cauți o soție și toate cele care ți se lipesc de suflet sunt în mod paradoxal soțiile altor bărbați. Nu mergi câine surd la vânătoare. Tu știi exact în ce cămine să găsești vânatul.

Ești doar un om deosebit de iubitor. Alungi partea amară a vieții, promovând iubirea prin lume, prin dedulciri constante. Te dedulcești doar vara, cu discreție, și numai în vacanțe. Oricine ar fi înduioșat de inocența ta.

Ai o meserie care arunca asupra ta bănuieli dintre cele mai bizare. Când nedrepte, când corecte. Dacă ești expert în sexologie, asta nu înseamnă că faci tot ce-i înveți pe alții. Tu chiar știi să alegi și ai și cea mai bună acoperire. Cum să acuzi un om pe care-ți vine doar să-l feliciți?

Umbli numai cu soții altor femei, pentru că vrei să te răzbuni pe ele. Din cauza lor, cei mai buni bărbați nu mai sunt liberi.

Ai perfecționat ideea de împrumut ducând-o pe culmi noi și nebănuite. Tu ai descoperit că se poate împrumuta absolut orice. Chiar și un om. Numai dacă e frumoasă și vecinul nu-i acasă. Nu oricine poate fi atât de inovator.

Ești atât de frumoasă, încât nu poți tolera și existența altora, la fel de fermecătoare. Vei cuceri partenerul altei femei, doar ca să-ți demonstrezi că ești mai seducătoare decât ea. Cum reușești să ai dreptate de fiecare data?

Ai aflat că partenera ta te înșală și te revolți căutând o altă doamnă, mai potrivită. E foarte bine pentru tine că ai găsit ce căutai. Însă cel mai bun lucru care ți se întâmplă e că n-o să afli niciodată că actuala doamnă a fost părăsită din același motiv pentru care ai intrat tu în revoltă. Unele adevăruri chiar nu sunt necesare.

Cam din cinci în cinci ani îți permiți luxul să dai vina pe crizele vârstei. Nu-i treaba nimănui să te întrebe de ce ai crize cincinale. Numai tu știi cât de greu este să le îndesești ca să devină lunare!

Ai descoperit de curând că păcătuirea cu gândul e la fel de vinovată precum fapta păcătoasă. În sfârșit — slavă Domnului! — poți trece direct la fapte fără acel acut sentiment de vinovăție care te chinuia înainte de iluminare. Te simți complet eliberat și e firesc, deoarece cunoașterea are și acest dar.

Vrei să te îndrepți și hotărăști să-l înlocuiești pe bărbatul însurat cu alta, cu unul necăsătorit și liber pentru tine. Nu e vina ta pentru că noul iubit își ascunde cu dibăcie atât căsătoria, cât și amanta stabilă. Așadar, fără să știi, vei renunţa la statutul de amantă de rangul întâi, pentru a deveni cu bucurie și nerăbdare o amantă de rangul doi.

Este posibil să te pricopsești cu alt partener, nu pentru că ai căutat, ci pentru că ți s-a întâmplat. Doar hazardul face să fie mai tânără decât tine cu 25 de ani.

Totuși, nu diferența de vârstă te bagă în belele. Iubita mai tânără chiar știe să-ți prețuiască inteligența, meritele, farmecul personal și umorul, cu adevărat și într-un mod unic și fermecător.

Și soția ta te admiră, însă, de când ai devenit milionar, parcă banii tăi se bucura și ei de o mare considerație din partea nevestei. Cum să nu apreciezi la splendida ta iubită faptul că nu dă nicio importanță banilor? De asta nici nu-și risipește timpul și tinerețea câștigându-i și nici nu aruncă banii primiți de la tine pe haine. Adevărul e că arată demențial fără ele.

Norocul tău că ai aflat că-i plac mașinile puternice și vilele bine făcute. Slavă Domnului, acum chiar știi cu ce fel de cadou să o surprinzi de ziua ei.

Ești doar o persoană chinuită de probleme lombare și care merge la masaj de două ori pe săptămână. E meritul tău dacă ai bani și-ți permiți o plată suplimentară pentru un masaj total, pentru absolut fiecare milimetru al

corpului tău. Toată lumea știe cât de benefice sunt masajele, iar tu chiar mai bine decât oricine.

Îți place să-ți păstrezi sănătatea și-ți desăvârșești frumusețea corpului mergând la sală. Acum corpul tău arată atât de bine, încât ți-e drag și ție de el. E firesc să le placă și altora să te admire sau să te atingă. Faci excepții și-i tolerezi și pe admiratorii rătăciți prin alte cupluri. Nu orice om frumos poate fi și generos.

Nu ai toate țiglele pe casă și știi asta. Acum ai găsit pe cineva care să ți le pună, iar specialistul în acoperișuri te-a scutit de plată oferindu-ți inima lui.

Habar nu ai cum ai ajuns în situația asta, mai ales că ani de zile i-ai blamat pe toți cei care o dădeau în bară. Cum poate cineva să descrie motivul tău, când tu ești primul și cel mai mare nedumerit?

Decât să ajungi să te disprețuiești, mai bine îți extinzi granițele toleranței, atât fața de tine, cât și față de ceilalți. O greșeală, oricât ar fi ea de blamată, nu va anula toate lucrurile bune pe care le-ai făcut până acum. Cunoașterea și bunăvoința ne eliberează pe toți, aproape oricând și cam în orice situație.

Totuși, cele mai nerealiste motive sunt, de departe, cele din filme.

Mă gândesc apoi la cel mai frecvent tipar cinematografic: n-are nicio importanță cine-i înşelat, femeia sau bărbatul, însă cel care va înşela e motivat foarte bine de către regizor. Partenerul ispititor e din imediata apropiere: coleg de serviciu, prieten sau vecin; e al naibii de fermecător, n-ai cum să-i reziști, iar calităţile lui sunt atât de multe, încât mă mir de fiecare dată că le poate avea un singur om.

Cel care urmează a fi înşelat mustește de defecte, iar dacă o fi având și calităţi, Dumnezeu mai ştie, pentru că regizorul are mare grijă să le ascundă cu dibăcie.

În acest caz, monstrul e ucis cu violenţă sau băgat în puşcărie. Ca spectator, îmbrăţişezi imediat destinul celui înşelat; la cât de nenorocit era, nu merita altceva, nemernicul naibii! Ai aşa o ciudă pe el, încât puşcăria ţi se pare o idee prea blândă sau o greşeală de regie. Doar când e scos de tot din film te mai liniştești și tu.

Dacă totuşi, în marea lui mărinimie, regizorul, îi atribuie vreo calitate încornoratului, atunci sigur i se pregăteşte o altă variantă de excludere din cuplu: moartea prin-un accident stupid; eveniment foarte convenabil și de dorit pentru noii iubiţi, cărora chiar nu le rămâne altceva de făcut, decât să se iubească nestingheriţi.

Ca spectator accepţi cu mult firesc şi varianta aceasta care a venit aşa, ca de la sine. Accidentul e văzut ca o pedeapsă divină, şi dacă nu venea mai repede, trebuia provocat cumva. Cei care rămân în viaţă sunt, fără discuţie, făcuţi unul pentru altul; se vede de la o poştă!

Spectatorul rămâne cu gura căscată, tânjind şi el, în străfundul sufletului său, ca măcar o dată în viaţă să fie şi el mistuit de focul unei astfel de pasiuni. Până atunci, acceptă fără elan, îmbrăţişarea lipsită de vlagă a omului de alături, frânt de oboseală şi măcinat de aceleaşi gânduri.

Totuşi, nu înţeleg de ce regizorul ţine cu tot dinadinsul, să mă convingă de faptul că pot trăi o pasiune puternică, *numai* şi *numai* dacă am deja o relaţie statornică. Regizorii nu-mi dau de ales. În calitatea mea de spectator candid nu-mi rămâne decât să accept că nu-i posibil să trăiesc o pasiune nimicitoare cu cel pe care l-am ales pentru o relaţie stabilă. N-a mai văzut nimeni aşa ceva la cinema, ce naiba?

Dacă totuşi mă macină tare dorinţa de-a mă arunca visceral într-o relaţie care să-mi fiarbă măruntaiele, să-mi pună inima pe frigare şi tălpile pe jarul unei pasiuni mistuitoare, atunci tot ce am de făcut e să mă apuc de căutat cu ardoare şi ambiţie un partener senzaţional în imediata vecinătate... Ar fi de preferat ca partenerul fatal să facă parte din primii 100 cei mai sexy oameni ai lumii; trebuie cumva să demonstrez cunoscuţilor, că n-aveam cum să-i rezist, deşi numai eu ştiu cât m-am canonit ca să mi-l scot din minte.

Şi încă ceva: nu trebuie să-mi placă doar mie, trebuie să fie râvnit de toate, dar el să nu aibă ochi decât pentru mine.

Toate astea doar dacă am deja un partener de ceva vreme. E o condiţie indispensabilă. N-are rost să mă apuc să-mi caut alt partener după ce o rup cu actualul. Dacă fac asta, n-o să mă aleg cu altceva decât tot cu o relaţie de lungă durată, și deja regizorii au demonstrat că în asemenea condiţii nu se poate naşte o iubire focoasă care să mă facă din om neom.

Adevărul este că un film din ăsta îţi poate transforma creierii în câlţi.

Culmea e că în viaţa reală un partener abandonat sau doar înşelat, poate deveni în scurt timp obiectul unei pasiuni devastatoare şi de nestăvilit pentru un altul, dintr-un alt cuplu, în care viaţa sexuală îşi pusese pirostriile. Ultima concluzie la care m-a dus firul gândurilor mă intrigă un pic și pe mine, aşa că mai poposesc un pic asupra ei încercând o nouă abordare, pentru o mai bună clarificare.

Cu alte cuvinte, îmi spun eu, un partener dintr-un cuplu care nu mai este solicitat din punct de vedere sexual și care-şi foloseşte organele genitale doar pentru a urina poate deveni peste noapte omul care a fost aşteptat toată viaţa de către un altul și se va metamorfoza rapid într-o maşină infernală de făcut sex.

Da, da. Aşa este. Ce naiba, doar am văzut asta de atâtea ori... Mă rog, n-am văzut-o, doar am auzit-o.

Eu sigur am să trăiesc pasiunea vieţii mele cu un bărbat fantastic, fără discuţie, şi o să am mare grijă să nu trec cu tancul peste inima altuia. Știu și

cum să fentez soarta și să sparg tiparul: o să caut direct amantul.

Natalie și Carlos

E dimineaţă şi după ce fac un duş şi iau un mic dejun subţire, mă apuc de citit dintr-o carte motivaţională. Vreau să o termin astăzi. După nici două pagini citite sună telefonul. E Natalie, prietena mea din adolescenţă.

—Bună, Natalie! Ce mă bucur...

—Ce faci acum? Eşti acasă sau la serviciu?

Întotdeauna apelul începe aşa pentru că vrea să ştie cât de mult se poate întinde la telefon. Dacă sunt la serviciu, ştie că nu poate să-mi răpească mai mult de un minut.

—Sunt liberă!

—Ce bine-mi pare! Fii atentă! Vii cu mine la ora 17 la o expoziţie de pictură? Am două invitaţii. Să te îmbraci în rochie, te rog!

—Da, vin, cum să nu? Să mă îmbrac frumos, zici?

—Păi, da! și eu mă voi îmbrăca la fel.

—Bine şi unde ne vedem?

—Vin eu să te iau, iubito!

—S-a făcut. Îţi mulţumesc mult! La ora 16:30 voi fi jos, în faţa clădirii.

—Hai, abia aştept! Te pup.

Oooo! Ce grozav!

Totuşi, sper să nu ratez acest vernisaj, din acelaşi motiv care-o forţează pe amica mea să întârzie de fiecare dată, cu nevinovăţie. Parcă n-aş vrea să ajung la o oră după ce se închide galeria.

N-am mai văzut-o pe Natalie de o lună și prefer, de departe, întâlnirile la ea acasă. După ce aflu că deja e înăuntru. În acest fel mă asigur că nu poate întârzia.

Nu i-am atras atenţia niciodată, deşi mi-am propus de multe ori. Cu puţin timp înainte să ajungă, ea află cumva că a întârziat, apoi îşi ia o faţă neprihănită și se scuză atât de mult, încât regret de fiecare dată că nu sunt în stare, încă de la început, să-i arăt că nu mă deranjează nici cât negru sub unghie. Și chiar aşa și este, în momentul în care o văd că apare uit în mod miraculos tot ce am gândit neplăcut despre ea, cât timp am aşteptat-o.

Odată, chiar am minţit-o că a întârziat doar un sfert de oră, când de fapt ajunsese după treizeci de minute. A fost foarte mulţumită, deoarece pentru ea,

15 minute nu înseamnă întârziere şi nici nu s-a mai scuzat.

Cea mai neruşinată întârziere a fost de o oră jumătate, când o aşteptam la mine acasă cu somon şi fructe de mare. În fine, acum ştiu că oricare ar fi ora de întâlnire eu trebuie să mai adaug 45 de minute, plus o întârziere rezonabilă de 30 de minute.

E o fată extraordinară, însă are meteahna asta, cu caracter pregnant de îndestulare. În fine, e un cusur minor şi ştiu că şi alţii suferă de tot felul de imperfecţiuni, mult mai dificil de tolerat.

Până la urmă, chiar şi eu am defectele mele; momentan, nu-mi amintesc nici unul. O fi posibil să nu am?

Partea cea mai rea este că, dacă totuşi am şi nu ştiu de ele, nici nu le pot corecta. Simţul realităţii îmi spune că dacă prietenii nu-mi reproşează nimic, asta nu înseamnă că nu am niciun defect, ci că ei au foarte mult bun simţ. Cine se aseamănă se adună. Până la urmă sunt și ei la fel ca mine, imperfecţi.

Mi-era şi dor de ea. Natalie ştie că eu am o colecţie de cărţi, albume şi reviste despre marii pictori ai lumii şi e şi singura dintre prieteni care mi-a văzut picturile. Fac asta de 4 ani şi îmi place foarte mult. Mă relaxează, mă ajută să gândesc optimist şi să-mi clarific gândurile. E o activitate la fel de frumoasă ca și cititul unei cărţi şi de care mă pot bucura până la sfârşitul zilelor mele.

Natalie e manager financiar la o firmă care face investiţii imobiliare. E foarte deşteaptă şi întotdeauna a avut un talent ieşit din comun pentru materiile exacte: matematică şi fizică. Am crezut că va alege o facultate tehnică, nu una de finanţe. Ne leagă foarte multe amintiri şi am mare încredere în judecata ei. E un om echilibrat, serios, dedicat, generos, optimist şi sincer până la cruzime... ce-i drept doar uneori și numai cu alţii.

În ce mă priveşte, sinceritatea ei căpătă forme mult îndulcite. Sunt prietena ei și simte nevoia să mă menajeze.

S-a făcut ora 14 și mă gândesc să cobor ca să-mi cumpăr câteva fructe şi legume proaspete. Merg pe jos pentru că piaţa este aproape. Iau repede pe mine blugii şi o bluză alba. E foarte cald, ar fi trebuit să ies mai devreme. Străzile sunt pline de turişti; mă uit la oameni şi încerc să-mi dau seama din ce ţări provin. Apoi constat că mă uit mai mult la bărbaţi decât la femei.

În drumul meu e o terasă, aşa că iau decizia de-a bea un fresh de portocale şi o cafea. Mă aşez la o masă şi sunt servită rapid, dar standard; fără prea mult fast. Angajaţii sunt plictisiţi deja de numărul mare de clienţi; n-au de ce să ofere servicii aparte, probabil. Nici eu nu voiam să leg vreo prietenie cu cineva din personal, aşa că trec cu înțelegere peste asta.

Pentru mine, întreaga frumusețe stabilă a acestei lumi e concentrată în trei spații, în permanenţă la fel de spectaculoase, oricând și oriunde mă aflu: cerul,

formele de relief şi vegetaţia. Aşa că ridic privirea spre cerul senin de vară şi admir cei câţiva nori albi care-şi schimbă formele cu graţie şi lentoare. Preţuiesc splendoarea cerului de când mă ştiu, din copilărie. Urmăresc avioanele care brăzdează cerul şi încep să le număr în timp ce mă bucur de mângâierea unei adieri uşoare de vânt care-mi ridică uşor pletele de pe umeri. Cobor pe urmă privirea spre vârfurile palmierilor şi le preamăresc graţia şi farmecul, în timp ce glorific măiestria celor care-i îngrijesc.

După aceea îmi îndrept atenţia din nou către oameni. Îmi plac şi oamenii, da, îmi confirm eu şi încep să-i urmăresc pe cei care îmi reţin atenţia. Îmi plac cuplurile în vârstă care se ţin de mână, doamnele elegante, domnii care acordă atenţie aspectului şi vestimentaţiei, indiferent de vârstă, mămicile tinere şi grijulii, adolescenţii indiferenţi şi blazaţi, perfecţiunea copiilor şi veselia lor molipsitoare.

Privirea îmi este atrasă de un cuplu frumos şi tânăr. Ea e suplă, cu părul lung, roşcat, ca de irlandeză. Capul ei ajunge până la umărul bărbatului şi are un braţ trecut în jurul taliei lui; pare foarte îndrăgostită. El e înalt, şaten, bronzat, tuns scurt şi destul de sexy. Vin dinspre faleză, chiar spre terasa la care mă aflu. Vreau să văd şi pe faţa lui cam cât e de înflăcărat. Deocamdată nu-i văd trăsăturile pentru că-i destul de aplecat spre ea; o pupă încontinuu. Acum s-au mai apropiat un pic şi pot să văd şi faţa bărbatului.

Doamne, bărbatul este fostul meu iubit, Carlos!

Fără voia mea bătăile inimii iau avânt, neliniştea creşte şi se revarsă ca un tsunami care-mi blochează mintea. Ţigara îmi sare dintre degetele care au început să tremure. O ridic repede de jos şi o sting în scrumieră.

Mă aşez şi stau nemişcată. Sunt cu ochii plânşi pe dinăuntru şi nu pot opri lăcrimarea internă. Mă străduiesc din răsputeri să nu las nimic la vedere. Nu ştiu dacă reuşesc, însă hotărăsc să suport tot ce simt, să strâng din dinţi şi să aştept să-mi treacă.

Îmi observ gândurile şi emoţiile confuze care trec cu viteza unui asteroid prin sufletul meu şi-l pârjolesc până la incandescenţă. Gândurile şi stările mele sunt multe şi variate, însă disting gelozia care-mi întunecă sufletul şi-l bagă în beznă. Îmi urmăresc sentimentele şi le cântăresc hidoşenia şi sălbăticia, apoi doar le urmăresc pe măsură ce apar şi le dau nume: gelozie, neputinţă, mânie, dorinţă, răzbunare, atracţie nebună şi multe altele sau aceleaşi, dar în ordine diferită.

Pentru o secundă privirile ni se întâlnesc, însă Carlos întoarce capul şi-l văd că se opreşte cu spatele înspre mine.

Acest gest are asupra mea efectul unui calmant. Nu-mi dau sema de ce, doar constat că îmi convine.

Amorezii schimbă direcţia şi am destul timp să o văd mai bine pe roşcată.

E şefa lui, o femeie mult mai în vârstă decât mine; are 38 de ani. Sigur, arată foarte bine, nimic de zis, dar totuşi! Să mă schimbe pe mine pentru o babă??? Mai are puţin şi împlineşte 40 de ani, ce naiba? Fabio s-a înşelat: bărbaţii preferă babele!

Apoi mă gândesc că sunt incorectă: omul e liber să aleagă pe cine vrea, nu mai suntem iubiţi de mai bine de 4 luni, nu? De fapt, chiar eu i-am spus că ar fi bine să luăm o pauză şi el n-a făcut altceva decât să fie de acord.

Ei, bine, putea şi el să mai alerge puţin după mine, să mă roage să mă răzgândesc, să se tăvălească pe la uşa mea de durere, să-mi trimită sms-uri disperate sau să mă ameninţe că-l bate gândul sinuciderii. Nu consider că am pretenţii foarte mari sau nerealiste, pentru că acum 3 ani a făcut cam toate astea.

Când ne-am separat am fost convinsă că am făcut ce trebuia. După o lună am început să cred că m-am grăbit, iar acum sunt mai confuză ca oricând.

Ştiam că mai toate cunoştinţele mele s-au culcat cu foşti sau foste; e o practică frecventă care te poate ţine departe de experienţele sexuale catastrofale. Dacă tot vrei să te culci cu cineva, măcar fă-o cu unul de la care ştii ce poţi obţine, vorba Carlei.

Am refuzat această variantă, un timp, deşi numai eu ştiu de câte ori m-a vizitat acest gând şi cât de puţin mi-a lipsit să-l sun şi să-l rog în genunchi să vină la mine, pentru o noapte.

În toată perioada aceasta nu l-am mai întâlnit decât o singură dată. Nu pentru că nu mi-ar fi fost dor, dar am crezut că o va face el. Şi oare dacă ar fi făcut-o, m-aş mai fi întors, în condiţiile în care el voia să plece neapărat într-o aventură periculoasă pe Valea Amazonului, pentru nu se ştie câţi ani, în căutarea fapturilor care nu au apărut încă în niciun manual de biologie de pe Terra? E un biolog pasionat şi lucrează la acelaşi institut de cercetare cu roşcata. Probabil că vor pleca împreună peste câteva luni.

Achit nota de plată şi mă îndrept spre piaţă. Mă răzgândesc rapid şi aproape alerg, aşa de grăbită sunt să mă văd în casă. Intru şi mă aşez jos, lângă uşă.

Stau acolo ghemuită, ca să mă liniştesc. Încep să îmi aduc aminte, a mia oară, de ultima întâlnire, la mai bine de-o lună de la separare. Îmi amintesc toate detaliile, de parcă s-au petrecut ieri. La cât le-am repetat, nu-i de mirare.

Eram pe strada din spatele imobilului în care locuiesc, mă îndreptam tot spre piaţă, însă făcusem un ocol, ca să-mi cumpăr nişte pensule din păr de samur. Cele din păr de veveriţă lăsau fire pe pânză...

Parcă simt şi acum emoţia de atunci, când l-am văzut la un metru de mine. Revăzându-l, m-a cuprins o dorinţă fizică greu de controlat. Era irezistibil şi am ştiut că trebuie să-l ating, orice-ar fi! Ce schimbat mi s-a părut! Era mai

bine făcut şi se vedea că face sport, îşi schimbase tunsoarea şi era îmbrăcat foarte modern, chiar şic... Îmi amintesc tot dialogul...

—Ce faci Beatrice? Arăţi foarte fresh... Eşti...frumoasă..

—Bună, Carlos... Mulţumesc! Eu, voiam să trec pe la... prin... Știu că am început să mă bâlbâi... Eşti liber sau eşti în pauza de masă?

—Sunt în pauza de masă, de ce?

—Vrei să bem o cafea?

—Da. Uite, e o terasă mai în spate...

—Vrei să bei cafeaua la mine, suntem aproape, l-am întrerupt eu.

Imediat ce-am spus asta, am început să mă îngrijorez că o să mă refuze şi o să mă simt mizerabil. Faţa lui a devenit brusc serioasă, iar privirea extrem de intimidantă, preţ de câteva secunde; apoi i-a apărut un zâmbet mic, în colţul buzelor şi m-a luat de mână. Era Carlos al meu, dar tare diferit; într-o variantă mult îmbunătăţită. Căpătase între timp, un fel de încredere în forţele proprii, demnă de toată admiraţia mea.

—O, desigur. E o idee foarte bună. Tu faci o cafea excelentă. Abia aştept!... şi a mai spus şi alte fleacuri din care eu am înţeles că şi el avea aceleaşi gânduri ca şi mine. Știu că am ajuns la uşă şi cheia nu voia să intre în broască... Nu ştiu ce avea.

—Lasă-mă să te ajut, Beatrice!

Îmi amintesc ce am simţit când şi-a pus mâna ferm, dar cu blândeţe peste a mea, cea care forţa broasca... apoi sărutul, farmecul şi nerăbdarea îmbrăţişărilor.

Am fost prieteni 3 ani şi în tot acest timp n-am fost în stare să descopăr ce bărbat şarmant am avut lângă mine. Totul a fost intens, ireproşabil, tulburător, greu de uitat. Oare de ce n-a fost aşa şi înainte? Unde am greşit sau ce mi-a lipsit?

Şi când te gândeşti că pe cei mai mulţi din jurul meu îi aud spunând că doar la începutul unei relaţii simţi emoţii puternice şi fluturaşi în stomac! Cine m-ar crede dacă aş spune că eu am trăit toate astea şi mai mult decât atât, abia la sfârşit? Niciodată nu l-am dorit aşa înainte, când era la îndemână şi mă întreb de ce? Nici el n-a mai fost aşa până atunci şi nu mă mai întreb nimic, de teamă că s-ar putea să nu-mi placă ce-o să aflu.

Îmi amintesc cum de ziua mea, anul trecut, visasem la o seară romantică şi plănuisem totul în detaliu. Din păcate, Carlos a mai rămas două zile în Ungaria, unde era deja de două săptămâni, ca să studieze modul unic în care cuibăreşte vânturelul de seară. După ce mi-a spus că programează şi o plecare în America de Sud pentru câţiva ani, mi-a fost foarte clar că el nu vrea să

cuibărească în viitorul apropiat.

Cât a fost cu mine nu prea avea timp de sală... S-ar părea că iubita lui actuală e mai pretenţioasă decât mine. Mi-a spus de ea atunci, după ce am făcut sex şi ideea că a înşelat-o cu mine m-a amuzat aşa de tare, încât chiar am început să chicotesc.

—De ce râzi? m-a întreabat Carlos în timp ce-şi strângea cureaua.

N-am vrut să-l supăr, aşa că am ascuns cu dibăcie gândul mizerabil pe care l-am avut.

—Râd de mine...

Carlos m-a privit cu simpatie, m-a tras la marginea patului şi mi-a spus că sunt o fată minunată şi frumoasă şi că nu am de ce să mă condamn. Am făcut ce mi-am dorit şi ar trebui să mă felicit pentru asta...

—Regreţi pentru că m-ai invitat?

—Nu, nu regret.

Eram sinceră. Şi ce bine mă ungea la suflet gândul că nu-i era credincios..

—Să nu regreţi niciodată ceva care te-a făcut să zâmbeşti sau să simţi.

Cam aşa ceva a spus şi Fabio, aseară... Ştiam eu că am mai auzit asta, cândva. Or fi citit aceeaşi carte...

Înainte de a ieşi pe uşă mi-a spus că va veni oricând voi avea nevoie de el şi că eu voi avea întotdeauna un loc aparte în inima sa. A fost frumos din partea lui pentru că mi-a spus asta, însă ştiam amândoi că aşa ceva n-o să se întâmple.

Atunci mi-am jurat că n-o să mai judec pe nimeni, niciodată, cu asprime. Am constatat că ori de câte ori nu înţeleg o situaţie în care se află o persoană, şi mă întreb "cum a fost posibil, pentru că eu, dacă aş fi fost în locul ei, aş fi procedat altfel", mi se întâmplă să ajung într-o conjunctură similară şi să fac aproximativ la fel ca cel de care mă miram de mama focului. S-ar părea că Dumnezeu sau Universul mă ajută să-mi depăşesc neputinţa la nivel de înţelegere, dându-mi un exemplu practic, suficient de edificator.

Aşadar, ce am fost eu acum 3 luni, în condiţiile în care fostul meu iubit avea o nouă parteneră? O amantă! Aha! Bine că m-am lămurit. Ba, mai bine spus, am fost o aventură de 45 de minute.

Cred că unele lucruri trebuie să se întâmple. Şi mai cred că e vina mea dacă nu descopăr motivul evenimentelor pe care le trăiesc sau nu deprind nici o învăţătură din ele, chiar dacă par greşeli sau eşecuri.

Probabil că astăzi l-am revăzut pe Carlos ca să-mi fie clar, o dată pentru totdeauna, că nu mai trebuie să cochetez cu gândul unei împăcări peste ani,

când el se va întoarce în ţară, plin de glorie. Femeia de lângă el are asupra lui o influenţă mai mult decât benefică, chiar dacă nu-mi place să recunosc. În plus, îi înţelege pasiunea pentru că şi ea o are. Nimic mai potrivit decât să-şi petreacă restul zilelor împreună. Îmi vine să-mi plâng de milă, dar mă răzgândesc. Am mai făcut asta şi ştiu că nu mă aleg decât cu dureri de cap, plus ceva indispoziţii prelungite.

Mă uit la ceas şi văd că e 15:45. Rememorând ce s-a întâmplat, am sentimentul că n-am făcut altceva decât să deschid o uşă către o cameră a poftelor de tot felul.

Mă duc să fac un duş, dau drumul la muzică şi încerc să blochez firul amintirilor gândindu-mă la cele citite. Peste 30 de minute mă întâlnesc cu Natalie şi acestă idee îmi face bine.

Mă urc pe cântarul din baie pentru că vreau să văd cât am slăbit. Am 54 de kg. E bine, atâta trebuie să am pentru înălţimea mea de 1,64 m. Aveam 58 de kg când stăteam cu Carlos. Şi nici măcar n-am ţinut vreo cură de slăbire. Slăbesc fără efort, ce noroc pe mine!

Mă îmbrac cu o rochie lungă, galbenă, cu decolteu îndrăzneţ, mă încalţ cu sandalele albe cu toc înalt şi mă machiez discret. Îmi las părul pe spate şi mă gândesc să trec mâine pe la un coafor pentru a mai lua din vârfuri.

E 16:25. Cobor în faţa clădirii.

Natalie e înfloritoare; o văd venind spre mine cu mersul ei mândru şi sigur. Ne pupăm şi ne admirăm reciproc. E punctuală. Sper să nu i se fi întâmplat ceva.

În maşină are timp să-mi povestească unele lucruri despre iubitul ei cu care locuieşte de mai bine de doi ani.

—Roberto a devenit indiferent şi neglijent. Suntem un fel de colegi de cameră, mă pupă pe frunte înainte de culcare, după o săptămână în care a fost mult prea obosit ca să mai facă şi sex. Relaţia asta e pe ducă şi cred că el aşteaptă ca eu să fac primul pas... Ştii cât e de educat! Cred că dacă mâine aş dechide subiectul, s-ar grăbi să-l finalizeze în locul meu. Mi-ar lua vorba din gură... Aşa simt. Tu te-ai mai văzut cu Carlos? Ţi-ai găsit pe altcineva sau măcar ţi-ai căutat?

—L-am văzut pe Carlos, chiar acum trei ore; arăta demenţial şi era împreună cu una ..

— E tot cu aia sau e cu alta?

—Tot cu aia. L-am văzut de la distanţă şi când a dat cu ochii de mine s-a întors cu spatele.

—Ce dobitoc! Natalie afişează multă scârba când spune asta.

—Lasă, că e mai bine aşa, pentru toţi trei.

—Ce ai simţit când l-ai văzut?

—Am intrat într-un fel de panică, dar m-am calmat când l-am văzut că s-a întors cu spatele.

—Te admir pentru curajul tău, îţi spun sincer!

—Chiar n-ai de ce să mă admiri, spun eu cu amărăciune.

—Ba, am! Uită-te la mine: stau într-o relaţie care a amorţit de mult, pentru că mi se pare că mai pot face ceva, uneori. Pentru că nu sunt sigură că vreau să renunţ, pentru că m-am săturat de începuturi, pentru că mă tem că o să dau peste altcineva cam la fel. Mai mult, mă tem să nu fiu nevoită să scad standardul... Deşi mă enervează cam totul la el, totuşi arată aşa de bine când doarme! E aşa de dulce! Când doarme, nu mă supără cu nimic; e tot ce ştie el să facă fără reproş în ultima vreme..

Natalie pufneşte în râs în timp ce parchează maşina şi zâmbesc şi eu.

Privirea ei nu cadrează cu zâmbetul. Ochii ei frumoşi au o tristeţe cum am văzut doar în ai mei, după ce am plâns.

Îmi pare rău să o ştiu aşa de nefericită. Situaţia mea pare ceva mai bună, însă nu chiar atât de spectaculoasă încât să o încurajez să-mi urmeze exemplul.

—Tu ce-ai mai făcut în ultima vreme?

—Nimic deosebit, însă mă gândesc serios să-mi dau demisia. Munca pe care o fac nu mi se mai potriveşte. Îmi pierd vremea alergând pe loc.

—Am un prieten care are mare nevoie de oameni bine pregătiţi în posturi de conducere. Şi-a deschis un call center acum doi ani, iar de câteva luni firma a fost cumpărată de un investitor american. Chiar m-a întrebat acum o săptămână dacă pot să-i recomand pe cineva pentru un post de manager. Trimite-mi CV-ul şi eu îl sun pentru a stabili un interviu. Ai şanse foarte mari, te interesează? Te recomand cu toată încrederea.

Cam toţi cei din jurul meu au posturi de conducere şi cam toată lumea crede că spre o astfel de poziţie ar trebui să aspir şi eu.

—Aş vrea să scriu o carte, Natalie, şi să-mi deschid o firmă. Vreau să fac ceva pe cont propriu, ceva legat de...

—Mi se pare o idee foarte proastă. Hai să-ţi spun de ce!

Mă doare sufletul să o aud spunându-mi că am idei proaste.

—Nu mă înţelege greşit. Vreau doar să te ajut. Nu vrei să încerci măcar să candidezi? E un post bine plătit şi tu ai o experienţă îndelungată la o firmă de prestigiu. Te-ar primi cu braţele deschise. Hai, mă, încearcă şi tu! Dacă vrei,

după un an, timp în care mai aduni ceva bani, poţi să-ţi dai demisia... Te retragi undeva prin sudul Franţei şi te apuci de scris... Ce spui? Îmi trimiţi CV-ul în seara asta??

—Ţi-l trimit, cu tot cu scrisoarea de intenţie.

—Bine, s-a făcut. Ce bine-mi pare! Ai luat-o pe drumul cel bun şi am încredere în tine.

Totuşi, gândul că eu am idei idioate mă incomodează. Mă mâhneşte faptul că o prietenă de încredere îmi poate spune că am idei proaste, aşa în faţă! N-am ce face şi-i atrag atenţia. Natalie e pe cale să facă un infarct de atâta indignare. Ea vrea să mă ajute şi eu mă leg de modul de exprimare? Dacă altă dată mai am gânduri din astea, mă roagă din tot sufletul ei să nu i le mai spun, pentru că-i fac foarte mult rău.

—Uite, acum mă simt foarte prost. Nici nu mai pot să mai vorbesc de teamă că cine ştie cu ce te mai supăr. Natalie dă în bâlbâială...

Încerc să-i explic mai bine ce anume mă tulbură, dar mai mult încurc lucrurile, aşa că sfârşesc prin a mă scuza. Până la urmă nu-mi cere mare lucru: altă dată, când ceva mă deranjează, să nu-i mai spun pentru că-i face rău, îi provoacă palpitaţii, stări de sufocare şi o face se se simtă prost fără motiv. Eu, în schimb, mă pot simţi aşa cum poftesc. N-o priveşte atâta timp cât nu află.

Cu toate acestea, parcă ceva nu-mi sună bine la raţionamentul prietenei mele. Păi dacă pe ea o doare foarte tare numai când află, eu ce să mai spun pentru că suport direct? Adică nici să-i atrag atenţia nu se cuvine?

Știu că în copilărie, dacă loveam un copil din greșeală, tot trebuia să-mi cer scuze şi să promit c-o să-mi ţin greşelile sub control. În fine, o să mă mai gândesc la treaba asta, dar nu acum.

Natalie e o fată extraordinară şi e foarte mulţumită pentru că mă comport ca o persoană cu picioarele pe pământ. În sfârşit, o să am funcţia pe care ea crede că o merit de multă vreme. Părerea mea e un pic diferită, dar cine ştie?

Din păcate, expoziția a fost amânată din cauza unei inundații de la etajul superior, așa că ne-am hotărât să mergem la o terasă, însă nici asta n-am mai apucat să facem pentru că a apărut o urgență la firma la care este manager Natalie. Promit de câteva ori că voi merge la interviu, mâine.

Interviul, Armando și Blanca

Mă pregătesc pentru interviu şi mă îmbrac aşa cum scrie la carte: cămaşă albă, sacou, fustă până la genunchi, pantofi în culoare neutră, cu toc mediu, machiaj discret, aspect îngrijit. Pun CV-ul şi scrisoarea de intenţie într-o mapă elegantă şi pornesc la drum. Iau un taxi pentru că plouă și nu vreau să ajung cu încălţările pline de apă.

Ajung în 30 de minute. Sediul firmei e destul de micuţ şi cu un aspect cam neglijent. Lifturi vechi, mochete murdare, scaune jerpelite. Prima impresie nu-i grozavă, dar nu vânez postul pentru că vreau interioare luxoase, ci pentru că îmi doresc un salariu mai bun. La interviu o să am grijă să spun ce trebuie, făcând referire la cât de mult mă motivează dezvoltarea personală, provocările, ideea de schimbare, construirea echipelor, motivarea oamenilor, bucuria de a găsi soluţii ingenioase, de a respecta deadline-urile și de a depăşi target-urile.

O să spun că factorul uman mă preocupă foarte mult, loialitatea mă caracterizează și că nu o să am linişte până când echipa mea nu va obţine performanţe cu mult peste nivelul aşteptărilor bla, bla, bla. Sper să joc bine rolul omului încrezător în forţele proprii, care-i gata să-şi suflece mânecile dând din pinteni, pentru că moare de nerăbdare să înfrunte cele mai dificile situaţii din lume.

Nimic n-o să mă sperie, nimic n-o să mi se pară dificil, totul va fi incitant şi extrem de interesant; voi fi doldora de idei inovatoare și îmi propun să nu uit cumva să spun provocare oricărui termen care înseamnă piedică sau obstacol.

De altfel, vin de la o companie renumită.

Baza de date a celor pentru care candidez nu reprezintă nici 10% din totalul informaţiilor cu care sunt obişnuită să lucrez. În mod normal, tot ce înseamnă provocare pentru ei, pentru mine ar trebui să fie o bagatelă.

Am ajuns la etajul trei şi, înainte să ies din lift, mă gândesc să-mi oţelesc un pic privirea pentru a sublinia gravitatea şi determinarea care mă caracterizează. Mai că încep să arăt ca un manager de marcă! Hmm… Sper să nu dureze mult interviul ăsta!

Ajung în sala indicată de un domn simpatic de la recepţie. Aştept. Totuşi, au trecut 35 de minute de când stau şi mă gândesc să mă ridic şi să plec. Exact când sunt pe punctul de a pune în practică ideea, uşa se deschide şi intră o doamnă foarte grăbită care se scuză în timp ce-şi pune bagajele pe birou. Îmi dau seama că o cunosc. E e o fostă colegă. Mă ştie şi ea, parţial, pentru că-mi

spune Blanca. O informez în legătură cu numele meu corect şi-i înmânez CV-ul. Aflu că e manager la relaţii cu clienţii şi că va deveni în curând director. Nu mă aşteptam să o găsesc aici şi nici pe poziţia aceasta. Când eram amândouă la aceeaşi firmă, era ocolită cam de toţi colegii mei... Când ieşea în pauză înjura pe toată lumea: clienţi, şefi, colegi, rude, oameni necunoscuţi, mobilier, mai exact tot ce se afla prin preajmă.

Îmi amintesc apoi că a fost dată afară din cauza unor apeluri lipsite de profesionalism. Sunt bulversată total şi dorinţa de-a mă angaja la această firmă s-a cam evaporat. Gândul că această persoană s-ar putea să mă evalueze pe mine, îmi dă senzaţii de mâncărime la nivelul scalpului.

—Blanca...

—Beatrice...

—Să ştii că eu aş fi vrut să angajez un bărbat, unul din compania mea, format de mine; nu-mi plac femeile şi nu mă înţeleg cu ele. Cu bărbaţii mă înţeleg perfect. În fine, tu eşti o excepţie.

E adevărat că 90% dintre femeile pe care le-am cunoscut de-a lungul vieţii au afirmat că se înţeleg mai bine cu bărbaţii. Asta înainte de căsătorie. Şi după căsătorie femeile spun că se înţeleg mai bine cu bărbaţii din orice colectivitate, mai puţin cu soţul. Nu-i nimic neobişnuit pentru mine, însă mă mir să aflu că, între timp, şi ea a găsit pe cineva cu care să se înţeleagă. Apoi devin meschină şi mă întreb de ce unii oameni nu ştiu să păstreze pentru sine unele impresii sau măcar o parte dintre gândurile neplăcute pe care le dezvoltă despre alţii. Ce-ar fi să dau şi eu frâu liber părerilor supărătoare despre ea? N-ar fi rău, aş putea să plec mai repede.

—Blanca...

—Beatrice...

Simt cum încep să pierd părţi importante din atitudinea de manager cu care am intrat aici.

—Aşa, că tot timpul uit. Da, eu te ştiu pe tine... Unde lucrezi acum, tot acolo? Nu se uită pe C.V., pentru că n-are rost.

Încep să-i răspund cu profesionalism, însă mă întrerupe pentru că vrea să avem o discuţie "deschisă şi amicală", deoarece i-am fost "recomandată". A spus recomandată cu tonul necesar pentru băgată pe gât. Deşi ea nu e de acord cu aducerea oamenilor din afară, preferând să promoveze profesioniştii din echipa sa. Aflu apoi că postul este de team-leader, nu de manager, şi asta mă dezumflă destul de mult, pentru că salariul va fi chiar cu 100 de euro mai mic decât cel actual. Ultima informaţie are darul de a mă demotiva complet.

Mă uit la ea şi văd că se mişcă încontinuu pentru a-mi arăta că are dinamismul în sânge. Îmi aminteşte mult de filmele de acţiune, în care

oamenii ocupaţi, energici şi cu atenţie distributivă, merg sprinţar de colo până colo, stând de vorbă, delegând, luând decizii etc. În fine, e un om de acţiune, aşa cum îi cere poziţia actuală.

—Tu eşti relaţia lui Ronaldinio, aşa că nu ne mai formalizăm. Eşti ca şi angajată. Discuţia asta e aşa, ca să nu spunem că n-ai avut un interviu.

Din liniştea mea sufletească a mai rămas doar o fărâmă care se risipeşte împotriva voinţei mele.

Îmi prezintă multe date despre evoluţia ei, apoi îmi spune că voi avea nevoie de cel puţin doi ani ca să mă formeze ea ca team-leader. O, Doamne! În compania în care deja lucrez, durata e de 3 luni. În plus, aici voi sta şi câte 14-17 ore, dacă-i nevoie, mă avertizează ea. Overtime-ul nu se plăteşte în compania ei. În schimb, are meritul de-a fi obligatoriu. Ce noroc pe mine!

Am pierdut orice brumă de motivare şi de bun-simţ.

Asta-i o firmuliţă, eu vin aici ca să-i învăţ pe alţii cum să-şi facă treaba ca la carte. În general, mă comport cu modestie, dar în cazul de faţă, sfioşenia simplităţii mi-e nefavorabilă.

—Eu am venit pentru un post de manager la relaţii cu clienţii, spun folosind un ton neutru.

Aida Sancios ridică o sprânceană la mine şi stă aşa preţ de câteva secunde, după care pufneşte în râs cu discreţie şi dă din cap precum omul căruia nu-i vine să creadă că i se întâmplă aşa ceva. Simt că depune un efort ca să nu spună lucrurilor pe nume. Situaţia i se pare ridicolă şi se osteneşte să găsească o formulare mai puţin înjositoare. Asta pentru că i-am fost recomandată, altfel îşi prezenta poziţia într-o manieră proprie şi eficientă.

—Cine a fost idiotul care ţi-a spus asta?

—Ronaldinio, investitorul... Zâmbesc şi eu cu gura până la urechi.

—Cred că s-a creat o confuzie, îmi spune ea repede, pentru că nu-i dă mâna să-l considere idiot pe patron.

—Am nevoie şi de un manager, însă peste două luni când eu voi deveni director şi, oricum, am deja un om pentru acest post; acum am nevoie de doi team-leaderi. Să înţeleg că nu te interesează poziţia de team-leader?

Îmi zâmbeşte cu indignare. Pare şocată şi o văd cum îi vine să râdă pentru că mă vede strâmbând din nas la o slujbă, către care mi-a fost dat să pot visa, doar pentru că mi-a pus Dumnezeu mâna în cap. Doar oamenii formaţi de ea au competenţele necesare pentru a accede la aşa o poziţie. Ce-o fi cu mine?

M-am hotărât să renunţ la excesul de politeţe şi să dispar repede ca să nu mă enervez şi să spun ceva necugetat. Cred că am început să ţin la mine.

—Nu, mulţumesc. E o poziţie pe care o consider inferioară celei pe care o

am deja.

Mă ridic să plec în timp ce-i spun că nu are rost să ne consumăm inutil timpul. Îi mulţumesc şi dau să ies. Sunt indispusă şi vreau să uit cu totul acest interviu de circ.

—O poziţie inferioară e cea pe care te afli acum, mă anunţă ea.

—Din punctul meu de vedere, analizând gradul de responsabilitate, poziţia mea actuală este superioară celei de team-leader. Încă nu a aflat în ce departament lucrez şi nici n-o interesează.

—Dacă asta crezi e chiar mai bine. Oamenii nemotivaţi n-au ce căuta la mine-n firmă. Rămâi acolo unde te afli! Nu toţi oamenii sunt făcuţi pentru a conduce şi nu-i nimic rău în asta. Firmele au nevoie şi de executanţi.

Cei mai buni sunt tot la ea în firma, formaţi de ea, n-am nici o îndoială.

Din păcate, mă însoţeşte până la ieşirea din clădire pentru că vrea totuşi să mai afle câte ceva despre cei care-i erau "duşmani" în vechea companie şi mă pune să le transmit salutări din partea ei. Ar fi foarte mulţumită să ştie că le transmit pupicei şi celor pe care nu putea să-i înghită. Apoi îmi confirmă că a plecat din companie dată afară, dar ce face acum "îi place de moare", pentru că asta i se potriveşte ca o mănuşă. E făcută pentru poziţia de conducere. Asta este! Unii aşa se nasc, cu şefia în gene.

Între etaje, un team-leader vrea să o întrebe ceva, însă un respect gigantic îl împiedică să fie el însuşi. E încurcat şi doamna manager îl ajută să intre în apele lui, încurajându-l cu graţie.

—Hai, mai repede, mototolule! Nu vezi că mă grăbesc? Auzi, mai bine sună-mă peste câteva minute, da? N-am timp acum. Fără mine sunteţi toţi terminaţi. Of!

Buzele ei schiţează o mişcare uşoară care-i înseninează faţa, în semn de îngăduinţă. Vrea să-i arate că a glumit cu el. Team-leader-ul nu înţelege gluma şi-i confirmă indispensabilitatea, zâmbind nătâng, în timp ce se retrage mergând cu spatele.

Când ajungem la uşa de la ieşire devine foarte grăbită pentru că şi-a amintit că e prinsă în foarte multe proiecte şi nu mai are timp de pierdut.

Ies din curte în timp ce şterg numărul de telefon al lui Ronaldinio din agendă. O sun pe Natalie.

—Draga mea, postul e de team-leader, nu de manager.

—N-am ştiut, dar nu te interesează?

—Nu.

—Obţii experienţă...

—Scuteşte-mă, te rog! Cea care mă va evalua pe mine este o fostă colegă care a plecat din companie dată afară.

—Ronaldinio mi-a spus că e omul lui de bază. Ce importanţă are cum era ea acum un an; oamenii evoluează. Nu cumva ţi-e teamă de o funcţie de conducere?

—Prefer să rămân unde mă aflu. Pentru poziţia de team-leader pot candida şi la firma actuală, pe un salariu ceva mai mare. De fapt, te-am sunat ca să-l anunţi pe amicul tău că mi-am găsit altceva, în altă parte.

Sunt cam deprimată şi eu nu am mai fost aşa de multă vreme. Chiar mă întreb ce m-a apucat?

—Hai, nu fi supărată! Îmi pare rău...

—Natalie, ştiu că ai vrut să mă ajuţi. Te pup şi mai vorbim.

Nu mai plouă, aşa că mai merg un pic pe jos gândindu-mă la fosta mea colegă. E posibil să mă înşel în privinţa ei? Probabil că a evoluat mult între timp şi nu mai există nimic din persoana de altă dată. Caracterul mi-e clar că a rămas intact, dar asta n-are nimic de a face cu deprinderea noilor competenţe.

Bănuiesc că eu sunt pentru ea genul de bleagă care îşi imaginează că poate coordona o echipă bazându-se pe stimă şi colaborare. Stilul agresiv, de tip dictatorial, e singurul care-i este pe plac şi-n care îşi pune toată nădejdea. Probabil crede că dictatura generează competenţă. Cei ca mine, care defilează cu colaborarea, nu-i inspiră încredere şi-i întăresc convingerea că nu vor obţine performanţe superioare.

Adevărul e că unor oameni nu le poţi schimba părerea, orice ai face. Te vor considera incapabil, indiferent de evoluţia ta. N-are niciun rost să încerci să le demonstrezi că greşesc. Oricare ar fi rezultatele tale, nu vei fi în ochii lor decât un prost cu mult noroc care-a fentat soarta print-un fel de impostură. Chiar şi eu fac exact acelaşi lucru, în momentul de faţă. Faptul că îmi recunosc vina, nu mă face mai demnă de stimă. Mă amăgesc cu gândul că nu sunt nici singura şi nici ultima persoană care comite erori când n-are ce face şi îi judecă pe cei din jur.

Până la urmă, cam toţi oamenii pe care-i ştiu emit păreri similare despre minim trei indivizi nedemni de-a le sta alături: unul pentru că e *vai de mama lui*, altul pentru că e un *mare nemernic* şi ultimul pentru că e *un prost cu noroc*. Adică: cel pe care-l disprețuiesc, cel de care se tem şi cel pe care-l invidiază.

Am avut ocazia să aflu că aceste etichete sunt relative, ca mai toate lucrurile în viaţă. Cel care e considerat un *mare nemernic* de către un individ, poate fi văzut ca pâinea lui Dumnezeu de către vecinul lui; cel care-i v*ai de mama lui*, poate fi văzut ca un om foarte capabil pentru un coleg de serviciu, iar *prostul cu noroc* poate fi, pentru un prieten apropiat, un om foarte

muncitor care a răzbit în viaţă prin forţe proprii.

S-ar părea că oricât de bun eşti pentru unii, oricând va exista cel puţin un individ care să nu dea doi bani pe tine. Lasă-l aşa pentru că n-ai ce-i face! La rândul lui preţuieşte un alt om care-i dispreţuit de alţii şi aşa mai departe.

Am văzut şi situaţia în care mai multe persoane pot vedea acelaşi individ prin lentile diferite. Colegii mei privind acelaşi om, adică pe şefa noastră, o pot descrie în moduri variate. Nu mai spun că și eu am părerea mea, mult diferită de a lor.

Cea mai bizară situaţie e cea pe care am conceput-o chiar eu. Am reuşit performanţa de a trece aceeaşi persoană prin trei roluri diferite, în mai puţin de patru ani. Astfel, individul care era *vai de mama lui* a devenit peste ani *prostul cu noroc* şi apoi l-am transformat într-un *mare nemernic*. Nu sunt sigură că ultimul rol e definitiv; e posibil ca peste alţi patru ani să-l trec în rândul prietenilor mei.

Probabil că și alţii mă încadrează în tipare la fel de puţin măgulitoare. Nu-i cunosc pe toţi pentru că nu ţin neapărat să aflu, însă îmi amintesc de un prieten de-ai lui Carlos căruia-i era foarte drag să aibă dreptate întotdeauna.

Părerea lui despre mine era jalnică, se vedea cu uşurinţă şi o dată chiar s-a trezit fălindu-se cu felul lui de-a fi și condamnând modul meu de manifestare. Nu direct. Aşa, la modul general. Întâmplarea făcea ca eu să mă încadrez milimetric în descriere.

După opinia lui, cei care nu-şi susţin punctul de vedere cu tărie, nefiind dispuşi să-şi sacrifice relaţiile de prietenie pentru a dovedi că au dreptate, sunt fie blegi ori de-a dreptul proşti.

Ce n-a aflat el niciodată era că eu îl lăsăm să câştige fiindcă pentru el era o chestiune de viaţă și de moarte, în timp ce pentru mine era mai potrivit să mă ştiu mărinimoasă. Ar fi fost foarte nefericit să piardă. În plus, nici nu mai apucam să spun ceva pentru că avea mare grijă să mă împiedice. Se enerva puternic dacă cineva avea argumente bune şi îşi ridica genunchii la gură în semn de revoltă. Sigur că poza într-un om cu o minte deschisă şi încuraja exprimarea părerilor personale, atât cât să le poată contrazice pe toate. Ne spunea că are respect pentru opiniile noastre, chiar dacă, pe undeva, le găsea idioate. Nu ne mai vedem. Mama mea avea dreptate: ce-i de aruncat pentru unul, poate fi comoara altuia. Mă gândesc că e minunat să am și eu câţiva prieteni.

Și ce prieteni buni am! Mă număr printre norocoşi.

Rătăcesc aiurea pe străzile Barcelonei. N-am cu cine să mă întâlnesc și tare aş vrea să stau la o terasă de vorbă cu o persoană dragă sau cu un bărbat atrăgător, de care să fiu îndrăgostită.

Îmi sun cunoştinţele și toate sunt ocupate, fireşte. Mă îndrept către casă şi

decid să mă așez până la urmă la o terasă cochetă de unde comand o cafea și o înghețată. Nici nu mi-am dat seama cât timp a putut să treacă de când mă plimb. Sună telefonul. E Blanca, o prietenă dragă.

—Beatrice, ce faci? Ştii că a rămas să ne vedem astăzi însă, din păcate, va trebui să stau mai mult la serviciu, aşa că o să amânăm. A apărut o urgenţă, e un nou proiect...

Cum am putut să uit? Bine că m-a sunat!

—Nu-i nimic, ne vedem altă dată, spun eu foarte mulţumită pentru că m-a ajutat să evit o gafă.

—Nu te superi, insistă ea, ca de obicei.

—Nu, stai liniștită, o asigur eu, cu multă toleranţă.

Oare m-am ticăloșit, de ce nu i-am spus că și eu am uitat?

—E posibil să ies pe la ora 20, nu ştiu sigur. Te sun să-ţi spun dacă ies mai devreme și dacă mai vrei şi tu, ne putem vedea.

—Da, nici o problemă. Sună-mă când poţi şi vedem atunci, bine?

Vreau să recunosc că uitasem de întâlnirea de astăzi, ca să-i iau o piatră de pe suflet, însă închide chiar înainte să apuc să spun ceva, pentru că o strigă şeful, îmi spune ea, şi nu se cuvine să-l ignore.

Blanca e regina amânărilor şi reprogramărilor. Foarte rar ne vedem chiar în ziua şi la ora în care se face planificarea. E manager la o firmă de softuri. Are un serviciu stresant, în care urgenţele vin ca pe bandă şi unde şedinţele se programează la ore ciudate, cum ar fi 20 sau 21. Uneori mi se pare că exagerează. E prea scrupuloasă. Adevărul e că la unele companii nimic nu e imposibil când e vorba de timpul angajatului.

Poţi să-l deranjezi la orice oră doreşti, cu tot felul de cereri, iar el nu se va supăra decât în gândul lui sau pe furiş; e destul de neplăcut să tot audă, în cazul în care strâmbă din nas, că nimeni nu e de neînlocuit sau că CV-urile stau în teancuri uriaşe la HR. Totuşi, parcă Blanca e din cale afară de conştiincioasă şi prea asuprită.

Cred că ea se oferă să facă lucruri pe care nu i le cere nimeni, doar pentru că nu se poate preţui altfel. În fine, aşa e ea, foarte implicată în toate proiectele companiei.

Să nu fi învăţat să spună nu și altora? Știu că pe mine mă poate refuza destul de ușor.

Şi eu mă implic, însă doar în proiectele cele mai importante pentru departamentul meu. Și pentru şefii mei; pentru ei ideea de refuz e totuna cu incompetența.

N-aş vrea să fiu în locul ei, îmi ajunge cel în care mă aflu.

Uitându-mă întâmplător, în partea stângă, dau cu ochii de ea... Ce? *Blanca*???!!!

E la masă cu un bărbat. Parcă spunea că e la serviciu până târziu astăzi... De ce naiba m-a minţit? Mă înfurii foarte tare, dar depun eforturi colosale ca să mă calmez. Stau cuminte şi continuu să mănânc îngheţată. Mă simt jignită. Chiar a crezut că eu n-o să înţeleg asta? Situaţia e penibilă şi nu îmi doresc să dea cu ochii de mine, pentru că vreau să o protejez de consecinţele minciunilor sale. Aşa că plătesc şi o iau în sens opus, ca să nu mă observe, deşi, dacă ar fi să merg direct către casă, ar trebui să trec chiar pe lângă ea.

Când mă ridic, mă mai uit încă o dată în direcţia mesei la care e aşezată Blanca, pentru că sunt foarte curioasă să-l văd mai bine pe bărbatul misterios.

Ce surpriză!

E Ira, amantul Carlei. Deci el este "noul proiect"? Doamne, înseamnă că Blanca a coborât cu picioarele pe pământ şi s-a despărţit de soţul verişoarei ei, exact aşa cum am sfătuit-o. Doar că schimbarea pe care a făcut-o nu are o anvergură satisfăcătoare. Înseamnă că Ira şi-a încropit un mic harem, cu trei femei frumoase: nevastă-sa, Carla şi Blanca. Dar pot să fiu sigură că astea-s toate? Cine ştie câte femei suspină după armăsarul ăsta?

Merg pe stradă şi mă întreb ce să fac? Ar trebui să-i spun Blancăi sau Carlei? Să le avertizez pe amândouă? Oare cum ar fi corect? Blancăi nu pot să-i spun pentru că ar trebui să-i dezvălui că ştiu ceva despre minciuna cu programul. Şi chiar dacă Blanca mi-ar povesti ceva despre Ira, tot nu voi putea să-i spun că mai are o iubită. Şi nu o iubită oarecare, ci chiar o prietenă de-a mea, care mi-a dezvăluit un secret, în speranţa că o să fiu în stare să-l păstrez.

În acest moment, Blanca poate fi văzută de jumătate din populaţia Barcelonei cu Ira la terasă; totuşi, dacă ea îmi va povesti mâine ceva despre el, va fi cu siguranţă un alt secret, pe care va trebui să-l păzesc cu străşnicie.

Pe de altă parte, nici Carlei nu pot să-i spun că l-am văzut pe Ira cu o altă femeie, pe care o cunosc bine, fiind tot o prietenă de-a mea, pe care m-am hotărât s-o dau în gât, pentru că mă animă o sinceritate excesivă.

Ia uite ce dureri de cap îmi fac eu! N-o să spun nimic şi cu asta basta! N-am nicio obligaţie şi nicio vină.

Şi dacă-i aşa, atunci de ce mă simt atât de inconfortabil? Of, Doamne! O să mă fac şi eu că n-am văzut nimic. Şi chiar aşa s-ar fi întâmplat, dacă mă duceam direct spre casă.

Uite ce păţesc dacă umblu pe străzi aiurea!

Odată ce am hotărât cum o să procedez, mă liniştesc treptat. După câteva

minute mă simt chiar împăcată.

—Bună, ce faci? Ţine bine geanta, domnişoară!

Bărbatul de lângă mine este cel care mi-a recuperat geanta, salvatorul meu.

—Armando, se prezintă el, zâmbind.

—Beatrice, mă prezint eu grăbită şi plină de recunoştinţă.

M-am înşelat în privinţa lui. Era întuneric şi nu l-am văzut bine. E de-a dreptul fermecător. Tipul de bărbat sportiv, visul oricărei femei în toata firea.

—Mă plimbam un pic...

—Vrei să ne plimbăm împreună? Mai am o oră până intru în sală.

Omul e antrenor de Wing Chun şi e dispus să piardă vremea cu mine.

—Da, aprob eu cu entuziasm.

Nu găsesc niciun motiv să-l refuz şi nici nu vreau asta. Acum nu mi se mai pare periculos, dar nici nu pot să spun că sunt chiar în largul meu. Sunt un pic încurcată şi ştiu şi de ce, nu are rost să mă mint: Armando arată incredibil de bine, plesneşte de sănătate, iar perfecţiunea corpului antrenat la sală îmi stârneşte admiraţia.

Arunc spre el un potop de mulţumiri şi îmi arăt toată recunoştinţa admirându-i sincer abilităţile de luptător. Salvatorul meu manifestă multă modestie.

Mă asigură că i-a fost uşor să mă ajute şi că devine foarte generos oricând e necesar să împartă pumni. Găseşte săptămânal cel puţin un solicitant. Da, unii chiar sunt nebuni, mă asigură el.

Are ochii frumoşi, negri şi ceva din privirea lui mă anunţă că nu-i sunt chiar indiferentă.

Stăm de vorbă şi aflu repede multe lucruri interesante despre el. E patronul unei firme care importă piese de schimb pentru maşini, mai exact Toyota Land Cruiser Prado. Și el arată le fel ca maşina asta — fabulos. Este expert în arte marţiale. Se antrenează în fiecare zi. Călătoreşte mult și iubeşte banii, fotbalul, maşinile scumpe şi femeile frumoase.

Are și o soţie frumoasă. Dar e nevoit să divorţeze. Ceee?

E însuraaat!? E plină lumea de bărbaţi însuraţi arătoşi. Visul meu s-a năruit; nu mai vreau să-l cunosc și parcă începe să-mi devină și antipatic.

—Nu mai stăm împreună de mai bine de un an. Îţi spun asta, ca să nu-ţi faci griji pentru că umbli pe stradă cu un bărbat însurat. Nu pari genul care să se încurce cu bărbaţi cu stare civilă incertă.

Zambeste el, zâmbesc și eu.

—Mă înşel?

—Nu, nu te înşeli.

—Nici mie nu mi-ar plăcea să accepţi. Niciodată nu mi-au plăcut duplicitarii. O femeie care acceptă o astfel de situaţie nu se preţuieşte. Iar o femeie care nu se preţuieşte, nu va fi respectată nici de ceilalţi.

Nu-mi pare total sincer. Privirea şi zâmbetul lui îmi spun că de fapt nu crede nicio iotă din tot ce-a spus în ultimele secunde.

Am bănuiala că dacă eu aş fi avut altă părere, s-ar fi grăbit să o îmbrăţişeze cu multă indulgenţă. Acum ştiu că nu-i de mine şi nici eu de el, dar e o companie deosebit de plăcută! Îmi dă o carte de vizită şi mă invită la sală.

—Te-ar ajuta mult… Câteva reguli simple şi uşoare de autoapărare.

—Sunt de acord, dar cred că e cam târziu pentru mine.

—Glumeşti! Wing Chun e o artă care poate fi învăţată oricând şi de oricine. Îmi spune că această artă a fost inventată de o femeie, că înseamnă Primăvara Eternă şi că acest stil de luptă deţine un loc de frunte în lume ca nivel de agresivitate. Efortul concentrat, combinat cu viteza maximă, poate învinge un adversar mai înalt sau mai puternic. Aha, acum înţeleg mai bine ploaia de pumni cu care l-a doborât pe hoţ.

—Nu trebuie să ai statura mea ca să te poţi descurca într-un conflict. În plus, cred că orice femeie ar trebui să înveţe să se apere.

—Îţi mulţumesc, o să mă mai gândesc. Eu o iau pe aici... şi-i indic cu mâna strada pe care trebuie să merg.

—Mi-a făcut plăcere să te revăd. Vino şi la sală! Găseşti programul pe Net. Mi-ar plăcea să ne mai vedem, poate la o cafea.

Şi mie mi-a făcut plăcere să-l revăd şi aş lua oricând o cafea cu el, însă numai după ce divorţează.

Doar că n-o să divorţeze. Dar parcă pot să-i spun asta?

—O zi frumoasă, Armando, şi mulţumesc încă o dată!

O iau spre casă şi mă întreb de ce oare soţia lui vrea să divorţeze de el. Merg pe stradă şi încep să mă gândesc dacă totuşi o să merg vreodată la sală. Nu, n-am să merg! Relaţiile cu bărbaţii însuraţi sunt mizerabile.

Ştiu sigur asta. Din cărţi, documentare şi din experienţa de viaţă a cunoştinţelor mele. Toate femeile care mi-au povestit câte ceva din experienţele lor mi-au spus că însuraţii vorbesc, de regulă, destul de ofensator despre nevestele lor de care vor să divorţeze. Neaparat, doar la început. Toţi îşi doresc divorţul din tot sufletul. Şi cât mai repede cu putinţă. Cu excepţia lui Fabio.

Însă, dintr-un motiv sau altul, se tot întâmplă câte ceva şi divorţul se tot amână şi nu o fac nici în anii care urmează. Motivele invocate sunt multe şi apar în permanenţă altele noi, pe măsura trecerii timpului: *mi-e milă de copii, ea nu semnează decizia de divorţ, e o rea şi vrea să mă lase pe drumuri, mama mea e bolnavă de inimă, prietenii mei mă sfătuiesc să nu fac asta, încă sunt confuz, dar pe tine te iubesc cu adevărat, ea n-a ştiut să mă păstreze alături, nu e la fel de cochetă ca tine, are nevoie de preludiu prea lung, s-a îngrăşat urât, e cicălitoare şi nu mă mai preţuieşte... Şi oricum, doar tu eşti femeia pe care mi-o doresc, doar cu tine mă simt bărbat.* Bla, bla, bla...

Şi apoi ce dovezi de dragoste mai vrei când vezi că şi-a lăsat nevasta însărcinată singură, doar ca să petreacă două ore cu tine? Şi cât de nonşalant o minte la telefon, de dragul tău!

Acum, cel puţin pot să înţeleg că e posibil să te îndrăgosteşti şi de un bărbat însurat, asta dacă vrei neapărat ori ţi s-a urât cu binele sau nu ştii ce stare civilă are. Nu chiar de la prima întâlnire, cum era să mi se întâmple mie, însă, dacă insişti să te tot vezi cu el, e posibil. Apoi te obişnuieşti, iar obişnuința e chiar mai puternică decât iubirea.

Până la urmă, oricine e liber să aleagă, nimeni nu-i forţat să intre în vreo relaţie, indiferent de reputaţia ei. Și totuşi... și mie îmi plac bărbaţii, şi eu îmi doresc unul cu ardoare. Oare unde-l pot găsi pe cel care şi-ar dori să se însoare cu mine?

Ajung acasă şi exact când sunt pe punctul de a intra în baie, mă sună Blanca. Probabil vrea să se scuze și să mă consoleze cu o minciunică inocentă..

—Bună, spun eu cu voioşie. Am ajuns acasă și...

—Auzi, de când îl cunoşti pe Armando? Mai bine zis, de când te întâlneşti cu el?

Uluirea mă amuțește pentru câteva secunde și tonul ei nu-mi place deloc.

—De ce mă întrebi şi de ce eşti aşa de nervoasă?

—Sunt aşa de tulburată, încât nici nu ştiu sigur ce vreau să te întreb... Oh, Beatrice! Ştii că e însurat??

Când mă întreabă asta deja ţipă la mine.

—Da, răspund la fel de tare.

Răspunsul meu o face să creadă că accept situaţia, probabil.

—Te credeam o femeie cu picioarele pe pământ; o tipă echilibrată, un model pentru mine. Erai singura mea prietenă normală. Ai măcar idee cine este tipul ăsta, ştii ceva despre el?

Vocea ei trădează multă îngrijorare și aproape dă în plâns.

—Da, în mare: e bărbatul care l-a bătut măr pe hoţul care mi-a furat geanta. Ne-am întâlnit întâmplător şi ne-am plimbat cam o oră.

Amica mea face o mică pauză şi apoi întreabă aproape în şoaptă:

—Ai de gând să te mai vezi cu el, îţi place? Eu ştiu ceva despre el, vreau să văd ce ţi-a spus ţie.

Vocea ei e sfâşietoare, chiar atât de mult îi pasă de fericirea mea?

—Nu, pentru că e un bărbat însurat. Nu mă interesează să fiu pe locul doi o perioadă lungă din viaţa mea până se decide el să divorţeze. Personal, nu cred că va divorţa vreodată.

Am o teorie elaborată acum mai bine de 30 de minute şi sunt foarte sigură de cele afirmate. Blanca e mută.

—Alo, mai eşti acolo? Unde m-ai văzut cu ăsta?

—Da, mai sunt; am ieşit mai devreme, însă am avut o întâlnire cu un bărbat şi am uitat să te sun... Iartă-mă!

—Nu-i nimic, te iert, ce pot să fac?!

E prietena mea şi e corectă, aşa cum ştiam. Nu mă mai simt trădată. Blanca tace din nou. Tac şi eu.

—De ce crezi că nu va divorţa? Ţi-a spus asta?

—Dar cine este individul ăsta de mă tot întrebi atâtea despre el? Aşa cred eu, chiar dacă a afirmat altceva. Nu mă pune să-ţi aduc dovezi sau argumente ştiinţifice, pentru că n-am de unde.

—Armando cu care tu te-ai văzut astăzi este Armando al meu. Când l-am văzut cu tine, am fost sigură că încearcă să te cucerească... şi să mă înlocuiască...

Mă simt îndreptăţită să intru într-un moment prelung de muţenie. Deci el este soţul verişoarei! De unde naiba să fi ştiut eu asta? Ce mică-i lumea! Tare aş vrea să o întreb de Ira!

—Eşti tot cu el şi ai crezut astăzi că ţi l-am luat eu? Trec sub tăcerea invitaţia la cursul de Wing Chun, cartea de vizită...

—Da.

—Ei, bine, poţi să stai liniştită: e tot al tău! Dar parcă ziceai că renunţi la el, Blanca. Meriţi ceva mai bun, mă rog, un bărbat doar al tău, ce naiba? În timp ce spun asta mototolesc şi arunc la coş cartea de vizită.

—Încerc, dar nu reuşesc. În plus, spre deosebire de tine, eu cred că va divorţa, cândva... Astăzi m-am întâlnit cu un alt bărbat, tot însurat, dar asta n-are nici o importanţă, dacă mă ajută să scap un pic de pasiunea pentru

Armando. Am dreptate, nu?

Ce rost are să scape de o relaţie complicată pentru alta, exact la fel? Care-i logica?

—Blanca, nu prea văd câştigul... N-ai putea să găseşti altul, doar pentru tine?

—Când o să găseşti tu unul doar pentru tine, o să fiu sigură că pot şi eu, până atunci mă mulţumesc cu ce am sau cu logica mea absurdă. Bine?

Blanca râde şi crede că asta-i soarta ei. Pe de altă parte, are dreptate. Cum am îndrăznit eu să-i spun cu cine să facă sex, în condiţiile în care eu nu fac sex deloc? Cred că din punctul ei de vedere sunt mai jalnică decât ea. Are convingerea fermă că o viaţă sexuală întreruptă poate duce la forme bizare de nebunie. Mi-a împărtăşit-o de nenumărate ori ca să mă aducă pe calea cea bună. Probabil că astăzi, văzându-mă cu Armando, s-a gândit că, în sfârşit, am ascultat-o şi s-a îngrozit. O fi posibil să aibă dreptate?

Apoi îmi povesteşte mai bine de-o oră câte ceva despre farmecul lui Ira. Bine, ea s-a îndrăgostit din nou şi e foarte bucuroasă pentru că poate vorbi cu cineva despre asta. Nu are habar că eu am aflat deja cam tot ce-i de ştiut despre Ira, de la Carla. Per ansamblu, am reţinut o particularitate: Ira se exprimă la fel şi când vorbeşte cu ea. Din nefericire, Blanca nu ştie că vrea să-l părăsească temporar pe Armando, nedorind să-l mai împartă cu nevastă-sa, pentru a se uni cu Ira, pe care-l va împărţi cu alte două femei care, la fel ca şi ea, se consideră unice în viaţa lui. Aşadar, va renunţa la statutul de amantă de rangul întâi, pentru a deveni cu bucurie şi nerăbdare o amantă de rangul doi.

Ne luăm la revedere şi hotărâm să ne vedem săptămâna viitoare, luni sau marţi.

Încă nu au făcut sex şi e foarte curioasă să afle cum va fi.

Eu ştiu deja, de la Carla, dar voi afla din nou, luni sau marţi. O să mă comport aşa cum se cuvine.

Acum ştiu că trebuie să-mi găsesc repede un iubit perfect, nu doar pentru sufletul meu, ci şi pentru binele prietenelor mele care mă vor ca model.

După duş, îmi pun un film pe care tot vreau să-l văd de vreo două luni. Mi l-a recomandat Carla: *Closer*, cu Clive Owen, Julia Roberts şi Jude Law. Filmul prezintă două frumoase poveşti de iubire. Frumoase până în momentul în care bărbatul dintr-un cuplu se îndrăgosteşte de femeia din celălalt cuplu. Din acel moment filmul devine o paradă de defecte, iar personajele par şi ele contrariate şi nemulţumite când îşi descoperă neputinţele.

Nici lor nu le place ce-au devenit, dar se comportă ca şi cum n-ar avea de ales.

Mă simt liniştită şi nu mai am nici un dubiu în privinţa corectitudinii

hotărârii mele, de a păstra tăcerea în privinţa ţesăturii de relaţii în care sunt implicaţi Ira, Carla, Blanca şi în care era să mă încurc şi eu. Întotdeauna am crezut că filmele care aspiră la Oscar ar trebui să se inspire din realitate; regizorii şi-ar dubla şansele.

Vernisajul, Hanibal și muncitorii

Mă întorc după o zi obositoare de la serviciu şi aleg să merg pe jos, în drum spre vernisajul la care m-a invitat Natalie, acum doua zile. Ne vom întâlni chiar acolo.

În faţa mea, pe trotuar, îmi atrage atenţia o doamnă înaltă şi solidă care plimbă un bichon cochet, într-o lesă cu o flexibilitate sporită. Amândoi au adoptat acelaşi stil vetimentar; sacou gri din stofă subţire, cu croială militărească, la două rânduri de nasturi. Mă depăşesc şi sunt acum la vreo cinci metri în faţa mea. Stăpâna lui vobeşte mult cu bichonul. În catalană.

—Vrei să te odihneşti un pic? îl întreabă.

Mă uit la bichon şi aştept să-i răspundă, printr-o reacţie vizibilă. Căţeluşul o ignoră, în schimb mârâie tare supărat la o frunză care-l stânjeneşte cumva.

—Uite ce e, Hanibal, pe mine să nu mă ignori! Spune-mi, ce vrei? întreabă cu interes stăpâna lui.

Probabil glumeşte, nu se poate să aştepte un răspuns. Şi dacă-l cheamă Hanibal, de ce naiba l-a îmbrăcat ca pe un ofiţer nazist?

Bichonul stă acum încremenit într-o poziţie de mare încordare; pare să audă ceva ce urechile mele nu reuşesc să prindă. Lesa e prea lungă, totuşi. Împiedică trecătorii; pe mine, mai ales!

Nu pot să-i depăşesc decât dacă fac un ocol gigantic. Nu mă grăbesc, aşa că aştept ca bichonul să dea dovadă de puţin discernământ şi să-i spună stăpânei lui ce-l frământă, în ce limbă i-o fi pe plac.

—Hanibal, ce-i cu tine? Nu te recunosc! Hmmm! Nu cumva te-ai îndrăgostit?

Glasul doamnei are inflexiuni care semnalează un consimţământ subtil în ale codoşelii. Bichonul nu mai scoate niciun sunet, nici măcar pe limba lui. În schimb, stă cu nasul în văzduh; simte mirosul atrăgător de femelă, cine ştie?

La un moment dat începe să sară şi să se jelească timid, cu mici întreruperi; scâncetele lui mă conving şi pe mine că suferă de ceva, dar nu din dragoste. Pare îngrijorat, chiar dacă nu spune asta cu claritate. Mă hotărăsc să-i depăşesc, şi exact când ajung în dreptul animalului, ceva-l împinge cu puterea unui resort, direct în braţele mele, schelălăind tulburător. Îl prind din instinct. Bichonul e îngrozit. Şi eu la fel, când văd printre faldurile rochiei mele capul unui dog argentinian care ţine cu tot dinadinsul să ajungă cu nasul

la făptura terorizată din braţele mele. Mă întreb daca fiara asta o fi fată?

Dulăul sau poate chiar Scipio Africanus îmi arată caninii îngălbeniţi, în timp ce mârâie sau horcăie. La gura lui apar şi câteva bale care fac nişte clăbuci. Doamne, o să-mi păteze rochia!

Stăpâna bichonului zbiară la unison cu mine către stăpânul dog-ului argentinian care trage cu putere de lesa acestuia. Cu greu, printre ţipete şi lătrături, înapoiez animăluţul stăpânei care trece prin diverse stări emotive.

Bischonul e mut, în timp ce stăpâna lui încă mai latră ceva, cu ultimele puteri, către cel mai mic japonez din lume, stăpânul dog-ului. E un asiatic foarte calm; la fel de tăcut precum bichonul, dar ceva mai înalt decât acesta.

—Nu te mai uita la mine, gălbejitule! Te dau în judecată!

Pune-i botniţă, idiotule!

Femeia e ca ieşită din minţi; doar când pupă bichonul în zona şalelor, trăsăturile ei se mai destind.

—Domnişoară, ne-au invadat! — îmi spune gâfâind. Mă simt străină şi în pericol în ţara mea!

Eu nu mă simt invadată şi nici înstrăinată, aşa că mi-e greu să empatizez cu ea. Câteva şuviţe cad răzvrătite pe fruntea doamnei şi, dintr-o parte, parcă aduce un pic cu Adolf Hitler.

—S-a speriat, spun eu mângâind capul drăgălaş al bichonului.

—Nu s-a speriat, el e Hanibal şi e un luptător!

Interlocutoarea mea s-a enervat din nou.

—Da, spun și eu. A avut nevoie de mult curaj ca să sară în braţele mele.

Îmi dau seama cu întârziere, că ce-am spus poate fi interpretat.

—A fost o strategie, domnişoară. Hanibal a ales o zonă în care duşmanul nu şi-a mai putut desfăşura forţele după bunul plac. Apoi l-a învăluit!

Spune asta cu o voce înciudată și descrie în aer, cu un braţ, un arc de cerc. Mă priveşte pătrunzător ca să vadă dacă am priceput.

—Dacă ar fi sărit în braţele mele, completează ea, ar fi trebuit să lupte cu o singură forţă; indică spre ea, împungându-şi pieptul cu un deget.

—Şi-a dublat trupele de atac alegându-te pe dumneata. Acelaşi deget indică spre mine.

Deci, în concluzie, eu şi ea suntem trupele de atac ale bichonului...

—Da, spun eu gânditoare. Îşi merita numele.

Nicicând nu m-am gândit că cineva m-ar putea recruta ca mercenar. Mă

simt măgulită, chiar dacă angajatorul meu nu-i decât... o javră.

Mă îndepărtez de cartaginez şi de trupă, zâmbind. Trupa îşi divinizează generalul. De fapt, se pupă şi se ling reciproc.

În copilărie, bunicii mei au avut un Golden Retriever, care a murit de bătrâneţe. Se numea Attila. Un nume cam nepotrivit pentru cât de blând era. Nu ştia să tragă cu arcul în galopul calului, se înţelege. Sigur că avea multe calităţi: era inimos, frumos, foarte isteţ şi de neîntrecut la jocul "de-a v-aţi ascunselea", dar cam atât. Şi eu vorbeam cu el tot în catalană. Nu mai ţin minte cum îmi răspundea, dar ştiu că ne înţelegeam. A murit de bătrâneţe, într-o zi de vară. Am plâns după el.

N-ar fi fost în stare să facă rău nici unui pui de găină. N-ar fi putut să-l ucidă pe Bleda, niciodată! Şi oricum, Attila nu era decât un câine.

Ajung la intersecţia dintre Ronda de Sant Pere şi Las Ramblas. Aştept la semafor. În stânga, la câţiva metri de intersecţie, se construieşte sau se repară ceva; mi-e destul de greu să fac diferenţa. E un zgomot infernal făcut de un utilaj de construcţii.

Trei muncitori răcnesc fără sunet şi dau din mâini către al patrulea, mai voinic, care le aruncă priviri de ocară, în timp ce scuipă cu dezgust într-o groapă aflată la cel puţin trei metri. L-a depăşit chiar şi pe verişorul meu care la vârsta de 9 ani putea scuipa la o distanţă de două morminte. Doar în cimitir putea să exerseze în tihnă. Ştiu de la el că nu-i de ici de colo să aduni atâta spută, dacă nu ai vreo boală la plămâni.

Până la urmă, dacă nu te nimereşte, poţi accepta că nu-i decât un mod rustic de manifestare a dezacordului sau dispreţului.

Cei trei colegi se căznesc mult, vociferând simultan la colegul lor îndărătnic. Fac apel şi la o gamă bogată de gesturi belicoase care ar trebui să sprijine procesul de persuasiune. Un răspuns tot au obţinut şi ei: un rânjet batjocoritor şi un gest obscen. E limpede că uriaşul nu-i uşor de convins sau de intimidat. Maşina infernală s-a oprit şi nu mai scoate nici fum.

Oamenii se răstesc în altă limbă, cred că în română. Apare de după utilaj al cincilea muncitor care nu trece cu mult peste cotul voinicului. Are salopeta curată. Se îndreaptă spre el înfruntându-l cu curaj şi strigându-l de trei ori pe nume.

—Bă! Bă̆ă! Bă̆ă̆ă!

După nici zece cuvinte, spinarea uriaşului se îndoaie şi-l aud cum spune ceva care seamănă cu un scâncet gâtuit; face exact la fel ca bichonul, doar că nu sare şi în braţele mele. Înseamnă că ultimul venit e şeful; ascendentul moral e evident. Statura nu-l recomandă pentru poziţia de dulău, dar gradul de agresivitate poate destrăma într-o clipă chiar şi reputaţia unui pitbull.

S-a aprins culoarea verde a semaforului şi pot să traversez.

S-ar părea că oricât de dur te ştii, oricând se va găsi cineva care să-ţi aducă umerii la nivelul genunchilor. Dacă nu te evaluezi bine. Am mai văzut asta la serviciu, uneori.

Apoi încep să mă avânt în direcţia reflecţiilor cu anvergură măruntă, de flecuștețe.

Mă gândesc la ce înseamnă puterea şi la sursele care o generează: cunoaşterea, coerciţia şi banii. Și la cât e de râvnită de toată lumea.

Dar şi dragostea poate genera putere, mă entuziasmez eu cu isteţime. Mda... Poate măcar la forma asta de putere o să am şi eu acces, cândva.

Apoi mă gândesc că indiferent de sursa ei, deţinătorul puterii va face o demonstraţie de forţă, mai devreme sau mai târziu. Oare eu chiar mă vreau în acest rol? Dacă-i dai motive, puterea se va manifesta în toată splendoarea ei şi nimeni nu se va mira; dacă nu sunt motive, deţinătorul puterii tot va încerca să-şi pună uşor talpa pe un grumaz disponibil, pentru că nu se poate abţine. Nu se cade să uiţi cine e şeful. Desigur, mai sunt şi excepţiile. Dar poate oare cineva să-mi garanteze că eu aş putea fi una dintre excepţii?

Și mai este și obișnuința! Cum să uit ce putere imensă are obișnuința? Din păcate, cu puține excepții, puterea obișnuinței o deținem cu toții, mai devreme sau mai târziu, însă puțini sunt cei care ar vrea să o și păstreze. Unii oameni ca mine au obișnuințe bizare, cum ar fi să fumeze.

Vernisajul se ţine la parterul unei vile luxoase din Barrio Gottico. Imobilul este al unui galerist excentric, despre care Natalie ştie foarte multe lucruri. E un client pe care îl cunoaşte personal. Ăsta e tipul de eveniment la care invitaţii sunt aleşi pe sprânceană. Eu sunt o excepţie, se înţelege.

Ne întâlnim la intrare și suntem primite cu toată atenţia de către domnul galerist, un bărbat trecut de 60 de ani, extrem de elegant şi foarte excentric. Are o înălţime medie şi un zâmbet fermecător care lasă la vedere un incisiv gravat cu aur. Are o pleşuvie impozantă, care-i expune jumătate din pielea capului; cealaltă jumătate e acoperită de un păr blond, lăsat să fluture cu mândrie pe spinare. E corect bărbierit şi de la perciuni pornesc în jos doi favoriţi roşcovani, subţiri şi cocheţi, care se intersectează şic pe bărbie, unde formează un X perfect.

Mă întreb dacă are un bărbier anume sau dacă ideea şi execuţia îi aparţin. Costumul negru îi vine impecabil, stofa e de maximă calitate, n-are nici o cută, iar croiala sacoului e la fel de ingenioasă ca şi tunsoarea domnului, dar în sens invers: partea din faţă e mult mai lungă decât cea din spate.

Poartă o cămaşă galbenă, scoasă cu o neglijenţă artistică din pantaloni. Pantofii sunt un picuţ cam exageraţi, ca dimensiuni şi formă, însă compensează prin culoarea lor galbenă care se asortează perfect cu cămaşa şi

pereţii. Doar despre pantaloni aş putea spune că sunt clasici, dacă n-ar avea două tăieturi laterale, de la genunchi în jos. E foarte degajat şi curtenitor.

—Juliano Verdanez, se prezintă el şi-mi pupă mâna aplecându-se incredibil de mult, dar neluându-şi privirea din ochii mei.

—Beatrice, încântată de cunoştinţă, spun şi eu, emoţionată.

Un chelner timid apare cu două cupe de şampanie, la un semn discret făcut de domnul Verdanez.

Tocmai când vreau să fac şi eu un compliment în legătură cu eleganţa casei, îl văd pe amfitrion scuzându-se pentru că e nevoit să ne părăsească, pentru a primi alţi doi invitaţi valoroşi şi foarte conştienţi de vrednicia lor.

Mai bine, cine ştie, poate că mă pomeneam intrând în pielea unei doamne cu gusturi impecabile, obişnuită cu astfel de interioare, încă de la naştere. Ori de câte ori mă aflu în încăperi elegante, în care opulenţa şi bunul gust sunt îngemănate, mă apucă o dorinţă involuntară de-a mă comporta altfel decât de obicei. M-am surprins odată, într-una dintre oglinzile de la Versailles, afişând o ţinută simandicoasă, demnă de un personaj ilustru. Dacă Maria Antoaneta ar fi putut să mă vadă, cred că m-ar fi invidiat. Deşi, cred că mai degrabă ar fi ordonat tăierea capului meu. În fine, să mă controlez, aşadar!

Natalie este abordată de un cuplu tânăr, aşa că mă îndrept, cu graţie, făcându-mi loc printre cei prezenţi, către pereţii plini de picturi. Sorb din pahar şampania roz şi mă întreb dacă, în afară de mine, mai există cineva în aceste saloane care să nu cunoască marca băuturii.

Sunt foarte multe persoane, e aglomerat şi nu reuşesc să văd decât jumătăţi din tablourile expuse. Merg încet pe lângă pereţi şi-mi caut un loc mai liber. Găsesc unul chiar în faţa portretului unei mame care-şi ţine în braţe cu multă dragoste, bebeluşul dezbrăcat. Femeia din portret radiază atâta bunătate şi seninătate, încât o îndrăgeşti din prima. E un tablou foarte frumos, făcut numai în nuanţe de cărămiziu. Trec de la un tablou la altul, încet, făcându-mi loc printre invitaţii prinşi în discuţii aprinse. E o paradă de haine de firmă. Câteva femei foarte înalte aruncă priviri arogante şi supărate, exact ca pe podium, la paradele de modă. Încă nu am aflat de ce n-au voie să zâmbească sau să-şi mai îndulcească un pic privirile. Poate din cauza machiajului? Ca să nu-şi deranjeze conturul buzelor?

Toţi sunt eleganţi, distinşi, respectabili şi mulţumiţi că se află în acest loc. Unii sunt atât de prinşi în discuţii de tot felul, încât nu mai găsesc răgazul de-a mai privi şi picturile.

E posibil să se cunoască între ei pentru că îşi zâmbesc mult, cu excepţia fetelor înalte care afişează o solemnitate neclintită. Apoi constat că am greşit; oamenii zâmbesc la fel şi către mine, iar eu ştiu sigur că nu i-am mai văzut în viaţa mea.

Timp de 30 de minute văd toate tablourile. Pe Natalie n-am mai prins-o liberă, aşa de ocupată a fost. Mi-a plăcut expoziţia; a avut foarte multe lucrări reuşite.

M-am străduit să înţeleg combinaţia de culori şi să întrezăresc tehnica folosită pentru a obţine luciul apei şi transparenţa dintr-un tablou, chiorându-mă de aproape, fără reţineri.

Doar pictura modernă n-a fost la înălţimea aşteptărilor.

N-am rezervat nici cinci minute salonului care le-a găzduit. Doar unul mi-a plăcut şi, sinceră să fiu, nu înţeleg ce căuta în acelaşi salon cu celelalte: un vitraliu spart prin care puteai admira cerul. Foarte reuşit, făcut de aceeaşi mână care le-a realizat şi pe celelalte.

Cel puţin unul dintre ele, numit "Geneza", fără exagerare, arată de parcă e chiar cârpa cu care eu îmi şterg pensulele de vopsea. Mă întreb dacă cineva de aici ar vedea diferenţa, în cazul în care mi-ar da prin gând să o pun în ramă şi să o strecor alături de celelalte aiureli. Poate doar creatorul ei, sper... pentru că eu le-aş încurca.

Alături de tabloul catalogat de mine ca fiind "o cârpă murdară", stă un altul cu un titlu la fel de ingenios ca şi imaginea: "Cele trei destine"; e o pânză albă, netratată, pe care sunt trase trei linii strâmbe, pe toată lăţimea, în trei nuanţe de roşu.

În faţa operei "Geneza" stau doi bărbaţi de ceva vreme. Îi văd cu coada ochiului: unul scund care transpiră mult şi unul înalt care stă cu braţele pe piept şi cu picioarele desfăcute. E nepoliticos să mă întorc, însă tare sunt curioasă să le văd expresiile şi chiar să le aud părerile... Apoi îl văd pe cel înalt că vine în spatele meu pentru a admira capodopera cu cele 3 linii strâmbe.

—Ce părere aveţi? aud dintr-o dată vocea bărbatului din spatele meu. Personal, cred că pictorului i-a luat mai mult timp ca să găsească titlul, decât să facă lucrarea.

Cam la fel cred şi eu, însă mi se pare nepoliticos să recunosc.

—Vi se pare un titlu potrivit pentru mâzgălitura asta? continuă necunoscutul.

—Bine, cred că putea să aleagă şi altceva: cum ar fi: "Cele 3 graţii", "Cele 3 drumuri", "Cele trei sensuri"... când spun asta mă şi întorc politicos către interlocutorul meu cârcotaş.

—Perfect adevărat, mai puţin "Cele 3 sensuri"— după cum observaţi cele trei linii sunt paralele...

—Tony, spune repede, întinzând o mână spre mine.

—Beatrice.

—Îmi plac opiniile sincere şi deschise despre artă. Pun pariu că domnul care stă de câteva minute în faţa celui mai monstruos tablou pe care l-am văzut în viaţa mea, sigur va scrie mâine o cronică laudativă de proporţii, din care noi, cititorii, n-o să înţelegem mare lucru, dar care va demonstra cât de educat este criticul.

Zâmbesc şi dau neîncrezătoare din cap. Tony face un pas la dreapta şi-l întreabă dacă-i critic de artă. Omul răspunde la o altă întrebare neadresată şi spune că n-a mai văzut o operă atât de complexă de mulţi ani; pur şi simplu e uimit de complexitatea ei. Deşi o analizează de mai bine de zece minute, tot n-a reuşit să-i prindă toate sensurile.

—Care dintre sensurile depistate până acum vă fascinează cel mai mult? întreabă foarte serios Tony.

Omul, mare admirator de artă de orice fel, începe o pledoarie despre curentele avangardiste moderniste şi ne trece rapid prin toate, în mai puţin de un minut: de la simbolism şi naturalism până la constructivism şi suprarealism; este un mare iubitor de neologisme şi le aruncă într-un şuvoi năvalnic, parcă îngrijorat că o să-i scape vreunul important şi noi o să ne facem o părere greşită despre el.

Tony pare amuzat şi îşi ţine o sprânceană ridicată, în semn de mirare, în timp ce iubitorul de artă şi-a luat rolul în serios; pare foarte mulţumit că cineva e dispus să-l asculte. Are înfăţişarea şi atitudinea unui profesor universitar de modă veche, puţin tulburat.

Omul e foarte instruit şi îşi descarcă şi el sufletul copleşit de frumuseţea tabloului. Nu cred că mai poate fi oprit uşor. Tony reuşeşte să-l întrerupă, totuşi.

—Pe scurt şi pe înţelesul nostru, ce credeţi că a reprezentat pictorul în această pânză?

Între timp, observ că s-a făcut un cerc în jurul nostru. Mai mulţi gură cască sorb cuvintele cunoscătorului; şi ei vor să afle ce-i cu pânza asta; o zăresc şi pe prietena mea, Natalie, care se uită la mine admirativ şi cu multă simpatie. Mă întreb de ce, pentru că eu nu scot nici un sunet; am doar înfăţişarea politicoasă a unui student sârguincios.

—Trebuie să vă spun că aceasta pânză reprezintă o reacţie împotriva impresionismului, fără ca Art Nouveau să aibă vreun rol.

Acum expertul face o pauză trecând cu privirea de la un ascultător la altul, ca să vadă dacă ne-am prins, dar şi pentru a marca importanţa celor care urmează.

—În esenţă, stilul în care tabloul a fost conceput, reprezintă sfârşitul

concepţiei iluzioniste asupra formei şi o reacţie împotriva dezvoltării liniei.

Cu excepţia lui Tony care nu pare deloc impresionat, toţi ceilalţi îl privesc cu un infinit respect. Am mai văzut asta la enoriaşii din San Pedro, cu ocazia slujbei de Crăciun.

—Acest germene, contopit organic cu forţa imuabilă, universală — continuă el în timp ce ne indică într-un colţ al pânzei o pată mică şi urâtă, verde închis, — are o importanţă intrinsecă pentru chintesenţa conţinutului; e de la sine înţeles.

Criticul de artă ne aruncă priviri pline de simpatie peste rama ochelarilor. Remarc la câţiva membri din auditoriu, că nu li se pare chiar de la sine înţeles. Ba unii s-ar părea că au, la fel ca mine, sentimente de mare confuzie, chiar cu accente de neputinţă ruşinoasă.

—Prin modul în care forma nedefinită stăpâneşte metafizic atmosfera sugestivă şi prin intermediul efectului indubitabil, artistul reuşeşte să prefigureze şi să evoce o valoare ornamentală de natură dialectică. Lucrarea, per ansamblu, ne revelează intenţia unui oximoron, în timp ce complexitatea părţilor ne dezvăluie sinergia lor către o bogăţie infinită de sensuri, cu accente oculte tainice. Ultimul cuvânt e spus pe şoptite.

Câţiva ascultători dau din cap cu multă înţelegere. Pentru ei totul e limpede ca lumina zilei, în timp ce alţii par tulburaţi vizibil de profunzimea şi complexitatea tabloului.

Deşi cunosc semnificaţia fiecărui termen, totuşi, înţelesul îmi scapă pentru totdeauna. Ăsta e un paradox nemaîntâlnit sau capacitatea mea de pricepere şi-a atins limita. Cum e posibil?

În timp ce eu mă gândesc aiurea şi caut motive în trecutul meu ca să mă pot respecta, expertul ne oferă cu măiestrie crâmpeie din colosala lui erudiţie. În loc să mă concentrez pe cele auzite, pierd vremea mirându-mă de disproporţia dintre mărimea capului expertului şi corpul său mărunţel. Omul ăsta are creier, nu glumă!

Când eram copil ştiam că am o ţeastă cam micuţă şi un pic turtită în moalele capului.

Pentru că am deprins arta camuflării acestui defect, folosindu-mă de părul meu vâlvoi, am uitat că un cap mic înseamnă implicit creier mai puţin. Dacă cineva mi-ar rade tot părul de pe cap şi m-ar aşeza alături de acest critic de artă, atunci capul meu ar fi ca un măr micuţ pe lângă un dovleac ajuns la maturitate. Nu e de mirare că el, cu creierul lui uriaş, poate să vadă şi să desprindă înţelesuri aparte.

—Genomul primordial care este indisolubil legat de forţa transcendentală a Universului intră în al 3-lea ciclu al facerii şi repetă magnific imperfecţiunea blestemată a lanţului vetust şi omniprezent, sintetizat cu o uimitoare

profunzime în planul diametral opus.

Acum omul indică, pentru o clarificare deplină, un alt colţ al tabloului, în care ochii mei needucaţi văd doar o pată lăbărţată de culoare maronie.

Puterea mea de înţelegere a fost pusă la cea mai grea încercare din toate timpurile. Inteligenţa moştenită, şi cu care nu mă ştiam în conflict, a devenit minusculă, aproape invizibilă şi vrăjmaşă; încep apoi să dezvolt un fel de dispreţ faţă de înzestrarea mea intelectuală. Mă enervează nevolnicia neuronilor personali şi puţinătatea lor.

Cred că genomul din care provin eu — şi care reprezintă chintesenţa forţei mele comprehensive,— a suferit ceva mutaţii irecuperabile de-a lungul mileniilor şi această mirobolantă pledoarie i-a tras lovitura de graţie, cu semeţie, în mod indubitabil... şi metafizic, pe deasupra.

Constat că exprimarea mea s-a contopit indisolubil cu cea a domnului cult şi instruit, chiar dacă n-am priceput o iotă din ce-a spus. Ideile mele recente, ştiute doar de mine — slavă Domnului! — au chiar şi vocea criticului de artă.

Această constatare declanşează o reacţie degradantă pentru frânarea căreia pun la bătaie toată forţa mea interioară dictată de educaţia primită din copilărie până în prezent. Totul este zadarnic: mor de râs şi nu mă pot abţine. Râd de gândurile mele şi-mi pun palma dreaptă peste gura nesimţită care vrea să mă bage în belele. Nu vreau cu nici un chip să fiu văzută de expert şi mă întorc disperată către un colţ liber în care să nu am pe nimeni în faţă.

Trebuie să fac ceva ca să opresc mişcarea muşchilor facilali, dar nu reuşesc. Umerii mei se mişcă uşurel şi-mi sar lacrimi din ochi. În disperare de cauză, mă lipesc cu faţa de pieptul lui Tony, pentru că-l simt tolerant şi sper să manifeste înţelegere faţă de reacţiile mele nepotrivite.

Lacrimile îi udă cămaşa frumoasă. La început a încercat să mă îndepărteze puţin ca să mă liniştească, neînţelegând despre ce-i vorba. Pe urmă s-a convins că nu-i încă momentul şi s-a hotărât să mă mângâie pe păr, ocrotitor şi cu o compasiune plină de gingăşie.

—Chiar aşa de tare te-a impresionat ce-a spus domnul?

Tony e un bărbat extraordinar, dacă nutreşte gânduri aşa frumoase despre mine. Îi sunt atât de recunoscătoare, încât îl strâng în braţe, dând din cap afirmativ.

Câteva voci din preajma mea încep să depene momente similare de mare emoţie artistică trăite în diferite etape ale existenţei lor.

—Uite aşa am păţit şi eu când am ascultat pentru prima dată “Parsifal”— de Wagner.

—Eu am plâns când am văzut “Casa Blanca” spune o voce tremurândă de bătrânică.

—Mie mi-au dat lacrimile, spune un bărbat, când am văzut sculptura lui Rodin, “Ţipătul”.

—Eu şi astăzi plâng la documentarele despre Holocaust şi nu sunt evreică…

Expertul este acuzat drăgăstos şi cu multă preţuire, de câţiva fani, că e vinovat de suferinţa mea. Omul se dezvinovăţeşte şi începe un fel de monolog futurist care abundă în neologisme mai puţin obişnuite.

Natalie e lângă mine şi mă mângâie cu gingăşie pe spinare. Parcă mi-a mai trecut un pic, însă mă tem să-mi desprind faţa de pe cămaşa lui Tony. Dacă mă apuca din nou şi stric mirajul extazului lacrimogen pentru care sunt admirată, invidiată şi în centrul atenţiei?

Îmi îndrept privirea către Natalie, în speranţa că mă poate salva, redându-mi ceva din demnitatea pierdută. Tony îşi înclină capul într-o parte ca să-mi vadă faţa.

—Sunt foarte surprins de reacţia ta, spune el. Eu n-am trăit aşa ceva niciodată, dar în momentul ăsta îmi doresc. Adevărul e că şi eu am fost impresionat de discurs, adăugă el cu seriozitate. Ce-i drept, n-am mai auzit pe cineva care să bată câmpii în halul ăsta, comentează el în urechea mea. Asta ar numi un prieten de-al meu, care-i doctor în psihologie, ”masturbare verbală”.

Aceste fraze liniştitoare au asupra mea efectul gazului turnat pe foc. Tony râde şi el, dar nu în hohote; omul are bun simţ.

—Uite, ştii ceva? Mie îmi place totuşi să cred că râzi cu lacrimi. Chiar nu cred că cineva poate să plângă aşa de frumos... şi nu din motivul ăsta... Se uită la mine cu simpatie și înţelegere.

N-am cum să-l mint, aşa că încerc să mă dezvinovăţesc.

—Nu ştiu ce m-a apucat! Am râs de gândurile mele care aveau vocea lui, dacă-ţi poţi imagina aşa ceva... Îţi mulţumesc frumos pentru că m-ai salvat şi pentru că mi-ai permis să mă sprijin de tine, Tony! Ţi-am udat cămaşa...

—Nu-i nimic! Puteam să pun un pariu cu tine și câștigam, vezi? Ceea ce eu cred că-i o pictură urâtă, domnul crede că-i o mare capodoperă. Tu cu cine eşti de acord, cu mine sau cu el?

—Cred că pictura cu vitraliul spart este foarte reuşită şi dacă aş cunoaşte pictorul, l-aş ruga să-mi spună şi ce reprezintă acest tablou controversat. Artistul e singurul în măsură să aibă o opinie realistă și poate ceva mai clară.

—Habar n-am de ce cred că părearea lui nu-i cu mult diferită de a mea, adaugă Tony zâmbind la mine cu toţi dinţii. Constat că e foarte simpatic atunci când râde.

Natalie vorbeşte la telefon și mi se pare destul de supărată. Îmi face semn

că vrea să mergem; s-a întâmplat ceva la firma la care lucrează. Un client important vrea informații financiare în clipa asta.

Desigur, sunt de acord; am văzut tot ce era de văzut.

Tony e strigat de domnul Verdanez, galeristul.

L-am pierdut şi pe ăsta. Poate ne mai vedem, cine ştie?

Natalie e foarte grăbită şi o rog să mă lase pe Passeig de Gracia; de acolo mă descurc eu. Vreau să merg un pic pe jos. În drum spre maşină mă întreabă de unde-l cunosc pe Antonio Basta.

—Habar n-am cine-i ăsta. De ce crezi că-l cunosc pe Antonio Basta?

—Şi dacă nu-l cunoşti, de ce-ai stat cu nasul în cămaşa lui? Natalie râde foarte amuzată.

Aşadar, el e autorul picturii controversate?

—N-am ştiut. S-a prezentat Tony.

Cum naiba, omul ăsta a râs de pictura lui împreună cu mine? Apoi cad pe gânduri şi reanalizez evenimentul, din altă perspectivă, nu neapărat mai realistă.

Natalie e foarte încordată, aşa că n-o mai deranjez dând glas gândurilor mele şi o rog să oprească maşina, unde poate.

Întâlnirea cu Natalie — ghidul nurorilor

După câteva minute de plimbare, Natalie mă sună din nou.

— Am rezolvat, gata! Unde eşti, Beatrice?

—Acum am intrat pe La Rambla, merg spre casa.

—Hai la o terasă, vrei?

—Cum să nu? Unde vrei să mergem?

—Nu contează... Întoarce-te şi aşteaptă-mă la intersecţia dintre Gran Via şi Rambla de Catalunya. Eu ajung acolo în cinci minute.

Ce noroc pe mine! Mă grăbesc un pic și în șase minute ajung la locul de întâlnire. Îi văd imediat maşina, o Toyota Avensis nou-nouţă, bej. Astăzi eu am întâziat. Un minut.

—Știu eu o terasă deschisă de curând pe Gran Via, spune Natalie în timp ce mă strecor în maşină.

Şi ea locuieşte tot pe Gran Via, aşa că va lăsa maşina în parcarea obişnuită şi se va întoarce acasă pe jos. Vrea şi ea să bea alcool.

Terasa aleasă de Natalie este foarte elegantă. Multe flori, fotolii albe, felinare din fier forjat lucrate cu măiestrie, mese din lemn cu picioare sculptate.

Natalie vrea neapărat să-mi facă cinste. Aşa că hotărăsc să iau ceva care să nu-i uşureze de tot buzunarele: un cappuccino şi o bere Leffe. Mai târziu voi lua şi o paella cu fructe de mare.

—Când intri în concediu, mă întreabă Natalie?

—În august şi în septembrie.

—Unde o să mergi? Poate mergem împreună... Spune tu prima ce destinaţii preferi şi spun şi eu după aceea.

E foarte veselă și are un tonus excelent. Mă bucură dispoziția ei și simt cum se amplifică și a mea.

—Egipt, spun eu cu multă însufleţire.

N-am avut ce face. Cum am putut să uit revolta ei împotriva fanatismului islamic? Sper ca măcar discuţiile pe tema feminismului să reuşesc să le evit.

—Doamne, Beatrice! Tu chiar vrei să fii strânsă cu mătura de lângă Sfinx? De câte atentate are nevoie creierul tău ca să-ţi iasă din cap Egiptul ca

destinaţie turistică?

—De doi ani n-a mai avut loc nici un atentat semnificativ...

—Semnificativ? Cum adică? Dacă moare un singur turist, pentru tine atentatul este nesemnificativ? Dacă ar exploda o bombă care ar ucide copii sau femei egiptene, să înţeleg că tu ţi-ai vedea mai departe de excursie, hlizindu-te la piramide de pe cămilă? Ce statistică e pentru tine semnificativă? Câţi morţi, mai exact?

Mă bosumflu foarte tare. Cum să mă întrebe aşa ceva? Aproape m-am înecat cu o gură de bere şi mă apuc de tuşit ca să-mi revin. Am lacrimi în ochi, de la tuse. Nici nu ştiu la care întrebare să răspund mai întâi. Mai bine la nici una.

—Am vrut să spun că de doi ani n-au mai existat atentate. Asta înseamnă că grupările fundamentaliste sunt ţinute sub control şi...

—Și chiar ar fi cazul să se mai producă un atentat, de preferinţă unul de proporţii care să compenseze această absenţă, îmi continuă fraza Natalie cu o satisfacţie răutăcioasă. Ce naiba, de doi ani chiar nimic important, în condiţiile în care acum patru ani au avut loc două "semnificative": în Sinai, cu 34 de morţi şi 171 de răniţi, La Hotel Hilton cu doar 31 de morţi şi 151 de răniţi şi numai câteva acum trei ani care au adunat 88 de morţi şi 150 de răniţi.

—Cum naiba poţi să ţii minte atâtea cifre?

Mirarea mea e sinceră. Nu mai ştiu pe cineva care să memoreze cu atâta acurateţe numărul morţilor și răniţilor din toate calamităţile din lume.

—Ar fi bine dacă ţi le-ai nota şi tu pe undeva. Uită-te la tine, eşti blondă cu ochi verzi: sari în ochi de la o poştă! Dac-aş fi fundamentalist și mi-aş propune să răpesc pe cineva, pe tine te-aş alege. Faţa ta o cere! Ai idee ce i se poate întâmpla unei femei tinere? Clatină din cap la mine un fel de *nu* micuț și impertinent.

Nu prea mi-a plăcut inflexiunea malițioasă din vocea ei, când a făcut referire la nu ştiu ce însușire îndoielnică exprimată de faţa mea.

—Cum adică "faţa mea o cere"? o întrerup eu.

Nu-mi răspunde, pentru că i se pare lesne de înţeles. E vorba de o evidenţă care-mi scapă momentan, din prea mult subiectivism.

—Egiptul este pentru mine o destinaţie de vis, încă din copilărie, spun eu oftând. Dar tot am să merg! Asta spun doar în gândul meu.

—Nici nu te-aş lua în Egipt, o ameninţ eu. Poate în China. Natalie strâmbă din nas.

—Suedia sau Anglia? întreabă ea ridicând din sprâncene.

—Australia sau SUA? mă avânt cu speranță.

—Prea departe ...

—India sau Africa de Sud? spun grăbită.

—Doamne, Beatrice! Eşti incurabilă!

Natalie râde şi ştiu că n–o să mergem în afara graniţelor prea curând. Ne rămâne doar Franţa care ne place la fel de mult amândurora. Iubeşte Franţa, dar nu şi francezii; ei îi plac doar englezii. O Franţă populată de englezi ar fi un tărâm de vis pentru Natalie. Ce vrei, lumea e imperfectă!

Natalie îmi atrage atenţia asupra mesei din partea stângă. E de neîntrecut la trasul cu urechea. Mă uit şi văd un cuplu trecut de prima tinereţe. Nimic sugestiv pentru mine.

Femeia stă cu ochii pe masă şi arătă un fel de supuşenie. După atitudinea lui belicoasă cred că o critică sau o ceartă. În orice caz, ce aude nu-i convine, însă nu-i obişnuită să se revolte, ci doar să suporte. Poate au existat şi revolte, cândva, însă toate au fost înăbuşite. Natalie turuie mai departe.

—Uită-te la ea! E obişnuită să spună da tot timpul. Moşul îi reproşează faptul că dunga de la mâneca stângă nu-i perfectă, iar ei nici prin gând nu-i dă să-i spună că ar putea să-şi calce chiar el cămaşa, exact aşa cum doreşte. Și perfect!

—Mda, mormăi şi eu.

—Ce i-aş spune eu vreo câteva boşorogului!

Natalie e dezgustată.

—Eu n-am să mă mărit niciodată! M-am convins că nici un bărbat nu-şi păstrează respectul pentru partenera lui mai mult de doi ani, în cel mai fericit caz.

—Hai, că exagerezi, Natalie! protestez eu.

—Exagerez? Dă-mi un exemplu în care femeia nu e aservită bărbatului! Abia aştept să aflu că trăiesc într-o lume pe cale să devină mai bună.

Îmi storc creierii şi-i spun că am eu doi prieteni: Fabio și Carla. Nu i-a cunoscut.

—De câte ori iese în oraş fără el?

—De multe ori.

—Cine spală, găteşte, calcă şi cine face cumpărăturile, cine duce gunoiul? Fabio?

—Au o femeie care le face cam pe toate; gunoiul habar n-am cine-l duce.

—Cine plăteşte femeia, asigurările, chiria, excursiile?

—Fabio.

—Pe bune? Dacă e aşa, înseamnă că-şi va găsi o amantă foarte curând.

—Doamne, de unde îţi vin gândurile astea, mă indignez eu?

—E adevărat, mă iscodeşte ea?

—Habar n-am dacă-şi caută o amantă.

Bine că nu m-a întrebat dacă are deja una.

În timp ce îmi aprind o ţigară, Natalie începe să născocească teorii despre toate cuplurile din raza noastră vizuală. Unora le prevede cu exactitate data divorţului, altora le prognozează anul în care viaţa lor sexuală va intra în declin şi pentru aproape toate semnalează relaţia de subordonare existentă în care femeia este, fără niciun dubiu, aservită, mai mult sau mai puţin.

Chipul prietenei mele indică multă milostenie şi, dacă ar putea, ştiu că tare ar mai vrea să le ofere sprijin în lupta lor împotriva bărbaţilor opresori. Din fericire, nu începe niciun război.

Manifestă multă compasiune pentru femeile care îşi dau seama de nedreptatea fără seamăn a discriminării sexuale, dar care rabdă totul în tăcere, imaginându-şi că asta-i soarta lor. În acelaşi timp, o irită consoartele care au credinţa fantezistă că anumite treburi gospodăreşti le sunt predestinate sau cele care au convingerea că unele treburi sunt sub demnitatea unui soţ, cum ar fi: să pregătească cina sau să schimbe scutecele copilului. Oricum, concluzionează Natalie, bărbaţii poartă întreaga vină. Ei le-au îndoctrinat ca să le poată manevra judecata cu uşurinţă.

Apoi se indignează pentru că nu ştiu ce reclame făcute la detergenții de rufe manipulează gândirea colectivă. Nu mă mir să aflu că doar femeile manevrează rufele murdare și detergenții din reclame.

Aflu de la amica mea că întreaga industrie alimentară e coruptă până-n măduvă. Cu mici excepţii, reclamele la produsele alimentare o indică pe ea, pe femeie adică, să le cumpere, să le prepare şi să le servească cu eleganţă şi dragoste întregii familii. Berea e doar pentru bărbaţi, n-am remarcat? A! Desigur, doar reclamele englezeşti prezintă şi femei cu sticle de bere la gură. Dar englezii, aşa cum am aflat tot de la ea, sunt evoluaţi.

Până când şi industria farmaceutică e băgată până peste cap în treaba asta. A văzut tot ea o altă reclamă în care un medicament de durere de cap este recomandat celui care iese afară cu copiii. Nu mă mir să aflu că tot femeia trebuie să înghită pastile, dacă o apucă din senin vreo durere, taman când trebuie să scoată plozii afară. Dacă femeia are o funcţie de conducere, experţii în arta manipulării îi recomandă consumul de magneziu, iar dacă e subordonată, trebuie să ia direct calmante. Nu ştiu reclamele? De ce nu mă uit deloc la televizor? Bărbaţii nu au nevoie de calmante naturale, pentru că ei

prin natura lor fac faţă stresului; doar femeia, cu creierul ei neputincios, are nevoie de aşa ceva. Apoi mă avertizează în legătură cu fluorul din pasta de dinţi care ne transformă pe toţi în nişte idioţi sau, oricum, devenim senili înainte de termen. Să nu mai cumpăr pastă de dinţi cu fluor. Îmi propun să nu uit.

Îşi mai comandă o bere şi revine apoi la tema ei favorită, unde e de neîntrecut: feminismul.

—Mama are o mătuşă care crede cu tărie că soţul trebuie servit toată viaţa din respect pentru superioritatea sex-ului bărbătesc. Prin urmare, trebuie să-i pui totul la dispoziţie: o casă bine administrată, şosete şi chiloţi curaţi, copii sănătoşi şi educaţi, care să nu-l deranjeze seara cu ţipetele lor. Să nu-l plictiseşti forţându-l să reţină care copil e răcit şi ce medicamente-i dai. Lui să-i spui când l-ai vindecat. Omul e obosit, trebuie hrănit şi lăsat în pace să se relaxeze în faţa televizorului, la un meci de fotbal sau la ce i-o plăcea. De asemenea, nu trebuie să-ţi dea prin gând să te superi pe el, dacă nu mai are puterea de-a mai discuta cu tine despre nimicurile care te preocupă sau dacă-i sare ţandăra, pe drept, pentru că ai uitat să-i aduci furculiţa favorită sau daca-i serveşti mâncarea la alta temperatură decât cea agreată de el.

—Mătuşa mamei mi-a pus în mână "cheia fericirii" într-o căsnicie. Sigur că din dorinţa ei sinceră de-a mă vedea căsătorită şi fericită, mi-a înmânat cu drag acest nepreţuit set de reguli, de o colosală însemnătate. Ce baftă pe mine!

Faţa prietenei mele afişează compasiune şi dispreţ în acelaşi timp.

—Fii atentă şi ţine minte, înregistrează-mă sau notează! Oricum, fă cumva să nu uiţi!

Avertismentul ei mă pregăteşte pentru ceva ce sigur nu ar vrea să reţin.

—Aşadar, un bărbat te poate certa şi tu nu trebuie să te superi sau să ridici glasul, dacă vrei să ai o căsnicie fericită.

El te poate mustra pentru că ai pierdut cheile de la casă sau de la trusa cu scule, deşi mai există cel puţin un rând, de rezervă. E posibil să-ţi spună că întotdeauna faci aşa, chiar dacă e pentru prima dată. Trebuie să treci cu înţelepciune peste ideea puţin cam bizară, prin care-ţi cere să o mai răreşti, în condiţiile în care ai greşit o singură dată.

Aaaa! Iată ceva deosebit de important: soţul are dreptate întotdeauna! El are de departe, cele mai bune opinii politice, economice, sportive, gospodăreşti, religioase, chiar şi în domeniile neinventate sau doar intuite, inclusiv SF sau OZN.

Amica mea face o mică pauză şi acum are mina omului care face un efort de memorie ca să-şi amintească totul, cuvânt cu cuvânt, ca nu cumva să omită vreun detaliu şi să ştirbească înţelesurile pline de miez.

—După vreo câteva luni îşi va începe observaţiile prieteneşti cu “aşa eşti tu”, “de câte ori să-ţi mai spun” sau “chiar nu gândeşti?” Dacă eşti o femeie deşteaptă, n-o să te indispui şi nici n-o să începi un scandal pentru că nu ai învăţat să ignori cu gratie şi uşurinţă încărcătura de sens a expresiilor de început. Nici măcar nu-i greu, că doar nu te insultă, nu? Asta înseamnă să fii şmecheră!

Natalie ridică un deget în aer, cam în dreptul ochilor, pentru a puncta o idee de mare valoare.

—Cică, dacă poţi să treci şi peste cele mai dese aprecieri ale lui despre tine, cum ar fi: “habar n-ai”, “ştii că nu te pricepi, lasă-mă pe mine”, “treaba asta nu-i de tine, îţi spun eu” şi ultima, “nu înţelegi nimic”, te-ai aranjat! N-o să ai nici o problemă, căsătoria ta va fi de vis şi un exemplu pentru toţi cunoscuţii voştri. Cât poate fi de greu?

—Bine, continuă Natalie, pentru ca totul să meargă ca pe roate, ar trebui să te mai ocupi şi de ceva treburi gospodăreşti, de preferinţă de toate, şi să ai grijă să sari în întâmpinarea obişnuinţelor lui, care nu pot fi foarte multe, adică: mâncare şi sex. Sex doar dacă vrea el! Na, aşa era pe vremea ei. Cică să nu-i faci niciodată observaţii, decât cu multă blândeţe şi numai după ce l-ai lăudat suficient. Să-i apreciezi toate preocupările. Dimineaţa să-i pregăteşti micul dejun pe gustul lui, cât mai nesănătos cu putinţă. Să-i oferi mai mult decât pretinde; te scoli înaintea lui şi faci cafeaua. Bărbatului aşa-i place, ca nevasta să-l trezească uşor, cu mângâieri şi ceva trebuie să sfârâie într-o tigaie. Ziarul, acum telefonul, să-l aştepte lângă ceaşca de cafea, hainele să-i fie pregătite — mare grijă să nu uiţi ceva! şi copiii să nu plângă! Îl pupi înainte de a pleca.

Să te ocupi de toate treburile pe care ți le dictează înainte de a pleca de acasă, să te îmbraci aşa cum i se pare lui decent și să râzi cu măsură.

Acceptă orice musafir care este pe gustul lui, îndrăgeşte-i toţi cunoscuţii, exact aşa cum sunt, și fii cu zâmbetul pe buze întotdeauna!

Să nu asculți vocile înveninate ale prietenelor tale care din invidie vor încerca să te pună împotriva soţului tău, îndemnându-te să-i ceri să facă lucruri care nu sunt pentru un bărbat și deloc pe placul lui. Cam asta-i tot! Şi cică dacă reuşesc să fiu aşa de “şmecheră”, mătuşa mea îmi garantează că-l voi cuceri pentru totdeauna, că nu va putea trăi fără mine, că nu mă va înşela și îmi va pune la picioare toată agoniseala lui lunară. De poştaş.

—Asta a fost meseria unchiul tău? mai întreb și eu, de parcă mai era nevoie.

—Mda. Doar n-ai crezut că era vreun milionar!

—Chiar crezi că ea a făcut toate lucrurile astea? mă minunez și eu

—Daaaaaa, și a fost fericită!

—N-a ştiut că poate fi fericită şi altfel, domnişoară.

Ne întoarcem amândouă şi vedem chipul plin de riduri al unei doamne în vârstă; cred că are peste 90 de ani.

—Îmi cer scuze pentru că am tras cu urechea, spune ea zâmbind, în timp ce bărbia-i tremură uşor.

E singură la masa din spatele nostru. Amândouă-i răspundem zâmbind şi-o asigurăm că nu ne deranjează. Acum stăm întoarse către ea. Se vede că a fost o mare frumuseţe: ochii albaştri şi-au păstrat culoarea şi vioiciunea, nasul mic şi forma buzelor.

Doamna se prezintă, Mirabella Voia şi ne invită cu timiditate, pentru câteva minute la masa ei, dacă ne face plăcere. E singură la masă şi patronul este nepotul ei, locuieşte în casa de vis-a-vis.

—Unchiul tău mai este în viaţă?

—Nu, a murit acum cu cinci ani.

—Eram sigură, spune bătrânica. Să n-ai nici o îndoială că l-a iubit mult. Educaţia primită de ea a fost alta decât cea primită de tine. Când vei avea vârsta mea, ideile tale despre fericire şi independenţă vor fi şi mai evoluate decât cele actuale. Dar chiar şi aşa, femeile tinere din viitor te vor considera demodată, amuzantă şi chiar caraghioasă.

Bătrânica râde cu multă simpatie. Nu citesc nici o urmă de ironie în glasul ei.

—Dumneavoastră credeţi că trebuie să devin o sclavă ca să fiu fericită?

—Sigur că nu, Natalie, dar de ce am sentimentul că te simţi inferioară bărbaţilor?

Doamna Voia zâmbeşte senin către amica mea, în timp ce mie îmi face din ochi. Natalie pare şocată şi nu-şi găseşte cuvintele de atâta indignare.

—Nu mă cred inferioară, ei se cred superiori şi vor să ne demonstreze asta oricând. Lumea e condusă de bărbaţi.

Sper doar să nu înceapă să ne spună câte ceva despre teoria conspiraţiei mondiale masculine.

—Nu te supăra, fetiţo, nu te supăra! Cred că indiferent care ar fi părerea celorlalţi despre tine, dacă tu ai o opinie bună despre persoana ta, nu te vei simţi atât de jignită încât să simţi nevoia să intri în luptă ca să demonstrezi ceva. Crezi că femeile nu fac asta?

—Nici într-un caz!

Natalie e încredinţată că are dreptate. Eu am însă ceva îndoieli.

—Tu ce crezi, Beatrice?

Doamna Voia îşi păstrează zâmbetul cu naturaleţe, în timp ce Natalie depune un efort ca să mai păstreze o urmă de zâmbet.

—Cred că poţi fi tratat incorect de către orice persoană, dacă interesele tale intră în conflict cu ale ei.

—Păi, da! Sare şi Natalie. Sunt de acord, însă *niciodată* o femeie nu va trata pe o alta cu aceeaşi nesimţire cu care o fac unii bărbaţi. Din simplul motiv că fiecare femeie ştie să-şi rezolve problemele gospodăreşti singură, aşa cum a fost învăţată, în timp ce bărbatul aşteaptă să fie servit, eventual cu supunere.

—Doar el, Natalie?...

Micuţa doamnă zâmbeşte, de parcă tocmai şi-a amintit ceva, apoi adăugă:

—Uite, chiar am găsit ceva în completarea teoriei tale...

Sunt puţin contrariată, în timp ce Natalie se grăbeşte să o încurajeze.

—Suntem numai ochi şi urechi! spune Natalie zglobie şi nerăbdătoare.

—În completarea teoriei tale ar mai trebui adăugată şi detaliată relaţia cu mama soţului, spune doamna Voia. Este extrem de importantă!

Prezentarea drăguţei doamne include îndrumări sentenţioase, la persoana a doua singular, reunite cu iscusinţă într-un compendiu care ar putea avea titlul "Tot ce ai de făcut pentru ca soacra ta să te poată suporta ceva mai uşor".

Mama lui, adică soacra, este intangibilă. N-ai voie să o atingi nici măcar cu o privire nepotrivită. E inviolabilă şi cu asta, basta! E contraindicat să întrebi de ce. Mă gândesc că ar fi fost mai potrivit să i se spună Sacrosanctus.

Aşadar, să nu te superi pe ea niciodată! Doamne fereşte să o critici sau să-i faci vreo observaţie!

Poţi, în schimb, să o lauzi încontinuu. N-o să-ţi fie peste puteri să faci asta, pentru că, aşa cum vei afla şi tu, ea este cel mai informat om de pe Terra.

Dacă n-ai apucat să faci vreun curs de actorie, nu te îngrijora! Orice laudă va fi binevenită şi-ţi va tolera cu graţie neajunsurile legate de felul în care vei alege să o adulezi.

Să ştii că imunitatea pe care a primit-o o data cu intrarea ta în familie, e

valabilă pe toata durata vieții ei.

Niciodată să nu cazi în păcat bănuind-o că se amestecă în viaţa ta sau că îţi dă sfaturi de care n-ai nevoie.

Sigur că ai nevoie de aceste îndrumări şi îţi recomand să le urmezi, mai ales în chestiunile care te pun într-o lumină mai puţin favorabilă.

Dacă o să fii orgolioasă şi n-o să faci asta, o să ratezi ocazia de-a o admira pe soacra ta, exact când va arăta ca un om care se simte împlinit pentru că şi-a găsit menirea în viaţă.

Chiar şi când îţi va adresa o întrebare, tu trebuie să ştii că tot ea îşi va dori să răspundă prima.

Să fii sigură că nu se va răsti la tine, ci doar va ridica tonul, pentru că are probleme cu auzul şi nici nu te va întrerupe, ci doar va vorbi peste tine, pentru că tocmai şi-a amintit ceva de mare însemnătate şi mult mai important decât ideile cu care o plictiseşti, taman când îi este şi ei lumea mai dragă.

În chestiunile în care se va simţi vulnerabilă, îşi va călca pe suflet şi te va alege drept confidentă.

Ca să te dovedeşti de încredere, chiar din clipa în care va începe să se plângă de lumea asta "nedreaptă, urâtă şi rea", ar fi de preferat să empatizezi cu râvnă şi să aplici la milimetru toate metodele specifice atenţiei active.

N-ar fi rău să te grăbeşti să cauţi repede un vinovat pe care să-l blestemi împreună cu ea. Dacă nu ai unul la îndemână, dă şi tu vina pe clasa politică, pe conspiraţiile mondiale, pe conjuncturile nefaste sau pe destin. Adică exact cum face chiar ea.

Orice gând care o va indica pe ea ca vinovată principală, trebuie redus la tăcere pentru totdeauna. Ideile care susţin teoria conform căreia suntem rezultatul alegerilor noastre, ar fi bine să le ţii pentru tine.

Dacă dintr-un simţ al sincerităţii, prost înţeles, vei da glas unui astfel de gând, vei avea ocazia să afli cum se simte un condamnat la moarte pe nedrept.

Dorinţele şi visele tale sunt importante doar pentru tine. Să n-o împovărezi pe ea cu grija lor! Nu trebuie să fii absurdă şi să aştepţi să te felicite pentru că ai terminat cu brio nu ştiu ce curs sau pentru că ai fost promovată.

Vei avea ocazia să o vezi foarte emoţionată şi extrem de mândră, ori de cate ori copiii ei vor face lucruri deosebite, cum ar fi: găsirea unor noi iubiţi sau prepararea unei salate.

Si, oricum, promovările nu se mai fac acum pe merit, ca altă dată, iar şcoala nu mai e ce-a fost cândva; mai exact, pe vremea ei, când cartea era carte. Va admite ideea că mai sunt şi excepţii, dar să nu-ţi faci iluzii că tu eşti

înscrisă printre ele.

Să nu vorbeşti neîntrebată, să fii cu adevărat docilă şi să nu te superi, pentru că, uneori, o să-ţi arate indirect — şi direct, doar dacă ai noroc — cât de nepotrivită eşti pentru fiul ei minunat. Nu poţi să nu fii de acord cu ea: fiul ei chiar este minunat, de asta te-ai îndrăgostit de el.

Când o să devii mamă, o să descoperi şi tu că pentru odorul tău este exclus să se mai nască vreo făptură cât de cât asemănătoare. Cât despre una potrivită, nici nu poate fi vorba. Nu pe planeta asta, oricum.

Să te asiguri că mama lui are câte un rând de chei de la uşa de la intrare şi de la toate dulapurile tale. În acest fel n-o vei constrânge să-şi încalce principiile şi să-şi facă singură rost de ele.

Tot ce cumperi pentru tine ar fi indicat să corespundă gusturilor sale şi să fie la cel mai mic preţ de pe piaţă. Să faci de aşa natură încât lucrurile tale să pară mai puţine decât ale soţului tău, ca să n-o obligi să-ţi amintească faptul că dai banii aiurea.

Există şi o excepţie, desigur, de care te vei bucura doar când vei cumpăra cadouri pentru ea sau copiii săi. Atunci chiar îşi va călca pe suflet şi nu se va supăra pentru că ţi-ai dat banii pe lucruri de calitate şi de la firme renumite. Până la urmă, calul de dar nu se caută la dinți.

Orice lucru pe care-l vei achiziţiona pentru decorarea casei tale trebuie să fie negreşit în directă conformitate cu stilul ei. Aşa cum vei observa, casa ta va fi şi casa ei — reciproca nu-i valabilă — şi ar fi lipsit de logică să-i ceri să locuiască într-o casă care ar putea să-i jignească simţul estetic; de altfel, fără cusur.

Să nu te încăpățânezi cumva să adopţi metode moderne în administrarea casei tale; cele din vremurile străvechi vor fi oricând mai bune. Nu se mai fac acum lucrurile ca altădată, ăsta-i adevărul!

Ea o să-ţi arate cu răbdare cam cât de imperfect faci orice lucru despre care o să ai nesăbuinţa să crezi că l-ai făcut bine.

N-o să fii niciodată o soție la fel de bună ca ea, iar ca mamă n-ai nicio șansă de egalare. Copiii făcuți de tine vor trăi fericirea de-a fi salvați de ea, orânduind și reparând la timp tot ce vei strica tu în educația lor.

Ar fi indicat să nu fii şi invidioasă acum. În plus, să ştii şi tu că tot ce faci mai poate fi îmbunătăţit.

Înțelepciunea și toleranța o vor îndruma să afirme că știe că n-a existat vreodată soția ideala și nici nu va exista în viitorul apropiat sau îndepărtat.

Doar prezentul are un exemplar unic de soție ideala și tu trăiești privilegiul de-a sta de vorba cu acesta, chiar acum când se cațără pe postament.

La gătit chiar trebuie să știi că absolut nimeni de pe acest pământ nu o va depăși vreodată, cu atât mai puțin tu. Poți să-ți iei adio și de la ziua în care speri să o egalezi.

Chiar dacă soțul, copiii sau musafirii voștri vor arăta mare încântare gustând din bunătățile preparate de tine, ea nu va reuși să-ți dea o notă de trecere, oricât de bune ar fi toanele în care se va afla.

Trebuie să recunoști că uneori, musafirii cam exagerează cu laudele, iar soțul și copiii nu prea au de ales sau vor să te încurajeze.

Dacă un timp vei sta în altă localitate sau poate în altă țară, departe de ea, te vei bucura și de bănuiala că poate nu mai gătești deloc. Cum să-și explice altfel pofta cu care mănâncă soțul tău când e la ea în vizită? Tu n-ai gândi la fel ca ea?

Poate soțul tău va avea o scăpare consfințită și o va contrazice, exact așa cum făcea cu mult timp înainte să-l cunoști tu. Ei, bine, atunci o să aibă toate motivele să tragă concluzia că tu îl frustrezi cumva.

Nu trebuie să-ți mai spun că dacă vreun copil de-al tău, ajuns la vârsta adolescenței, va comite vreo nepolitețe față de ea, atunci chiar va avea dovada clară a faptului că ești și o mamă sub orice critică. Cum să n-o înțelegi când adolescentul tău iubit reușește să te enerveze chiar și pe tine, uneori chiar zilnic?

E de la sine înțeles că la ordine și curățenie se va situa pe o poziție la fel de înaltă ca cea care o califica pentru poziția de Master Chef Intergalactic. Ce fel de om ești dacă râvnești să-i iei toate premiile și toate medaliile?

Ar fi de preferat să arăţi foarte mult entuziasm şi să te laşi cuprinsă de bucuria surprizei plăcute, ori de câte ori va veni în vizită la tine, pe neaşteptate.

Nu cumva să uiţi să o suni şi să o inviţi la tine în restul timpului, chiar dacă, de obicei, te va răsfăţa oferindu-ţi avantajul vizitelor sale neprevăzute.

Să te interesezi de sănătatea ei, în fiecare zi, şi să o scoţi din noianul nemulțumirilor în care va intra frecvent şi în mod surprinzător.

Şi ar mai fi ceva: adoră să fie rugată ori de câte ori i se face vreo favoare şi la fel de mult să o rogi și când o vei invita în vacanţele tale anuale. Chiar dacă va fi greu de convins, tu să nu renunţi! Fără ea vacanţele n-ar mai avea acelaşi farmec.

Să fii convinsă că se va revanșa față de tine, invitându-te la ea acasă, în cele mai importante sărbători din an. Absenţele sunt excluse cu desăvârşire. Oricum sunt sigură că politeţea ta înnăscută te va ajuta să iei decizia corectă; aceeași, an de an.

Nu poţi să nu apreciezi dorinţa sa de a reuni familia. Părinții tăi vor

înţelege absenţa ta şi te vor crede când le vei spune că vei merge, poate şi la ei, la anul.

Pentru că are certitudinea că nu se poate bizui pe tine, se va întrista uneori; intuiţia o va avertiza în privinţa intenţiilor tale lipsite de autenticitate; va simţi că nu o placi destul, că n-o asculţi cu destulă atenţie sau că nu o respecţi aşa cum se cuvine. Oricum, ceva o va deranja, chiar dacă tu o să ai falsa convingere că nu ai greşit cu nimic, încă.

Să nu crezi că invocă motive lipsite de temei, că face mofturi sau umblă cu fandoseli, ci să te străduieşti să-i demonstrezi contrariul până vine soţul acasă, altfel rişti să se afle că e nefericită din cauza ta. Tu eşti vinovată dacă nu ştii cum să-i arăţi cât de impresionată eşti de măreţia sa.

Nu cumva să-ţi pierzi răbdarea când îţi va promite că va sta cu copiii tăi şi apoi se va răzgândi, deseori chiar în ultimul moment, pentru că nu-i va sta în putere să refuze întâlnirea cu o cunoştinţă de care nu mai ştie nimic de mai bine de zece ani, dar de care o vor lega mii de amintiri, încă din perioada preistorică. Prietenii adevărați sunt greu de găsit şi doar ştii că o relaţie bună trebuie întreţinută, chiar și din deceniu în deceniu.

Să știi că îşi va dori foarte mult să te ajute exact atunci când tu vei crede că nu ai deloc nevoie şi nu va putea sub nici o formă să-ţi ofere sprijin, atunci când o vei ruga în genunchi.

Dacă ceva îţi va spune că există și varianta renunţării la relaţia nemulţumitoare cu ea, e bine să-ţi iei gândul de la asta.

Au mai încercat-o și alte nurori de-a lungul mileniilor şi n-a mers decât pe perioade de scurtă durată. Încă n-a aflat nimeni de ce. Adevărul e dincolo de noi.

Este posibil ca rugăminţile soţilor să fi fost foarte fierbinţi sau poate că nurorile rebele au beneficiat de o educație temeinică, cu vânătăi. Unii soți, sub îndrumarea mamelor lor, pot căpăta abilități didactice aparte.

Să nu uiţi să deprinzi arta de a deveni invizibilă la orice eveniment important din viaţa ta. Să o laşi pe ea să conducă şi să organizeze totul; te vei implica și tu, prin măiestria executării tuturor ideilor ei, mult diferite de ale tale.

Are și ea meteahna asta: vrea să fie în centrul atenţiei, pentru că e una dintre puţinele plăceri care i-au mai rămas. În plus, eşti încă atât de tânără și ai atâtea alte bucurii!

Câteodată va accepta să vină la tine, făcând un efort supraomenesc; doar ca să îţi dea câteva sfaturi. Pentru că eşti, din păcate, extrem de nepricepută, va obosi foarte tare povăţuindu-te și va avea nevoie de câteva ore de odihnă pentru recuperare fizică, psihică şi intelectuală.

Sper să nu-ţi ia Dumnezeu minţile şi să dai în morbul suspiciunii, năzărindu-ţi-se că tu ai făcut totul, în timp ce ea s-a plâns de oboseală, în locul tău, şi nici să nu te indignezi pentru că le va spune tuturor cât de multe a făcut pentru tine. E vina ta pentru că nu ştii să-i apreciezi efortul şi ar fi bine să-ţi iasă din cap ideea că-i este uşor să stea degeaba!

Deşi va fi cu voi aproape în permanenţă, uneori se va simţi singură şi neglijată de fiul ei care, dintr-o eroare, a devenit şi soţul tău.

Probabil că din cauza ta greşeşte faţă de ea, neoferindu-i la timp suficiente vizite şi dovezi de iubire.

Trebuie să intervii cu toată forţa pentru a corecta această abatere! Ea îţi va mărturisi, cu tristeţe, că pur şi simplu nu-şi dă seama cu ce a greşit în educaţia lui.

E şi foarte sigură că Dumnezeu l-a pedepsit pentru asta, dându-i o căsnicie de doi lei; are convingerea de nezdruncinat că fiul ei este nefericit cu tine, însă dintr-un simţ al loialităţii exagerat şi datorită copiilor, îţi va rămâne alături, chiar dacă acum ştie şi el că a făcut o mare greşeală însurându-se cu tine.

În fine, uneori va găsi în ea puterea de-a trece cu bine şi peste asta, chiar dacă nu va afla niciodată cum ai reuşit să-l păcăleşti.

Dacă vei afla de prin vecini că te ridică în slăvi pentru că i-ai subjugat băiatul folosindu-te de un soi de măiestrie sexuală degradantă, să nu te superi! Nu oricine poate crea impresia că e fantastică la pat.

Uneori va crede că e vorba despre blestemul săptămânii oarbe sau de mâna destinului, cine ştie? Viaţa-i nedreaptă.

Vei trăi şi zile în care te va considera de încredere şi-ţi va povesti câte ceva din viaţa ei de noră chinuită de o scorpie deghizată în femeie. Sper că ai aflat că nici nurorile astea de tip nou nu le mai pot egala pe cele care-au fost cândva.

Vei afla cât a suferit şi cât de mult şi-a dorit să fie altfel: o soacră bună, săritoare, amabilă şi discretă, exact aşa cum crede că este. Nu trebuie să-ţi mai spun că trebuie să o recunoşti din descrierea pe care şi-o va face singură!

Părerea ta nu interesează pe nimeni, în plus vei avea şi tu ocazia să devii chiar mai bună decât ea, în clipa în care vei îmbrăţişa rolul de soacră modernă cu vederi deschise.

Dacă soacra ta mai are şi alt băiat, vei şti care este copilul ei favorit; în mod paradoxal, nu va fi cel care s-a însurat cu tine. Trebuie să înțelegi că stă în firea lucrurilor ca nepoții favoriți să fie făcuți tot de către copiii favoriți.

Dacă ai şi vreo cumnată, nu te certa cu ea, fă-ţi-o prietenă!

Nici prin gând să nu-ţi dea să o consideri ciudată, frivolă arogantă sau

nepoliticoasă!

Sora lui îţi va face o favoare ori de câte ori va veni la tine în vizită, să nu uiţi asta niciodată! E posibil să ai noroc şi să dea dovadă de suficientă bunăvoinţă, încât să-şi facă timp ca să-ţi amintească acest lucru.

Să nu crezi că ce-i este permis cumnatei tale îţi va fi permis şi ţie! Ea este fetiţa soacrei tale. Ce, tu nu eşti fetiţa mamei tale?

În plus, cumnata ta, spre deosebire de tine, va avea întotdeauna meritul sinceritaţii şi te va avertiza că e tributară acestei calităţi, ori de câte ori va vorbi cu tine. Aşa va fi ea, foarte directă şi sinceră: nu se va abate de la această regulă niciodată, iar adevărul ei, prin repetare, va deveni cu timpul şi adevărul tău.

Vei şti sigur că i-ai adoptat ideile sincere pe care le va avea despre tine, atunci când încrederea în forţele proprii şi respectul de sine vor deveni la fel de uşor de găsit, precum fata Morgana.

Să înveţi să apreciezi toleranţa cu care vei fi tratată de către sora şi mama soţului.

Până la urmă, să ştii că nu-ţi vor spune lucruri neplăcute decât în mod indirect, greu de dovedit, asta dacă nu le provoci.

Dacă totuşi vei deveni neglijentă şi le vei stârni fără voie, s-ar putea să ai surpriza să afli despre tine nişte lucruri pe care nu le vei mai putea uita câte zile vei mai avea.

În fond, să ştii că şi lor trebuie să le fie greu să te înţeleagă, şi de fiecare dată vor face un efort ca să te suporte. Numai când vor fi singure, se vor mai linişti şi ele şi vor putea discuta deschis şi-n tihnă, despre orice-i în neregulă cu tine.

Chiar dacă apropourile nu te măgulesc prea mult, nici nu trebuie să ai astfel de pretenţii; până la urmă, aşa e normal, ca pe toată durata căsătoriei tale să ai sentimentul unei intruse, de stirpe plebee, care s-a stecurat mişeleşte în sânul unei familii de patricieni veritabili.

Copiii tăi vor moşteni integral latura nobilă, să nu ai nicio îndoială, şi vor semăna leit cu soţul, chiar dacă o să ţi se pară că aduc un picuţ şi cu tine, în zona ochilor.

Ar fi de preferat să eviţi discuţiile cu prietenele tale despre soacrele lor, pentru că rişti să ai impresia bizară că ele vorbesc despre aceeaşi persoană: soacra ta.

Chiar dacă o să ţi se pară că soacrele lor au manifestări identice cu cele ale soacrei tale, să ştii că nu-i deloc aşa. Până la urmă, nu le trage nimeni la copiator. Asemănările sunt iluzorii.

Doar tu şi celelalte nurori ale lumii veţi vedea asemănările, toţi ceilalţi le vor vedea într-un mod unic şi realist. Dacă ai dubii, consultă cea mai avizată opinie despre ea, adică cea a soţului tău, şi vei vedea cât de diferită este de a ta.

În plus, să ştii că ideea că soacra ta ar fi de fapt "cea mai cea" dintre toate e aberantă, din simplul motiv că aproape toate nurorile cred acelaşi lucru. Până la urmă, "cea mai cea" nu poate fi decât una singură.

Care dintre ele ocupă această poziţie fruntaşă, nimeni nu va şti vreodată cu certitudine, pentru că niciun cercetător nu s-a angajat să facă un astfel de studiu la nivel mondial.

S-ar putea să-ţi dea prin gând ideea că mai devreme sau mai târziu se va ajunge la un conflict. Ei, bine, vei avea dreptate. Te vei certa cu ea. Doar în mintea ta. Chiar de mai multe ori pe zi.

Să nu crezi că ai înnebunit! Până la urmă ai şi ceva avantaje practicând metoda aceasta: poţi să-i spui orice îţi trece prin minte, nu te judecă nimeni pentru cât de nedreaptă eşti şi vei învinge de fiecare dată.

Dacă vei vrea să consulți un psiholog, fă-ţi favoarea de-a nu alege un bărbat căsătorit, pentru că o va asocia pe soacra ta cu mama lui, şi-ţi va recomanda să laşi de la tine și mai mult decât faci deja.

Dacă-i femeie căsătorită, deci tot o noră, va face teste pe tine, punându-te să-i faci şi să-i spui soacrei tale cam tot ce nu îndrăznește să facă ea însăși cu soacra sa.

Poate doar cărțile de psihologie aplicată te vor ajuta ceva mai mult, cine ştie, încercarea moarte n-are.

Și-apoi, peste vreo 20 de ani şi tu o să ai acest privilegiu, după ce copiii tăi se vor căsători.

Dacă vei avea băieți, probabil că se vor căsători fără acordul tău deschis sau nurorile tale vor fi chiar sub orice critică; adică mult diferite de cum eşti tu acum.

Dacă vei avea fete, atunci vei ajunge să înțelegi de ce nu vor mai avea timp să treacă și pe la tine.

Amica noastră a tăcut brusc. Îşi masează tâmplele cu blândeţe şi priveşte prin noi; parcă nici n-am fi la aceeaşi masă.

Natalie are un zâmbet trist. Și eu la fel. Doamna Voia ne-a demonstrat că nu trebuie neapărat să ai un penis ca să subapreciezi femeia. E suficient să fii soacră.

—Câţi ani aţi fost noră, mă aud întrebând?

—Doar 18 ani, draga mea.

Mi se rupe sufletul când mă uit la ea. Sărăcuța, câte a îndurat ea, atâția ani! Mă mir foarte tare pentru că mai pare în toate minţile.

—Ați fost o noră bună, întreabă şi Natalie. Adică, se corectează ea repede, ați respectat toate aceste reguli ?

—O! Cam un sfert şi regret foarte mult faptul că atunci tinerețea şi lipsa de experienţă m-au îndepărtat de restul. Acum aş face totul ca la carte, cu zâmbetul pe buze. A fost vina mea...

Faţa bătrânei indică un regret sincer. Sunt un pic bulversată. Cum vine asta? I se pare în regulă să fie călcată în picioare?

—De câți ani sunteţi soacră? o întreabă Natalie.

Întrebarea ei are răsunetul unei palme. Mă întorc spre prietena mea şi nu-mi vine să cred că o întreabă aşa ceva.

—De 45 de ani, drăguţo. Am doi băieți care s-au însurat cam repede, şi unul dintre ei chiar fără acordul meu.

Nora s-a metamorfozat în soacră într-o clipă. Nu mai sunt sigură că vorbim cu aceeaşi persoană. Natalie o priveşte cu răceală. Privirea mea habar n-am cum este. Şocul mă lasă fără cuvinte. Natalie nu pare uşor de intimidat, aşa că întreabă:

—Bănuiesc că nurorile dumneavoastră respectă întocmai setul de reguli.

—Ooo! Sigur că nu! Sunt femei moderne, aproape la fel de moderne ca voi. Ne respectăm reciproc şi le ofer toată atenţia mea.

Ne zâmbeşte senin şi apoi continuă cu naturaleţe.

—Eu nu sunt o soacră nesuferită, sunt o femeie cu o minte deschisă şi nurorile mele sunt, slavă Domnului, destul de... drăguțe; fiii mei, însă, sunt absolut extraordinari! Din păcate, n-au prea avut noroc.

Nici prin gând nu-mi dă să cred altceva.

Apoi se ridică de la masă cu vioiciune, ne spune că i-a făcut mare plăcere să stea de vorbă cu noi şi îşi ia rămas bun cu multă curtoazie.

—Ați vrut să-mi dați o lecție? Natalie încă mai crede că poate să se dumirească şi-i admir voința.

—Sunt la vârsta la care ştiu că unele lecții nu se învaţă niciodată. Mai bine zis, le înveţi şi nu le aplici, pentru că nu-ţi mai dă mâna. Ai răbdare, Natalie, ai răbdare!

O femeie de vreo 60 de ani a răsărit ca din pământ şi-i oferă un braţ pentru sprijin şi un şal pentru umeri. E foarte grijulie. Apoi o auzim pe amica noastră cum începe să se plângă de singurătate, cum îi reproşează că a abandonat-o şi altele asemănătoare... O fi nora, o fi fiica?

Probabil nora, după cât de săritoare este.

Ne-am întors la masa noastră, iar amica mea pare complet debusolată. Tocmai a aflat că nu de bărbați trebuie să fugă, ci de prigoana mamelor acestora. După câteva clipe, Natalie izbucnește.

—Îţi vine să crezi? Nora călcată în picioare de către o soacră nesuferită se poate transforma după căsătoria fiului său într-o soacră la fel de detestabilă.

—Stai un pic! Habar n-ai cum se comportă ea cu nurorile.

—A spus despre ele cu multă greutate că sunt "drăguțe", în timp ce fiii ei sunt extraordinari și fără noroc, sărăcuții... s-au însurat cu nişte femei nepotrivite, mă rog, "drăguţe".

—Draga mea prietenă, acum ai de furcă şi cu soacrele, nu doar cu bărbaţii. Mă apuc de chicotit... Mi se pare foarte comic.

—Mda, ai foarte mult umor... mă ironizează Natalie.

—Încă nu s-a născut o mişcare socială care să fie recunoscută în mod oficial și care să susţină egalitatea în drepturi a nurorilor în raport cu soacrele... Deşi se manifestă în fiecare casă în care există cel puţin un fiu însurat, totuşi, nurorile nu s-au gândit să-şi unească forţele.

Fiecare noră se războieşte pe cont propriu şi fără sorți de izbândă, cu soacra personală. *Tu* poţi crea o doctrină care să propage emanciparea nurorilor din întreaga lume. Ai ocazia să lupţi ca o leoaică pentru extinderea drepturilor lor. Să te gândeşti la un nume potrivit... Hhm!... Nurorism — ţi-ar fi pe plac?

Știu și eu că ar trebui să-mi şterg rânjetul și să-l înlocuiesc cu un zâmbet inocent, însă e peste puterile mele.

Prietena mea îmi zâmbeşte cu toleranţă, apoi începe și ea să chicotească.

—Nu-i o idee rea. O să iau în considerare sugestia. Mi se pare destul de demnă pentru luptătoarea din mine.

—Păi, vezi! Dar mai întâi trebuie să te măriți, Braveheart, o provoc eu. Te căsătorești şi după aia te stabilești în altă țară, departe de mama soţului. Doar dacă îţi faci tabăra departe de "duşman" poţi să-ţi stabileşti strategiile de luptă și să-ţi aduni armata.

—Dar tu, tu cum o să ieși din încurcătură?

Natalie vrea să vadă dacă am tupeul să cred că o să mă descurc mai bine decât ea, când viitoarea soacră mă va urgisi.

—Eu? Aaaa! Eu o să mă căsătoresc cu un orfan.

Momentan, mi se pare o soluție foarte bună.

—Aş vrea să ajung acasă, mă anunţă din senin Natalie. Acum o oră, când bătrânica părea în toate minţile, mi s-a părut că mai pot face ceva cu relaţia mea şi cu mine.

După ce Natalie achită nota de plată, ne ridicăm şi o luăm în direcţii diferite. Nu înainte de-a ne pupa şi de a stabili următoarea întâlnire.

De data asta iau un taxi spre casă.

Nu-mi pot lua gândul de la bătrâna doamnă.

Îmi amintesc de o cunoștință care a ajuns la divorţ în urma relației toxice pe care a avut-o cu soacra sa. Îi găsise cu timpul şi un nume de alint: Dracul de Babă. O alinta mult în povestirile ei. Peste un an, o altă persoană care a ajuns să o cunoască pe diavoliță spunea despre aceasta că este "o scumpă și o dulceaţă". Aşadar, Sarsailă defila în straie de scumpete sau Satana chiar se transformase în heruvim.

Cine ştie cum o să gândesc şi cum o să mă comport când o să devin soacră? O să fiu cum o să mă văd eu, cum o să mă vadă nora sau media părerilor tuturor? Ori o să am un comportament diavolesc cu nora şi îngeresc cu ceilalţi?

Adevărul e că orice noră va trece în tabăra soacrelor, cu multă graţie, după vreo 25-30 de ani de la naşterea copiilor.

Cred că am greşit crezând că se poate naște o mișcare socială. Nu se poate, pentru că n-a mai văzut nimeni aşa ceva: o armată din care toţi soldații dezertează mai devreme sau mai târziu... Mai corect, toţi devin trădători şi trec în tabăra dușmanului îngroșându-i rândurile.

Aşa ceva nu s-a mai văzut în toată istoria umanității.

Să nu uit să o anunţ pe Natalie. Să se limiteze la feminism. Şi-a creat deja o reputație, şi-ar fi păcat să-şi piardă vremea cu idei sterile.

Instalatorul — Zelika

Acasă mă aştepta o inundaţie la baie. Printr-o fisură aproape invizibilă curgea multă apă, încontinuu, direct în cadă. Sun proprietara care mă asigură că instalatorul va fi la uşa mea în câteva minute. Îmi spune c-ar fi de preferat să evit discuţiile cu această persoană. Deşi vorbeşte catalana, cică n-o să pricep mai nimic din ce-mi îndrugă. O asigur pe gazda mea că eu o să mă descurc.

Instalatorul apare destul de repede la uşa mea. E o femeie minionă şi bine făcută. Natalie ar fi foarte mândră să vadă că aşa o meserie a putut inspira o femeie. Are o salopetă albastră şi o bluză portocalie; e blondă şi e tunsă scurt. Nu are mai mult de 30 de ani. E foarte drăguță. Depistează repede cauza şi după două drumuri la vecinul de deasupra, revine ca să mai verifice ceva în apartamentul meu.

—V-am pregătit un suc de portocale, spun eu.

—Vă mulţumesc!

Femeia dă să plece după ce bea sucul, iar eu n-am ce face şi-i dau un bacşiş de 10 euro. Mă priveşte cu simpatie și mă refuză.

—Ia-i de aici, se poate?! Nu se cade... lăsaţi...

Apoi, exact în timp ce mă refuza cu indignare, s-a răzgândit repede, a luat banii și i-a ascuns în sutien.

—Sunt tare obosită...

Femeia nu mai vrea să plece și se aşază confortabil pe un scaun.

—Am avut o zi tare grea astăzi. Şi copiii e bolnavi. E răciți. Amândoi face înot și se zvântă la aer condiționat.

Mă ajută să înțeleg făcând spre mine gesturi care exemplifică mișcările de rotație ale unei elice.

—Au rămas cu soţul?

—Nu! E un animal, a plecat de-acasă de un an. Stă soacra cu ei... Arde-l-ar focu' de jigodie! A fugit cu cea mai bună prietenă de-a mea; două javre.

Buzele ei frumoase arată mult dezgust și pentru câteva clipe aduc destul de bine cu cifra opt.

—Bine că vă poate ajuta soacra, mă avânt eu să precizez latura buna a situației

—Eehhh! E o mizerabilă, la fel ca fii-su. Îmi mănâncă ficaţii, scorpia... Ah! Oamenii de lângă mine nu mă înţelege, farmacistele m-a alungat şi doctorii de la urgenţă m-a ocărât, de parcă am vreo vină că e răciţi copiii... Am făcut tot ce-am putut, muncesc de dimineaţa până seara, şi una şi alta, şi aia şi ailaltă...

După o pauză de câteva secunde, vorbeşte din nou.

—Dimineaţa asta, la farmacia de lângă mine, o ştii... E lângă casa lui Vârtosu, zis şi Libelulă, mă lămureşte ea... Baştanul din Barceloneta, mă ajută din nou.

Eu nu ştiu cine este "Vârtosu" şi nici unde îşi are el casa, în cartierul La Barceloneta...

Doamna instalator îmi face o favoare şi îmi spune că Vârtosu' este numele unui foarte cunoscut om din lumea interlopă, chiar nu citesc nici un ziar? E un recuperator de marcă, foarte înstărit, cu relaţii sus puse şi cu mari aspiraţii către arena politică... Scoate ceva lovele şi din prostituţie, dar nu foarte mult. La penitenciar e ca la el acasă; intră des şi iese repede. Îl ştie din copilărie, de când erau prieteni la cataramă. Pentru că ea a făcut o greşeală în tinereţe, căsătorindu-se cu prietenul lui cel mai bun, acum, deşi Vârtosu este tot "leşinat" după ea, totuşi o evită, n-are curaj să o agaţe din nou. Ea are nişte regrete foarte mari, dar nu îndrăzneşte să-i spună că se simte jumătatea lui, a Vârtosului.

—În fine, că dau din una-n alta... Farmacistele era toate ocupate şi vorbea, de toate, ba una , ba alta... ştii, ca femeile. Şi eu simţită cum mă ştii, aştept şi stau şi stau şi ele nu mă vede. Şi m-am chitit eu, că poate nu înţeleg şi zic: Alooo! Care-i treaba aici? Pe cine tre' să pup în cur ca să mă bage în seamă? Am fost amabilă şi cu haz, da' nu-mi ardea mie de ştrengăreală. Şi mă chitesc eu din nou, ca s-o dibui pe aia mai cu suflet... Uite care-i treaba, îi zic, eu sunt o femeie simplă şi-i spun clar, uite aşa, aşa , aşa... În fine, ca să fiu exactă: copilaşii mei are febră mare de ieri şi oţetul din şosete degeaba, descântecele a fost fără efect, rugăciunile n-a fost ascultate de Dumnezeu... nu ştiu de ce mă pedepseşte, poate-s păcătoasă...

Le-am spus, domnişoară, tot, tot, tot şi ce medicamente le-am dat, de unde le-am luat' nu mai ţineam minte cum se cheamă ele, toate care le-am dat şi o scârboasă m-a luat peste picior pentru că, după mintea ei, le-am dat copilaşilor doze fără socoteală. Ha! Da eu am văzut cum stă treaba: ele n-avea chef de muncă.. am bănuiala că era şi proaste, din astea angajate pe relaţii. Cu ce guri a sărit toate la mine! Ca nişte căţele. Că nu-mi dă antibiotice, nici dacă mă vede ele moartă. Aşa şi pe dincolo... Taca, taca, taca, taca... Mi s-a făcut rău şi m-a luat cu leşin de la stomac; am văzut negru în faţa ochilor şi m-a luat nişte călduri mari la cap...

Femeia s-a enervat şi face înspre mine gesturi de violenţă stăpânită cu mare efort. Apoi îşi pune braţele la nivelul şoldurilor şi ia o atitudine de om

jignit şi revoltat. Farmacistele i-au zdruncinat nervii şi acum, repovestind întâmplarea, reintră în starea în care era în prezenţa lor.

—Măi, mânca-v-aş ciocul vostru de spurcate și mânca-mi-ați curul, zic eu... Eram toată ofticată. N-am putut să mă ţin în fire şi m-am înfipt cu mâna în păr la aia buzată și ce mi-am scărmănat-o! Haita naibii! Uite-aşa i-am făcut, uite-aşa!

Mă sperii foarte tare şi fac un pas înapoi când o văd cu mâinile ridicate înspre pletele mele. Mă grăbesc să dau din cap, în semn că înţeleg tot, ca să retez din rădăcină dorinţa de exemplificare. Mă mir cumplit de incompetența farmacistelor și de lipsa lor de înţelegere.

—N-am mai auzit aşa ceva, cum a fost posibil? Nu-mi vine să cred! spun și eu plină de uimire.

—Era cât pe ce să car nişte pumni la haimanaua care se ţipa la mine, continuă ea cu mânie. I-am prins numai unul pe cocoaşă.

Încrâncenarea-i încleștează fălcile și am certitudinea că asist la una dintre cele mai incredibile transfigurări de care m-am bucurat în ultimii ani.

—Noroc că m-a tras de pe ea paznicul, că altminteri o făceam una cu pământu', o jucam în picioare, de-ş' lingea sângele de pe jos, făceam găuri cu ea în ciment, îţi spun sincer, mă asigură ea.

N-are astâmpăr și ţese în aer cu braţele o pânză de păianjen, când vrea să-mi arate cam cum putea să o facă "una cu pământul" pe farmacista fără suflet.

Tot ce spune pare a fi adevărat şi prin gestica inegalabilă inspiră multă încredere istorisirii. Nicicând n-am considerat vreo relatare mai verosimilă decât aceasta. Nu e vorba de înfumurare aici, se vede cu ochiul liber că are o pricepere nativă în administrarea conflictelor.

Se liniştește vag pentru câteva secunde, în timp ce-şi trece limba peste buze.

—Da paznicu', care era, sigur îl ştii, a văzut nedreptatea mea, a înţeles şi n-am avut nimic împotrivă... Am văzut eu cum râdea la mine şi-mi ţinea partea, din priviri... Da' lui i se făcuse de muiere și făcea ochi dulci la mine, dacă mă înţelegi, auzi tu? Cumva, l-am stârnit fără să vreau..

Ridică din umeri cu sinceră nedumerire, apoi privirea căpătă nişte sclipiri bizare care prevestesc o expunere cu caracter dubios.

—Pentru că ne ştim, pot să-ţi spun, că am un sex-appeal atrăgător, foarte puternic. Dat dracului, bate-m-ar focu să mă bată, că nu-s bucuroasă! Am clenci cu lipici. Numai ce mă vede bărbaţii şi li se face poftă de mine, pe loc li se scoală socoteala, măciucă li se face, una, două, ţac-pac, scula-i dreaptă, mă aşteaptă! Cum mă vezi şi cum te văd! Da' paznicu era ceva de groază! Trebuia să-l vezi! Era căzut în limbă după mine. Auzi, tu?

Fiind constrânsă de împrejurări să spună lucruri intime şi măgulitoare despre ea, femeia se simte puţin jenată şi-mi zâmbeşte cu simpatie. Îi răspund, zâmbindu-i cu toţi dinţii.

—Şi tot dimineaţă, mă întorceam de la farmacie... şi unul care era, tot un paznic, stătea în staţie la metrou... uite-aşa se uita la mine! Să mă mănânce, nu altceva! Fă-mi ceva de deochi, domnişoară! Te văd cu suflet bun. Un descântec cu cărbuni stinşi!

Cererea ei mă ia pe nepregătite. Pe toată durata povestirii, nimic din atitudinea ei nu m-a avertizat că ar avea vreo suferinţă fizică. S-o fi apucat vreo stare de rău doar amintindu-şi că a fost privită pofticios?

—Nu ştiu aşa ceva... Mă tem că nu vă pot ajuta.

Acum dau bir cu fugiţii şi nu ştiu cum să o determin să se ridice de pe scaun... Eu nu cred în deochi şi cu asta basta!

—Hai că te învăţ eu! Ajută-mă, că nu mai pot! Îmi plesneşte capul şi mă învăluie o greaţă de la stomac; uite-aşa îmi vine să vomit! Simt cum mă strânge greaţa la fălci şi se întinde spre urechi. Adu-mi repede o cană cu apă şi nişte chibrite. Oh! Oh! Doamne Dumnezeule, ajută-mă şi apără-mă!

—N-am chibrituri. Am doar o brichetă...

Femeia se uită la mine ca la un om fără minte, dar hotărăşte să-mi mai dea o şansă...

—Am eu chibrite, tu dă încoa' o cană cu apă... Să-ţi cumperi chibrite, să ai în casă, şi să porţi un pachet şi la tine, ca să ai la nevoie...

Aduc o cană cu apă şi mă întreb cum s-o scot la capăt cu femeia asta care se teme de forţa malefică a lui Bau-Bau... Doamne, Dumnezeule, ajută-mă şi apără-mă şi pe mine, de ea!

—Spune Tatăl Nostru de nouă ori şi stinge 9 chibrite în cană. Câte unul la fiecare rugăciune. După aceea freacă-mă bine la tâmple şi la încheieturi. Fă-ţi pomană, te rog! Nu-i de şagă, domnişoară... Când te deoache un bou de om, ce faci? Iei pastile? Nu ştii că pastilele cele mai multe e toate invazive?

—Pe mine nu mă deoache nimeni, spun eu cu convingere.

—Taci din gură, ducă-se pe pustii! Sigur că te deoache, eşti drăguţă şi chiar pocită de erai, tot te deochea ochiul dracului... Freacă-mă bine şi zi rugăciunea!... Hai, ce stai ca viţica la poartă nouă? Dă-i bătaie! Arăţi de parcă eşti săracă cu duhu'... Ptiuuu! Nu cumva eşti epileptică?

—Nu, nu sunt... Dar nu-mi prea place treaba aia cu viţica la poartă nouă... Sună a insultă... Ce naiba?

Mă îmbufnez. Reacţia mea neprevăzută mă ia prin surpindere şi pe mine. Dar, totuşi!... Cum să-mi vorbească aşa? E nebună?

—Doamne fereşte! De unde ţi-a venit gândul ăsta? Aşa sunt eu mai nebunatică şi aşa le vorbesc doar copilaşilor mei, de drag... Îţi jur pe Sfânta Cruce! Cum mă vezi şi cum te văd! Iartă-mă, te rog!.. Plec acum, dacă-i aşa! Nu vreau să te supăr şi să-mi pierd pâinea...

Mă simt vinovată şi o rog să ia loc ca să-i spun Tatăl Nostru, după care poate să plece... O liniştesc asigurând-o că n-o să-şi piardă pâinea, e vina mea pentru că nu am simţul umorului... Ce m-a apucat? Sigur că a glumit, doar mi-a spus mai devreme că tot la fel a glumit şi cu farmacistele. Aşa-i place ei să facă ştrengării, pozne, ghiduşii.

Acum e din nou pe scaunul meu. Încep să spun rugăciunea şi mă atenţionează printr-un gest făcut în dreptul gurii, ca şi cum ar închide un fermoar, că trebuie să mă rog pe şoptite... S-a lăsat pe spătarul scaunului şi stă cu ochii închişi, în timp ce bolboroseşte ceva... Femeia e ferm convinsă că dacă fac ce-mi spune, sigur se va declanşa un efect tămăduitor.

Măcar să-i treacă greaţa ca să nu verse aici. Chiar sunt foarte curioasă cum o să se simtă după ce închei acest ritual. Gândindu-mă aiurea, pierd numărul rugăciunilor... nu mai ştiu de câte ori am spus "Tatăl Nostru", însă număr repede chibriturile stinse în cană şi mă edific... Mai am de aprins un singur chibrit... Aşa, acum o frec cu apă la încheieturile mâinilor şi ea geme împăcată...

O masez repede şi la tâmple, cu delicateţe, ca pe un om bolnav şi, spre marea mea surpriză, faţa ei se destinde complet şi cuta dintre sprâncene dispare... După nici două minute, deschide ochii şi-mi zâmbeşte mulţumită.

Pare fericită. Şi vindecată.

—Vreau să-ţi mulţumesc şi să-ţi fac şi eu un bine. Uită-te la mine, eu ştiu nişte lucruri de magie albă şi să dau în cărţi.

În timp ce spune asta, pune pe masă un rând de cărţi ciudate şi slinoase. Imaginile sunt ca rupte dintr-un manuscris satanist, străvechi.

N-o interesează dacă vreau, e sigură că am nevoie, aşa că începe fără încuviinţarea mea.

—Te-a lăsat bărbatu' şi s-a dus după curu' lu' alta. Lucra la grădina zoologică? Apare multe animale pe lângă el... Era cam păpălău; un fel de fătălău. Dă-l la dracu! Nu te mai gândi la el! Era un bou perfect.

De unde ştie asta? E adevărat că stă printre animale, doar e biolog... Ce interesant!

—Ha! Ia uite ici, ce bine-ţi pică! Ohooo! Fii atentă la mine: o să întâlneşti un bărbat de roşu, pe înserat, la o femeie de verde, foarte repede.. O să te iubească nebuneşte. El e soarta ta! Te măriţi anul ăsta! Uită-te la mine! E bărbat, bărbat! Are ochii ca focul, e voinic ca un taur şi înalt ca un brad. Exact

ca Vârtosu, ca să înţelegi, da' ceva mai înalt.

Încep să râd şi femeia se jură că-i adevărat şi mă roagă să o caut şi să o scuip dacă n-o să fie aşa. O liniştesc spunându-i că exact aşa o să fac dacă mă prinde noul an nemăritată.

Mă mir când văd că am început să fac glume impertinente... Întotdeauna am avut darul empatizării, dar nu ştiam că-l am şi pe cel al mimetismului...

—Are o meserie periculoasă, continuă ea, exact ca Vârtosu... iar tu o să vrei să... ridici coada cam repede.

Glasul ei are ceva dispreţuitor şi incriminator...

—Eşti cam, mă rog, mă tem c-o să zici iar că te jignesc; cum să-ţi spun eu mai clar?... Sunt foarte ageră la minte şi vorbele mele stă în capul meu grămezi şi se buluceşte toate la gura şi mi-e greu şi mie, care eşti sensibilă şi mă încurcă tare, la exprimare...

O asigur că nu mă supăr şi o încurajez să se exprime natural, aşa cum o face de obicei sau cu copiii ei...

Femeia se relaxează şi-mi spune pe nerăsuflate ceva la care nu mă aşteptam... Nu chiar în forma asta...

—Tare-ţi mai place hăndrăleala şi bărbatul ăsta o să te bage-n draci şi-o să ajungi ca o căţea în călduri, dacă nu te stăpâneşti... Fii atentă la mine: să nu-ţi desfaci cracii în faţa lui, cu una cu două! Să nu fii curvă proastă! Întâi să-l fierbi un pic. Mă înţelegi, da?

Nici prin gând nu-mi dă să fiu o curvă, cu atât mai puţin şi una proastă, aşa că o conving repede că n-o să mă las pradă poftelor trupeşti cu interlopul de care mă voi îndrăgosti. Nu cu una sau cu două; o să mi-l fierb încet la un foc micuţ. E mulţumită că o ascult şi continuă.

—Buuuun! Rămâi fără slujbă şi pleci la un drum lung, în străinătate... Rămâi fără casă sau te muţi, oricum e de bine, nu te teme... Tare bine-ţi mai pică!... Ascultă aici, ştiu ce spun!

Rămân fără casă şi fără slujbă împotriva voinţei mele? Chiar nu mi se pare că cele două previziuni sunt plăsmuirile norocului orb. O fi vorba despre demisia pe care o planific?

—Cărţile care le citeşti te prosteşte, dar culmea-i că te şi ajută... Nu ştiu cum vine asta, dar aşa văd eu aici, uite şi tu, uită-te!

Mă uit la cărţile terfelite, cu colţurile rupte de la prea multe utilizări şi dau din cap ca şi cum aş înţelege ceva...

—Scrii o carte, aşa-i ? Eşti poetă?

—Nu sunt poetă, spun eu.

—Eu sunt, mă anunță ea și începe să-mi recite.

Mă tratezi ca pe-o metresă?

Javră mică și perversă.

Mă tratezi ca pe o slugă?

Sânge din nas vrei să-ți curgă..?

By Zelika, exclamă ea.

Deci Zelika e numele ei. Ce nume exotic!

Ehehee! I le spuneam soțului meu, când îl iubeam... Tare l-am mai iubit!

Mă hotărăsc să pun capăt acestei intâlniri şi mă ridic de pe scaun. Nu de alta, dar mă tem să nu încep și eu de mâine să vorbesc în versuri.

—Eşti foarte norocoasă şi-o să faci nişte schimbări bune în viaţa ta. Când te deoache cineva să scuipi între ţâţe de trei ori și să spui “Piei drace!”.

Ia şnuruleţul ăsta vrăjit și poartă-l tot timpul la mâna dreaptă, nu-l da jos nici când te speli!

—Îţi mulţumesc pentru descântec, guriță! Mânca-ți-aș dinții tăi și pupa-te-aș pe inimă, te iubesc, să mor eu! Hai că plec!

Se îndreaptă către uşă cu paşi înceţi și legănaţi. Exact înainte să închid uşa în urma ei, se întoarce spre mine şi-mi spune că ştie că am un semn din naştere în partea dreaptă a capului, mai sus un pic de ureche și că reprezintă pecetea norocului.

Închid uşa după ea și mă gândesc la semnul din naştere. De unde a ştiut? E adevărat că am o mică porţiune, cât unghia mică, fără păr. Ciudată coincidenţă!

Văd că a lăsat pe masa mea un şnuruleţ roşu, cu o fundiţă scămoşată şi chibritele. Ptiuuu! Drace! Chibriturile... Parcă am o uşoară durere de cap, însă îmi amintesc că unele medicamente sunt invazive. Dacă şi nurofenul e invaziv? Oare să-mi descânt ceva? Lasă, poate trece de la sine...

Gazda mea, aşa cum bănuiam, s-a înşelat. Am înţeles tot ce mi-a spus, ba mai mult, am şi învăţat câte ceva de la ea. Câteva minute mai târziu, gazda m-a anunțat că într-o lună vrea să vândă apartamentul, deci trebuie să mă mut. Aşadar, Zelika a avut dreptate, chiar rămân fără casă. I-o fi spus înainte să se întâlnească cu mine, cine știe?

Nunta Arceliei

Mă aşez în faţa televizorului. Urmăresc un documentar despre un pui de raţă care, din vina stăpânului, şi-a rupt un picioruş. O întreagă echipă de specialişti se reuneşte pe fugă pentru a-i face o operaţie bietei păsări. Duioşia care mă cuprinde mă constrânge să urmăresc emisiunea până la capăt.

Întâi a fost înfierată neglijenţa fostului stăpân, apoi au urmat mai multe interviuri tulburătoare, luate tuturor celor implicaţi în acest eveniment. Îngrijorarea era la ea acasă şi cei doi medici ne asigurau că vor face tot ce le stă în putere pentru a pune răţuşca pe picioruşe. Asistentele manifestau o nelinişte care se acutiza, pe măsură ce momentul marii operaţii televizate se apropia. Cel mai disperat era cel mai puţin implicat, adică omul care urma să îngrijească răţuşca, după operație. Sigur că și eu aş fi fost la fel în locul lui.

Pregătise cu atenţie şi migală o cutie de pantofi, căptuşită cu un material pufos, de culoare galben-pai, o cameră post operatorie, un fel de salonaş de reanimare...

În sfârşit, operaţia a reuşit! Răţuşca mai şchiopăta niţel, însă doctorii prezentau, pe rând, mari evoluţii optimiste.

Mi s-a luat o piatră de pe suflet, însă constat că tot mi-a mai rămas un fel de neliniște. După puţin timp, îmi aduc aminte că eu am mâncat carne de raţă şi parcă îmi vine să salivez și acum la acest gând, împotriva voinţei mele. Încep cu uşurinţă să mă simt ca o persoană cu apucături primitive. Mi-e ruşine cu gândul că mie îmi place raţa la cuptor. Prefer să o mănânc gătită cu măsline și cel mult la o lună după ce a fost ucisă. Ucisăăă?

Raţa e moartă, însă nu eu sunt ucigaşul. Cât timp galantarele sunt pline de raţe congelate, înseamnă că mai sunt şi alţii la fel de netrebnici ca mine... N-am auzit ca cineva să fi fost închis pentru asta până acum. Ştiu că dacă nu poftesc la o bucăţică de gorilă sau la o supă din aripioară de rechin, n-am de ce să mă tem.

Aşa-mi spun toate documentarele pe care le văd. Raţa e o pasăre "înscrisă", încă de la stadiul de ou, în rândul păsărilor de sacrificiu. Ea s-a născut pentru ca eu și alţii ca mine să-i plănuim moartea. Aceste raţionamente nu mă consolează, ci din contră.

Încep apoi să dezvolt gânduri necuviincioase la adresa echipei medicale şi mi-l imaginez pe doctorul chirurg scotocind prin galantare și pipăid cu detaşare o pulpă îngheţată de raţă. De raţă moartă. Știu că e un gând meschin şi asta dovedeşte micimea mea sufletească. Sunt probabil un om rău.

Dar, totuşi, oare ce fel de mâncare avea în stomac chirurgul în timpul operaţiei? Cred că etica profesională l-a împiedicat să mănânce raţă la cuptor. Şi oare cine a mâncat-o pe mama puiului de raţă? Probabil că altul decât chirurgul. Poate chiar eu, acum un an... Şi cine va mânca răţuşca operată... când va creşte ea mare?

Acum nu mai are un stăpân oficial şi-mi vine greu să cred că cineva o va adopta, transformând-o în raţă de agrement, doar pentru că a devenit vedetă pentru câteva minute. Deşi domnul doctor nu arată ca un amator de fructe şi legume proaspete, totuşi nu-l pot bănui că-şi va mânca pacientul, peste vreo doi ani. O salvăm pentru că mai târziu vom dori să o mâncăm. Nu! Ar fi absurd. Cu siguranţă, doctorii împreună cu toată trupa lor de asistente sunt nişte vegetarieni convinşi şi doar invidia şi impuritatea mea sufletească pot plămădi astfel de gânduri...

Dacă s-a făcut o astfel de emisiune, înseamnă că cei care mai preferă să mănânce raţă sunt pe cale de dispariţie. Stau chircită de ruşine şi de remuşcare câteva minute, după care mă îndrept spre frigider ca să mă răzbun pe un rest dintr-o bucată de carne de porc. Asta pentru că încă n-am văzut emisiunea în care i se făcea o operaţie urgentă la o copită.

După primele înghiţituri încep să mă gândesc la felul în care o fi arătat bietul animal pe vremea în care era în viaţă, când încă zburda liber şi fericit. Apoi gândul că cineva îl alearga cu un cuţit pentru ca eu să mă satur cu bucăţi din el îmi face rău şi las bucată de carne pe masă. Se văd încă urmele dinţilor mei: enorme, monstruoase, criminale!

Mă duc abătută şi gârbovită să mă aşez puţin pe pat, ca să-mi revin. Stau întinsă şi nemişcată.

Aţipesc şi visez o curte splendida, cu iarba frumos îngrijită. În mijlocul ei admir un pâlc de panseluţe, iar alături, un godăcel rozaliu care gustă din floricele, cu multă graţie porcească, clefăind cu gingăşie drăgălaşă frunzuliţe şi petale. În timp ce-i urmăresc procesul de masticaţie care-i transformă gurița într-o râşniţă de petale şi o stropitoare de salivă, deodată văd cum godacul o ia la goană prin curte şi începe să ţipe ca din gură de om!

Apoi observ cum încep să dispară bucăţi din el, ca şi cum cineva l-ar şterge cu o radieră zimţată. Bucăţile care dispar din el au urmele clare ale dinţilor mei.

Mă trezesc lac de transpiraţie şi jur să nu mai gust niciodată din carnea vreunui animal terestru... sau extraterestru.

E dimineaţă şi după ce fac un duş şi beau o cafea mă uit în frigider ca să văd dacă pot să-mi ţin jurământul.

Am brânză, iaurt, cereale, ouă, pui, peşte, scoici şi şuncă de Praga. Nu numai că mănânc animale de tot felul, dar văd că le iau şi embrionii şi laptele

destinat creşterii puilor... Vreau să-mi schimb total meniul şi aleg să rod un măr. Mă simt sătulă pentru câteva minute.

Iau o carte de istorie, "Obiceiurile romanilor" şi mă afund în lectura. Simt foamea, însă rezist. Ajung la capitolul "Ce mâncau romanii" şi mă gândesc să trec peste el, ca să nu-mi deschidă pofta de mâncare, însă mă răzgândesc. Ce naiba, sunt un om în toată firea. Cât de greu poate fi să mănânc doar cruditǎţi?

La începutul lecturii, ideea de a mânca precum un patrician roman — limbi de potârniche fierte în ulei de nucă — mi se pare aberantă. Câte mii de potârnichi trebuie să ucizi ca să scoţi un kg de limbi? După nici trei ore, o foame copleşitoare pune stăpânire pe mine şi gândul la limbile de potârnichi devine ademenitor. E curios cum pot pofti la ceva ce nu am mâncat vreodată. Parcă ce importanţă mai are, tot gust de carne are şi limba de potârniche...

Hmmm! Mi-e aşa de foame, încât o farfurie cu doar 250 de limbuţe mi-ar ajunge, pentru început... Prefer să fie preparate în stil catalan, cu mai puţin ulei şi cu niscaiva usturoi.

Au trecut patru ore de când am mâncat mărul şi acum ştiu şi eu că nu mă mai pot păcăli, aşa că abandonez definitiv dieta vegetariană şi îmi pregătesc o masă generoasă cu ouă, brânză şi şuncă de Praga. Mă las înfrântă cu bucurie şi multă meschinărie. Cred că nu mai gândesc limpede şi toate sunt aşa de bune, ca niciodată şi cu toată ruşinea mă gândesc că n-am nici o şansă să devin vegetariană. Nu astăzi. Am mâncat carnea cu mare nerăbdare, mâinile îmi tremurau de plăcere şi cred că în viaţa mea n-am mestecat mai urât ca acum. Prin comparaţie cu mine, godacul din vis pare un exemplu de maniere alese.

Sunt un animal rău şi nesimţit, dacă doar mirosul de carne mă poate băga în aşa o stare febrilă. Pentru că nu le omor chiar eu, mi-e foarte uşor să uit că altcineva face asta în locul meu şi cred că, în sinea mea, îi sunt şi recunoscătoare. La cât de foame îmi era, nu mai sunt chiar aşa de sigură că n-aş fi în stare să omor chiar eu porcul… Până la urmă, cine stă să-şi imagineze cum a fost ucis şi tranşat animalul, înainte de-a băga în gură o bucată de carne?

Mă afund din nou în lectură pentru că nu-mi plac gândurile mele şi vreau să scap de ele... Totuşi, ideea că eu aş fi în stare să curm viaţa unei făpturi, pentru că jinduiesc la unele porţiuni din organismul ei, mă necăjeşte destul de mult. După nici cinci minute îmi formez convingerea că aş face asta la nevoie.

Oare ce armă aş prefera? Mă inspir din lectură şi, după ce le trec în revistă pe toate, aleg arcul şi suliţa.

Faptul că pot avea destul sânge rece ca să-mi imaginez că aş putea vâna cu râvnă pentru carne, mă umple de dezgust faţă de propria-mi persoană. Sunt dezamăgită de mine pentru că mă credeam o femeie sensibilă şi un om bun.

Cred că în condiţii normele pot fi chiar aşa cum mă ştiu, însă, în condiţii

extreme, m-aş adapta, asta ca să nu spun că n-aş mai garanta pentru bunele mele maniere.

Îmi amintesc apoi de nunta Arceliei, o fostă colegă de facultate, la care am fost acum mai bine de o lună, în Ţara Bascilor. Parcă văd şi acum purceluşii de lapte la proţap şi puii de la rotisor... un carnagiu. Îmi lasă gura apă chiar şi în condiţiile în care sunt sătulă. Soţul Arceliei, un rus chipeş cu faţă de prinţ, a vrut o nuntă în stil câmpenesc şi a fost chiar aşa cum şi-a dorit.

Mireasa mi l-a prezentat pe vărul ei, în speranţa că ne va uni o iubire ca în filme. Era director adjunct la Asociaţia de Protecţie a Animalelor şi mi-a vorbit mult despre chinurile prin care trec pisicuţele abandonate sau căţeii încuiaţi prin diverse case de nişte dementi fără suflet. Pe mine m-a impresionat foarte mult faptul că muncea cu pasiune şi devotament, uneori chiar punându-şi viaţa în pericol.

Ce-i drept, omul arăta destul de bine, până începea să râdă. Printre hohote se strecura şi un alt zgomot făcut de gâtul său, un fel de horcăială insistentă şi prelungă. Şi ce bine arăta în fotografii!

—Trăiesc pentru aceste vieţuitoare, Beatrice. Viaţa mea n-ar mai avea sens dacă n-aş putea să fac meseria asta. Sunt ca turbat dacă văd sau aud că cineva face rău unui animal.

Discuţia se purta lângă proţapul care învârtea purceluşii de lapte. M-am temut că o să-l apuce mila de ei şi o să facă o criză de nervi, aşa că l-am atras în zona puilor rotisaţi, iar apoi şi mai departe, lângă mesele cu fructe şi dulciuri.

—Vreau să trec la budism de ceva vreme şi chiar îmi doresc să fac o excursie de o lună în Tibet.

—Deosebit. Mi-ar plăcea şi mie...

—Ce ţi-ar plăcea şi ţie, Beatrice?

La doi paşi de noi era Javier, un fost coleg de grupă şi un permanent adorator. Acum ştiu că în viaţa fiecărei femei există cel puţin un bărbat care o curtează fără speranţă, ani de zile. Cu ani în urmă credeam că doar eu mă bucuram de acest avantaj.

—Să merg în Tibet, am spus eu cu voioşie...

—Nu mai spune! Crezi în reîncarnare?

—E o teorie destul de seducătoare. Am momente în care cred că e posibil...

—Zău? Stau şi mă întreb cine o fi fost porcul ăsta din care gust eu acum? Când a spus, *porcul ăsta*, s-a uitat la vărul Arceliei, de parcă l-ar fi strigat pe nume.

—Auzi, Hugo, nu te doare sufletul când vezi animalele astea măcelărite?

Aud că eşti un mare iubitor de animale. Mă întreb cum se împacă teoria cu practica, în cazul tău?

Hugo a început să horcăie sau să râdă şi i-a spus lui Javier că e beat, apoi l-a întrebat dacă a avut ocazia să salveze vreun animal, vreodată..

—Ocazii am avut, însă le-am ignorat. Ori de câte ori mă duc la pescuit mă gândesc că aş putea să nu fac asta. Până la urma pot să cumpăr peşte din piaţă, gata omorât de alţii. Aş putea să trăiesc cu vina asta măruntă de complice la crimă. În schimb, ce fac eu? Sub pretextul că mă relaxez, omor peştii cu sânge rece.

—Apreciez meritul sincerităţii, chiar şi la un tip ameţit de băutură.

Hugo părea destul de sigur pe el şi îşi etala mărinimia printr-o atitudine plină de condescendenţă, faţă de beţivanul de Javier.

—Sigur că tu, spre deosebire de mine, n-ai putea să iei viaţa unei găini, pentru că eşti un tip onest, educat şi sensibil. Poţi în schimb să te sacrifici şi să-i mănânci pulpa bine rumenită, după ce alţii au omorât-o în locul tău. Omenia din tine nu-ţi permite să fii la faţa locului în timpul sacrificiului.

Hugo părea un pic nedumerit, dar încă relaxat, în timp ce Javier afişa un zâmbet insolent, prevestitor de atacuri ticăloase sub centură.

—Asta în condiţiile în care nu ţi-ar fi prea foame. Poate după vreo două zile de înfometare, te-ai gândi să tolerezi execuţia. Apoi, mâncând din pulpa crocantă ai putea, cu inocenţă, să te faci că nu ştii despre ce-i vorba, exact ca acum.

—Eu apăr drepturile animalelor pe care societatea nu le sacrifică din considerente biologice, necesare...

—Aha, deci aşa îţi amorţeşti conştiinţa, ca să poţi avea o digestie bună. Şi ce înseamnă asta, mai exact? Adică, dacă animalul nu are un gust bun, îl aperi tu, dacă dă bine în tavă, nu-i mai reprezinţi interesele?

—Ce vrei să demonstrezi, Javier?

—Că eşti la fel ca oricare dintre noi: un ipocrit! Pardon! Cel mai mare ipocrit! Le aperi pe unele, mai exact, pe cele la care încă nu salivezi imaginându-ţi-le în tigaie sau la proţap... Bine că te-ai născut în Europa! Dacă te năşteai în China, aflai destul de repede că orice vieţuitoare poate fi mâncată şi trebuia să te adaptezi; cine ştie, poate te trezeai pe drumuri, fără slujbă... Ha! Ha! Ha!

—Crezi că doar un vegetarian poate fi un iubitor de animale?

—Corect! Beatrice, tu crezi că un iubitor de animale ar trebui să mănânce carne?

—Cred că poţi să hrăneşti un câine care n-a mai mâncat de câteva zile,

chiar dacă ai servit şuncă la micul dejun. Să nu-mi spui că ai aştepta să o facă un alt om care mănâncă numai vegetale. Poţi să faci mult bine, chiar dacă te ştii imperfect…

—Corect. Însă în cazul ăsta nu te mai baţi cu pumnii în piept, nu te mai dai mare iubitor de animale. Dacă tot vrei să o cucereşti pe Beatrice, arată-ţi calităţile reale, nu pe cele inventate! Încercă să fii onest şi să recunoşti că eşti selectiv şi animalic. Trebuie să spui cinstit şi clar că-ţi plac doar câteva animale, în funcţie de nivelul de frumuseţe şi doar dacă omul modern nu a apucat să le treacă în meniu.

—Prin munca mea sunt salvate sute de vietăţi într-un an, se apără Hugo.

—În condiţiile în care într-un an mor alte câteva sute pentru ca tu să-ţi poţi potoli pofta de carne, nu cred că e cazul să ai sentimentul că faci ceva unic şi deosebit. Sunt milioane de abatoare în întreaga lume. Aveţi ceva reprezentanţi care să militeze şi pentru drepturile animalelor care intră vii şi ies cum ies...??

—Crezi că meseria mea nici n-ar trebui să existe? Faţa lui Hugo arăta o dezamăgire fără limite... Întreaga lui prestanţă se ofilise.

—N-am spus asta. Meseria ta e bună şi demnă de toată lauda, tu nu eşti în regulă.

—Ce nu e în regulă cu mine, Javier? Faptul că încă n-am devenit vegetarian? Asta-i tot?

—Ăsta-i esenţialul, frate! Cei ca tine ar trebui să-i convingă pe cei ca mine să mănânce mai puţină carne sau deloc şi să iubească necondiţionat orice animal de pe planetă. Poţi să începi cu persoana ta... Apropos, n-ai niciun coleg care nu gustă carne? Dacă există măcar unul, atunci poate ar fi bine să-l promovaţi repede şi să-i urmaţi exemplul.

Imediat, Javier a început să rânjească mefistofelic la noi, în timp ce flutura amuzat o bucată de şorici. Întodeauna am considerat că dinţii lui Javier sunt prea ascuţiţi pentru un Homo Sapiens, însă atunci am văzut că m-am înşelat. Din unghiul în care se afla în acel moment, cred că aducea mai curând cu Satana.

—Hugo, vrei să guşti urechea asta de porc, e foarte delicioasă şi atât de crocantă!

Privirea lui căpătase sclipiri demonice, în timp ce mesteca ostentativ zgârciul dintr-o urechiuşă de godac.

—Nu-ţi place? Preferi un ochi? Sper să mai găsesc unul care nu s-a scurs... Eu vreau codiţa...

—Beatrice, vrei şi tu codiţă?

Eram ca în transă în timp ce Javier, mânat de pofte drăceşti, se îndrepta

către purceluşii de lapte pe care voia să-i mutileze cu entuziasm.

Dumnezeule mare! Suntem cele mai nemernice animale ale planetei!

M-am îndepărtat de Hugo care avea o mină oripilată în timp ce mesteca fără elan un crevete şi mi-am căutat altă companie, ceva mai agreabilă. Nici coadă de purceluş de lapte nu voiam să rod.

De fapt, aş fi vrut o baghetă fermecată cu care să pot readuce la viaţă toate animalele sacrificate. Nu ştiu dacă dorinţa aceasta avea vreo legătură cu faptul că eram deja sătulă.

Am găsit-o pe mireasă şi mă bucuram foarte mult pentru că puteam, în sfârşit, să mă bucur de o conversaţie veselă şi plăcută.

Arcelia era în compania minunatului său soţ, Serghei, care se străduia să-i explice, cu delicateţe, de ce credea el că bărbaţii nu sunt monogami prin natura lor. Momentul ales pentru acest subiect mi s-a părut prea puţin pătruns de inspiraţie.

Nu aveam sentimentul că am ales compania potrivită, dar nici nu puteam să plec, fără să dau de bănuit că ceva nu-mi convine.

Un domn la vârsta a doua reuşea să demonstreze acelaşi lucru, într-o manieră mult mai convingătoare; tonul răspicat trăda o experienţă de mare anvergură în domeniul relaţiilor amoroase simultane.

Era o rudă de-a lui Serghei care probabil că se îmbătase, dacă nu mai avea puterea de-a se abţine să convingă o mireasă de faptul că e foarte natural ca mirele să se cupleze spontan cu alte partenere, pentru că aşa este el programat genetic.

—Arcelia, spunea domnul, o relaţie extraconjugală aduce şi beneficii, draga mea. Soţul va fi mai tandru şi mai atent cu tine, pentru că se va simţi vinovat. În plus, virilitatea lui va avea numai de câştigat. Bărbatul care nu are decât o parteneră toată viaţa se moleşeşte. O soţie deşteaptă va şti să tolereze aceste, hai să le spunem, mici escapade ale soţului, care vor fi în avantajul amândurora.

Trebuie să recunosc că habar n-aveam cât de trebuincioase sunt relaţiile adulterine ale bărbatului, pentru ca soţia să se bucure de o viaţă sexuală tumultuoasă cu soţul ei. Chiar era prima dată când aflam că însufleţirea apetitului sexual într-un cuplu se poate obţine prin schimbarea temporară a partenerei.

O prietenă de-a Arceliei era de-a dreptul isterizată şi se convulsiona teribil încercând să dovedească ideea că această dorinţă aprigă de schimbare a partenerului este valabilă şi pentru femei. Doar că, preciza ea, femeile au bun simţ, ceea ce se pare că le lipseşte bărbaţilor care se simt îndreptăţiţi să se culce şi cu alte partenere, ascunzându-se în spatele unor paravane şubrede,

precum testosteronul în exces, instinctul sexual puternic şi inevitabil, programarea genetică, bla, bla, bla.

—Femeia se va bucura de un bine meritat oprobriu public, ţipa Mora cu faţa invineţită de furie, dacă va încerca să anime viaţa sexuală a soţului căutându-şi temporar alt partener. E foarte curios cum doar reciproca e valabilă şi chiar recomandată.

Vocea ei trăda o bogată desconsiderare care nu putea fi spre binele său. În plus, raţionamentul ei avea un mic neajuns: bărbatul înşală căutându-şi o altă parteneră, nu un alt bărbat, decât în cazuri izolate. Prin urmare, numărul bărbaţilor care se dedau amorului interzis este cam egal cu cel al femeilor care fac acelaşi lucru... Eram de acord cu faptul că femeile au mult bun simţ şi sunt și foarte discrete. Oare greşesc?

—Tu nu înţelegi, Mora, că bărbatul este construit altfel decât femeia?

Domnul avea o competenţă avansată, fără discuţie, dublată de o prestanţă de potentat veritabil. Mă miram şi eu că amica Arceliei se înhăma la o muncă sortită eşecului, din moment ce ea nu-mi părea expertă decât la nivel de teorie. Sau, oricum, avea aerul unei novice fără astâmpăr, cu pretenţii timide de calificare.

Mora nu înţelegea şi se avânta să combată teoriile bărbaţilor din acel cerc care se extinsese mult în doar câteva minute. Interesul manifestat de partea masculină față de farmecul temei de discuţie adunase şase bărbaţi de diferite vârste, printre care și Hugo. Femeile erau în minoritate, doar trei la număr, cu tot cu mine.

Amica Arceliei mai spunea că tot bărbaţii au inventat scuzele biologico-medicale, din motive lesne de pătruns cu mintea.

Domnul care ştia despre ce vorbeşte, i-a făcut Morei o clarificare demnă de prestigiul său de maestru în ale “escapadelor” utile, din care am înţeles cu toţii că bărbatul nu vrea să-şi schimbe partenera la nivel mintal și volitiv. Însă, vedem noi, cum să ne spună el ca să înţelegem mai bine? Bărbatul chiar nu poate să facă asta din punct de vedere biologic, pentru că aşa este el construit. Dumnezeu l-a făcut imperfect, oferind darul fidelităţii doar femeii. Şi, ca o bună creştină, femeia are obligaţia loialităţii.

Cu toate că bărbatul îşi doreşte foarte mult fidelitatea, găseşte în el destule resurse pentru a se accepta pe sine, aşa nedesăvârşit cum este.

Va pretinde această calitate de la soţia sa care are un fel de predispoziţie genetică pentru fidelitate. Dacă nu are această aplecare prin naştere, deşi el n-a mai văzut aşa ceva, femeia o va primi prin educaţie.

Sunt şi excepţii, ne preciza el, dar aceste femei se sacrifică pe altarul trebuincios al prostituţiei legale. Nimfomanele au fost create tot pentru necesităţile excesive, dar fireşti, ale bărbatului oropsit de soţia lui

neînţelegătoare. “Femeile excepţie” sunt indispensabile şi pentru ca bărbatul tânăr şi fără experienţă să capete competenţele necesare unei vieţi amoroase armonioase.

Participam la o discuţie aparte din care trăgeam învăţăminte folositoare. Şi eu mă voi căsători într-o zi şi e bine să aflu din timp de ce mă va înşela soţul câteodată. Acum ştiu că o va face nu pentru că ar vrea, dar chiar nu va avea de ales, iar eu mă voi bucura de multiple avantaje. Doar dacă voi fi deşteaptă.

De vreme ce mă apăsa un fel de angoasă la gândul că s-ar putea să nu reuşesc să devin chiar atât de deşteaptă, mă gândeam că îmi rămâne oricând şansa de a alege un soţ moleşit sau obosit din fire. Mă întrebam cum pot să aflu sigur dacă am o aplecare spre fidelitate din naştere sau am dobândit-o prin educaţie.

Am constatat cu nedumerire aceeaşi hibă şi la teoria domnului cu pregătire temeinică în domeniu: şi el crede că doar bărbatul călca strâmb, din necesitate, se înţelege, de parcă ar putea să facă asta singur. În fine... Am ţinut informaţia pentru mine, pentru că nu voiam să creadă Mora că lupt împotriva ei. Mă neliniştea starea ei emoţională; stătea cu ochii holbaţi, gata să facă un atac de cord.

L-am văzut şi pe Javier intrând în acel grup, de câteva minute. Toată partea masculină era de acord cu ideea că bărbatul, prin naştere, e predestinat unei vieţi sexuale cu mai multe partenere. Doar convenţiile sociale îl îndepărtează pe el, cu nevoile lui sexuale viguroase şi neîntrerupte, de normalitatea sa. S-au adus cu mare iuţeală multe argumente medicale, psihologice, sexuale, religioase şi ştiinţifico-fantastice... Se dădeau multe exemple din lumea animală. Cam toţi domnii prezenţi se identificau cu leul care fecundează liber, natural şi fără inhibiţii mai multe femele.

Doi domni se percepeau mai degrabă tigri decât lei şi înfăţişau publicului dovezi ştiinţifice care să le susţină pertinenţa identificării.

Dacă bărbaţii tigri ar fi avut posibilitatea să se vadă prin ochii mei, în oglinzile lor, ar fi putut admira graţia unei girafe şi robusteţea unui hipopotam. Ce păcat că ei îşi refuzau plăcerea de a se arăta încântaţi de frumuseţea lor naturală!

Javier îşi făcea favoarea de-a se asemui cu un bivol african. Comparaţia era puţin forţată, în condiţiile în care nu cred să cântărească mai mult de 50 de kg; e mai suplu decât mine.

Nimeni nu voia să se compare cu o suricată, deşi monogamia este o mare necunoscută şi pentru ea...

Discuţia era pe gustul tuturor domnilor din acel cerc. Era pentru prima dată când vedeam atâta colaborare într-un grup de bărbaţi. De obicei, măcar unul vrea să-i contrazică pe toţi ceilalţi.

Încrederea în forţele proprii câştigase teren şi toţi, fără excepţie, căpătaseră nişte gesturi dinamice, priviri de oţel cu sclipiri atroce şi un interes sporit pentru subiectul în discuţie.

Degeaba vorbeam eu despre fidelitatea lupilor sau a pinguinilor. De fapt, nu chiar degeaba, întreaga audienţă masculină a râs cu îngăduinţă.

Bărbaţii mă priveau cu superioritate şi chiar zâmbeau la mine cu o încredere demnă de regele animalelor. Le păream simpatică şi mă tolerau cu mult cavalerism. În timp ce eu le apreciam bunăvoinţa, Hugo s-a simţit inspirat să mă mângâie pe păr, cu vădită afecţiune. Avea un aer nonşalant, cu accente protectoare şi îşi etala latura virilă a personalităţii sale, prin mişcări viguroase care susţineau o forţă stăpânită cu greu. Cota lui de farmec personal a crescut vertiginos în ochii mei.

De când Javier se simţea bivol, chiar şi el mai căpătase puţin farmec: avea o privire sigură, o ţinută mândră şi îşi prezenta argumentele cu tărie... Şi uitătura lui era tot de bivol african: ne privea pe toţi de parcă i-am fi datorat bani.

—Exemplele din lumea animală, s-a avântat el cu mult aplomb, reprezintă o dovadă clară că şi bărbatul are exact aceleaşi necesităţi sexuale. Aşa cum e leul, tot aşa e şi bărbatul. Asta-i realitatea! Doar regulile societăţii moderne, instituţia căsătoriei, mai bine zis, îl forţează pe bărbat să se comporte împotriva firii lui.

Arcelia fierbea de furie. Era nunta ei şi Javier alimenta cu exces de zel infidelitatea care încolţise în minţile bărbaţilor invitaţi la nuntă. Hugo a privit-o pe Arcelia cu simpatie şi pe Javier pe sub gene, de parcă i-ar fi pus gând rău.

—Auzi, Javier, l-a întrebat Hugo, înţeleg că ţi-ar plăcea să trăieşti la fel ca un leu în savană?

—Fără discuţie, s-a avântat admiratorul meu.

—Eşti sigur că ţi s-ar potrivi? l-a întrebat Hugo, zâmbind maliţios.

—N-am nici cea mai mică îndoială, sunt bărbat, a precizat el cu mândrie.

—Te uiţi vreodată la documentarele de pe Animal Planet? Sunt destul de instructive. Să-ţi explic: dacă pe un teritoriu sunt cinci sau opt leoaice şi un singur mascul, el va fi alungat sau ucis, dacă va fi atacat de trei masculi în acelaşi timp. Chiar dacă cei trei lei vor lupta împreună, doar *unul* singur va regula femelele: cel mai puternic! Ceilalţi, care au ajutat, se vor mulţumi să privească, în schimb se vor alege cu datoria de a apăra familia, punându-şi viaţa în pericol, ori de câte ori va fi cazul, fără excepţie! Pentru acest efort vor beneficia de "partea leului" din orice pradă adusă de leoaice.

Javier a făcut un gest de nedumerire cu mâna înspre Hugo, pe care l-am tradus cu "şi ce-i cu asta?"

Hugo trăgea din ţigară şi afişa o atitudine ofensivă şi vicleană. Omul chiar arăta ca o felină sigură că prada nu mai avea nici o şansă, spre deosebire de Javier care, nesimţind ameninţarea, avea aerul unui hârciog curios şi plin de nerv.

—Javier, mă văd nevoit să te anunţ că, în cazul ăsta, unul ca tine n-ar regula niciodată vreo femelă.

Javier a înghiţit ultima bucăţică de prăjitură cu efortul care i-ar fi fost necesar pentru un pumn de cuie ruginite. Cineva chiar a pufnit în râs, apoi s-a făcut linişte.

—Şi de ce crezi că eu sunt unul dintre cei care ar sta deoparte?

Javier era foarte ofensat şi dădea semne că-i pe cale să se sufoce de atâta indignare.

Hugo s-a mulţumit doar să rânjească semnificativ, făcând un gest cu capul înspre Javier, în timp ce-l măsura de jos în sus, cu vădit dispreţ. Era de la sine înţeles că, o constituţie atât de plăpândă ca a lui Javier, nu-i putea garanta pretenţiile la poziţia de leu învingător.

—Aha! Şi cei mari, aşa ca tine, câştigă întotdeauna? a întrebat Javier cu ranchiună.

Am întrezărit în ochii lui Hugo o sclipire răzbunătoare care prevestea un atac nimicitor.

—Mărimea contează mult în lumea animală... E esenţială, frate!

Cei ca mine ar mai şi pierde, poate, dar ar câştiga deseori. Cei ca tine, însă, rareori ajung la maturitate, Javier. Dacă tot vrei să o cucereşti pe Beatrice, arată-ţi calităţile reale, nu pe cele inventate!

Javier a rămas fără replică. Doar îşi privea vârful pantofilor în timp ce se scobea printre dinţi.

Bivolul african a fost înfrânt şi obligat să revină la condiţia inferioară şi smerită de om. Am constatat că doar soţul Arceliei şi Hugo şi-au păstrat înfumurarea de-a se identifica cu regele animalelor, în timp ce toţi ceilalţi au redevenit, fără tragere de inimă şi împotriva voinţei lor: girafe, hipopotami, suricate, maimuţe şi alte făpturi infidele de mic rang, fără mari pretenţii la coroană.

M-am simţit îndreptăţită să-mi caut un loc confortabil, aşa că m-am îndreptat spre altă latură a grădinii, cu un pahar de şampanie în mână.

M-am aşezat pe un balansoar situat sub un nuc falnic şi mă întrebam ce o să fac eu dacă viitorul meu soţ mă va tot înlocui, din când în când?

Aş reuşi să fiu deşteaptă sau m-aş transforma într-o femeie fără minte? Am preferat să aleg varianta eleganţei nepotrivite, din simplul motiv că, nefiind

decât o situaţie la nivel imaginativ, îmi permiteam să fiu chiar aşa cum aveam chef.

Toată noaptea am dansat cu cei doi admiratori ai mei. Hugo a avut proasta inspiraţie de a-mi strecura pe furiş o limbă umedă în ureche, asta în timp ce dansa lipit de mine. După experienţa cu urechea am refuzat cu fermitate orice tentativă de sărut şi asta i-a cam dat peste cap priceperea leonină de care era aşa de mândru... Dacă aş fi ajuns în pat cu el, probabil că m-ar fi muşcat de ceafă. Am văzut asta pe Animal Planet.

Noaptea am avut un vis care m-a lămurit în privinţa adevăratelor mele intenţii vis-à-vis de infidelitatea partenerului. Am visat că eram încă iubita lui Carlos şi l-am prins cu o amantă roşcată, undeva la munte. În acel moment am uitat complet că trebuia să fiu o femeie ageră la minte care se comportă cu eleganţă, aşa că i-am împins cu nepăsare într-o prăpastie, pe amândoi. Nu-mi amintesc să fi avut remuşcări, decât după ce m-am trezit.

Visul m-a îngrozit şi îl consider şi acum un coşmar. Cum a fost posibil ca subconştientul meu să fie atât de crud? Oare în genele mele zace spiritul unui criminal odios? Cum să fac asta când aveam la îndemână şi alte variante, mai cuviincioase şi mult mai omenoase, cum ar fi: să ţip la el, să-l bat cu o tigaie, să-l părăsesc, să-l înşel şi eu sau să fiu deşteaptă şi să trec cu vederea întâmplarea, copleşindu-l printr-o atitudine superioară? Pe urmă, găsesc cele cinci soluţii dezagreabile; ultima cu precădere.

Mai bine să nu-mi fac griji, pentru că dacă o să mi se întâmple, oricum o să procedez altfel decât îmi propun eu acum. Şi apoi, cum pot fi atât de înfumurată încât să cred că doar el ar putea să calce strâmb?

Important e să am mare grijă, ca nu cumva, să rămână cineva fără suflare, din prea multă dragoste.

Team -building

Trebuie să merg într-un team-building în care suntem îndemnaţi să socializăm. Mergem pe Costa Brava timp de două zile. E programat încă de acum o lună.

Stau la fereastră cu căştile la urechi, ca să evit un pic socializarea. Lângă mine s-a aşezat Maria, colega cea mai gălăgioasă, care alege să fie morocănoasă ori de câte ori pierde ocazia de-a se indigna din aproape orice.

Acuz cu vinovăţie o durere de cap şi mă scuz de mama focului când îmi pun căştile în urechi.

La recepţie s-a stat destul de mult pentru că am ajuns cu două ore mai devreme.

Prima parte a zilei trece repede şi particip cu sârguinţă şi voioşie la toate jocurile interactive, psihologice și de perspicacitate cu care managerul vrea să ne distreze. Am toată ziua aerul unui angajat model: implicat, relaxat, amabil, dinamic și cu iniţiative originale.

Seara avem un fel de cină festivă, cu prezenţă obligatorie, urmată de dans într-un club privat.

Cina festivă se desfăşoară pe terasa hotelului, rezervată integral pentru noi; suntem destul de mulţi. Ne aşezăm la nişte mese de câte opt persoane. Nu ştiu cine a hotărât unde trebuie să stau eu, însă n-am niciun reproş de făcut. Sunt alături de cei mai buni din departament şi cred că ar trebui să mă simt flatată.

În timpul mesei, după câteva pahare, încep discuţiile cu conotaţii sexuale care degenerează uşor și repede în dezbateri pe marginea preferinţelor fiecăruia.

Şi cât m-am temut de asta!

De la Maria a pornit totul.

S-a apucat să sugă cu insistenţă un un os de pui.

—Ce naiba faci cu osul ăla, a întrebat-o Carol? Îl sugi de două minute... Lasă-l naibii, mai cere o porţie, îţi fac eu cinste!

—Dar îmi place, spune Maria cu şarm şi impertinenţă.

Atât i-a trebuit lui Carol!

Carol e un macho man corporatist; seamănă cu Clive Owen, însă ceva mai sexy. Are un succes garantat obţinut fără efort, aproape la orice persoană care

poartă fustă. Nu prea aleargă după femei pentru că nu mai apucă să facă şi asta. Abia-i ajunge timpul pentru onorarea la termen a tuturor invitaţiilor. E un bărbat foarte politicos; "o femeie nu trebuie refuzată niciodată." S-o refuzi înseamnă să nu-i oferi un minim de respect. "Cât de dobitoc trebuie să fii ca să faci asta?"— se miră el cu sinceritate de confraţii săi care au concepţii bizare despre relaţii.

Are o disponibilitate ieşită din comun, atât în viaţa lui sentimentală aglomerată, cât şi în cea profesională. În rest, e un coleg săritor, amabil, uşor nesimţit şi foarte bine pregătit. Trebuie să recunosc că e omul la care ar apela oricine când are ceva dificil de rezolvat. Are o mare abilitate de-a transforma orice problemă într-o bagatelă.

Relaţia mea cu el e strict profesională. Nu vreau să mă încurc cu colegii de serviciu, indiferent de cât de fermecători sunt. Nu mă număr printre clientele lui şi pentru că am avut oferte bune de la concurenţă. Ne simpatizăm şi ne respectăm în egală măsură. Colegele mele îl răsfaţă destul de mult, iar Carol, în felul lui, le este fidel şi cred sincer că oferă servicii peste standard tuturor abonatelor.

—Îţi place să-l sugi? Mhmm.!.. Norocos prietenul tău, foarte norocos, nemernicul dracului!

Toţi râd pe înfundate şi au feţele lăţite de zâmbete răutăcioase şi puţin perverse.

Maria nu pare deloc deranjată; probabil pentru că-l place mult pe Carol. Ba chiar îi dă apă la moară, dezvăluind despre ea tot felul de lucruri puţin cam prea intime... Totuşi, noi suntem doar colegii ei, nu cei mai buni prieteni din copilărie.

Apoi constat că toţi vorbesc cu mare uşurinţă despre orice le trece prind gând să facă în pat, când sunt singuri sau în doi. Se înţelege că n-are cine ştie ce importanţă sexul partenerului şi nici orientările lui sexuale.

Ceva mă avertizează că nu sunt la locul potrivit. Începe să mă îngrijoreze serios gândul că s-ar putea să nu trec testul femeii emancipate, cu vederi sexuale înalte.

Colegii mei vorbesc cu nonşalanţă despre tot ce li se întâmplă pe oriunde-i apucă pofta de sex. Trei dintre ei fac deja schimb de adrese de site-uri care promovează iniţiativele pentru sex în 3 sau chiar 4 doritori.

Mă prefac ocupată cu trimiterea unui sms interminabil; nu vreau să afle nimeni ca la acest capitol sunt fără experienţa cuvenită vârstei mele. Să nu faci sex cu un alt cuplu, hai că mai poate fi tolerat; până la urmă, pentru fiecare a existat un început. Dar la 27 de ani să nu ai argumente pentru care să-ţi doreşti cât mai grabnic să te bucuri de acest miracol, e condamnabil. Cum să le spun că aşa ceva, în cazul meu, se reduce la o simplă fantezie şi că

mi-ar plăcea să mai rămână la nivelul ăsta, cel puţin încă un timp, dacă nu chiar pentru totdeauna. Oamenii ăştia nu l-au citit pe Brukner? După ce citeşti "Luni de fiere", înţelegi că unele fantezii nu trebuie puse în practică niciodată. Măcar unele... câteva.

Îmi propun pentru început să am mare grijă să nu afle nimeni că eu am făcut sex numai cu trei bărbaţi pe toată durata vieţii mele. Şi nici măcar cu toţi trei în acelaşi timp. Mă întreb oare cu câţi bărbaţi ar fi decent să dezvălui că am făcut sex, ca să nu mă fac de râs? Sigur nu doar cu trei — e degradant; dezvăluirea adevărului m-ar acoperi de ruşine.

Poate că şapte sau opt foşti parteneri mi-ar crea o reputaţie de femeie sofisticată. Nu sunt în trendul vremurilor, sunt o demodată, o inhibată sau un defect tot am eu.

Maria ne delectează în continuare, vorbind despre orice, cu aerul omului care-ţi face o prezentare a unei noi proceduri, în PowerPoint.

Acum ştim cu toţii că a făcut sex în trei şi puţin lesbianism, de probă... N-a fost chiar un vis împlinit, ne anunţă ea. Se întreabă dacă n-a fost cumva vina partenerei; nu era chiar genul ei... nu e foarte sigură. Îşi propune să mai repete experienţa, anul ăsta, în Ibitza, ca să-şi clarifice înclinaţiile sexuale dominante.

Toţi sunt de acord că Ibitza e locul perfect pentru aşa ceva.

Ibitza a căpătat o reputaţie binemeritată de tărâm al tuturor celor cu viziuni sexuale infinite. S-ar părea că e raiul libertăţilor de tot felul. Locul în care nimeni nu se mai miră de nimic şi unde totul devine posibil... Oricât de bizară ar părea fantezia ta sexuală, nu trebuie să-ţi faci griji odată ajuns în Ibitza; vei găsi pe cineva, exact la fel ca tine, care să te înţeleagă şi să te sprijine activ, în împlinirea visului tău sexual de-o viaţă.

Maria nu mai poate fi oprită şi sper să nu reuşească cineva s-o întrerupă. Cât timp vorbeşte ea, eu sunt în siguranţă; tot ce trebuie să fac e să ascult, şi la asta chiar mă pricep.

Acum ne spune că a exersat cum se cuvine şi sexul anal, însă nu i-a adus cine ştie ce satisfacţii până acum. Şi de la această experienţă simte că ar putea obţine mai multă împlinire, aşa că-şi propune să o repete, după ce va face rost, şi ne spune şi de unde, de ceva alifii, pentru o lubrifiere eficientă.

Ei, e de la sine înţeles, continuă ea, că dacă partenerul vrea neapărat, asta este, va accepta de dragul lui. Ce, noi nu facem tot aşa? Doar ştim cum e, nu?

S-ar părea că doar eu nu ştiu să savurez această desfătare de coşmar.

Colegele mele o aprobă, dând din cap cu multă înţelegere faţă de această voluptate rafinată, în timp ce eu mă crispez de groază. Anal, nu! Sub nici o formă! Când aveam 14 ani nu eram în stare să-mi pun un supozitor, ca să-mi scadă temperatura. Mă ajuta mama, săraca mamă! Încep să calculez repede în

gând, cam de câte ori e mai mare un penis în erecţie decât un supozitor de novocalmin. Rezultatul mă convinge, de parcă mai era necesar, că trebuie să refuz cu hotărâre agresarea anală şi în următorii ani.

Doamne, dar cât de extrovertiţi sunt cu toţii! Oare eu de ce nu sunt la fel? Ce-mi lipseşte? Să nu fi băut destul?

O mare parte din timp reuşesc să mă ţin deoparte şi sorb repede câteva guri dintr-un un pahar de gin, ca să mai capăt ceva curaj. Am mare nevoie. Mă întreb, oare ce atitudine ar fi mai potrivită? Nu vreau să fiu nevoită să particip cine ştie ce, dar nici să fiu exclusă.

Tresar când mă aud strigată.

—Beatrice, ce-ţi place cel mai mult? Ce crezi că trebuie făcut pentru ca o partidă de sex să fie de nota 10, mă aud întrebată de Carol. Să spui: "Wau! Ce tare a fost!" Formularea se vrea oarecum politicoasă. A fost construită cu tact, ca pentru mine. Ce vreţi, omul mă respectă.

—Trebuie să-mi placă partenerul, îngăim eu şi mă reped la paharul de gin, ca să mă mai îmbărbătez un pic.

—Lasă asta, se înţelege că la frumuseţea ta te culci cu cine-ţi place.

Toţi se holbează la mine şi au lăbărţate pe feţe nişte zâmbete nesuferite.

—Naturaleţea, determinarea, hotărârea... mă rog, lipsa inhibiţiilor...

—Aha! Carol mă priveşte întrebător şi puţin ironic.

Femeile mă privesc cu indiferenţă, în timp ce bărbaţii nu se simt în largul lor... Nu le-a plăcut răspunsul meu şi parcă văd că or să se răzbune întrebând ceva aiurea.

—Şi ce anume înseamnă asta? întreabă Mario, sincer nedumerit.

Îmi iau un zâmbet superior, de profesionistă şi caut cu înfrigurare o completare care să fie la nivelul aşteptărilor. Carol se simte inspirat şi răspunde în locul meu.

—Îi place să fie dominată, mă... Asta-i!

Se uită pieziş la mine şi adăugă: Hmm, nu-i rău! Noi, bărbaţii suntem destul de orgolioşi, ne place să dominăm, conchide Carol.

Se uită întrebător la ceilalţi trei colegi de la masa noastră care răspund rânjind aprobator.

—Altceva? Întreabă iarăşi Mario, deloc dispus să-mi dea o notă de trecere.

Mă gândesc să-i dau gata şi citez un autor necunoscut şi pervers: "cea mai indecentă activitate din lume, nu poate fi făcută cu decenţă, şovăială sau sfială. Neruşinarea sau nesimţirea reprezintă o condiţie de bază... Toate celelalte

sunt... detalii.”

—Toate celelalte sunt detalii? Detalii?

Lui Carol i s-a subţiat şi glasul de atâta indignare. Mai stă un pic uitându-se într-un ochi la mine și dintr-o dată face faţa omului căruia tocmai i-a căzut fisa. Se aplecă uşor spre Mario şi-i spune ceva pe înfundate care-i face pe amândoi să râdă cu satisfacţie.

—Acum înţeleg eu de ce eviţi discuţiile despre sex, pentru că deja le-ai fumat pe toate... Hahahaha! Eşti tare, păpuşă! Detalii, hî?

Se lăsă pe spătarul scaunului atât de tare, încât pentru câteva secunde am crezut că o să se prelingă pe sub masă. Întreaga lui atitudine strigă: “ştiam eu, am ştiut dintotdeauna că eşti o mica târfă”.

Zâmbesc și fac din ochi; dacă e sigur că le-am făcut pe toate, cel puţin nu mă mai deranjează cu întrebări terifiante.

Aud râsete, chicoteli, sunete admirative, fluierături... Am căpătat încrederea studentului care a trecut primul examen din primul an de facultate.

—Beatrice a pus punctul pe i, sunt de acord cu ea, spune Maria. Ce femeie vrea să se culce cu unul care nu are încredere în el, care şovăie, care n-are curaj să te privească sau care te lasă pe tine să faci totul.

O privire sexy poate face mai mult decât o jumătate de oră de frecat sau lins. Părerea mea.

Mă întreb de ce a crezut că nu-i stă în putere să înlocuiască “lins sau frecat” cu altceva, la fel de explicit?

—Aşa e, spune o altă expertă: degeaba ai tehnică şi stil, dacă eşti nesigur, dacă n-ai îndemânarea dată de exerciţiu.

—Dezinvoltura poate fi dată şi de intensitatea trăirilor, nu neapărat de un exerciţiu îndelungat, mă bag şi eu în vorbă, cu curaj.

—Perfect, bine spus, aprobă Maria.

—Eu ştiu să privesc destul de sexy? îl ia pe Carol gura pe dinainte.

—Habar n-ai! i-o taie Maria.

Nu sunt iubiţi, dar cred că mai fac sex, din când în când.

—Şi cum e o privire din asta sexy, mă rog?... Bă, ştie vreunul dintre voi ce-i asta? Adică sunt mai multe feluri sau doar una?

Toţi bărbaţii prezenţi la masă, îl privesc fie cu superioritate, fie cu milă.

—Hai, să-mi exemplifice cineva, insistă iritat Carol.

Încurajaţi, bărbaţii încep să arunce spre el priviri libidinoase. Carol se umple de scârbă şi urlă la ei să înceteze... Ceilalţi îl acuză că e vina lui... Nu-i

inspiră, de asta nu performează.

Apoi mă pomenesc cu Carol în spatele scaunului pe care sunt aşezată şi simt cum îşi lipeşte faţă de părul meu pe care-l mângâie drăgăstos şi cu delicateţe, în timp ce-i îmbie pe ceilalţi bărbaţi — şi sunt trei! — să arunce spre mine priviri sexy... Îmi propun să mă ţin tare, gândindu-mă la altceva. Dar la ce? Mi-e capul plin de idei necuviincioase.

—Hai, băieţi, cred că ea vă poate inspira, priviţi-o cât de sexy ştiţi, ca să învăţ şi eu, direct de la maeştri. Nu te superi, păpuşă, nu?

Sunt închistată, dar zâmbesc cu gura până la urechi. E tot ce ştiu să fac mai bine, atunci când nu mai e nimic de făcut. Nu-i uşor să priveşti şase ochi care aruncă spre tine priviri bizare şi incitante. Unul are o uitătură feroce, de felină, altul se uită fix şi ispititor, în timp ce-şi îngustează ochii, iar cel de-al treilea reuşeşte să mă intimideze, mişcându-şi lent privirea dinspre bustul meu spre buze.

Secundele trec greu când toţi se holbează la tine şi-ţi urmăresc toate reacţiile. Colegele mele mă privesc curioase, cântărind cu precizie nivelul de intimidare.

—S-a înroşit, sare Maria.

Ceva îmi spune că şi-ar fi dorit să fie în locul meu.

—Lăsaţi, măi animalelor, fata în pace! îmi sare în ajutor Ana-Maria.

—Ei, care dintre ei a reuşit, păpuşă? mă întreabă Carol în timp ce continuă să-mi maseze gâtul şi umerii.

Nu-mi place să-mi spună "păpuşă", însă nu-l pot opri. Tot departamentul e plin de păpuși. De multă vreme nici nu mai încerc, ce rost are?

—Toţi trei, spun râzând.

Nu vreau să-l laud pe Marcus, dar nici să-i dezamăgesc pe ceilalţi doi; s-au străduit şi ei.

—Nu te cred, ăsta-i un răspuns diplomatic, tipic pentru tine. Nu vrei să le răneşti orgoliul ăstora doi, însă eu cred că doar lui Marcus i-a ieşit treaba.

Are dreptate, însă nu recunosc. Se duce la locul lui, după ce mă pupă în creştetul capului şi-mi şopteşte la ureche ceva despre farmecul meu sau al parfumului meu, nu sunt sigură. Dacă mă vedea intimidată ar fi putut să creadă că-mi place de el și asta nu mi-ar fi convenit deloc. Pentru că-i adevărat. Mă intimidează și pentru că mi-a invadat spaţiul intim. Asta i s-ar întâmpla oricărei femei care n-a mai făcut sex de cel puţin trei luni. O fi posibil să mă înşel?

—E cineva la masa asta care nu face sex oral, întreabă Carol şi ochii lui sunt aţintiţi asupra mea. Toţi zâmbim sau râdem cu subînţelesuri greu de

desluşit. De fapt, bărbaţii rânjesc în timp ce femeile chicotesc.

—Bun. Am vrut să mă asigur că nu sunt ciudaţi printre noi.

Discuţia despre cunilingus şi felaţie s-a purtat la un restaurant din Barcelona, altă dată; Maria ne-a exemplificat atunci o felaţie de mare clasă, folosind un marker pe post de penis. Trebuie să recunosc că felul în care-şi mişca limba era absolut uluitor. Parcă era un covoraş pe care-l scuturi sau o mare cu valuri. Cam aşa ceva. Nu ştie nimeni că am încercat să exersez acasă, în faţa oglinzii, cam tot ce ne-a învăţat Maria. În viaţă e bine să ştii să faci cât mai multe lucruri şi să înveţi de la cei mai buni.

Mario a executat tot atunci un cunilingus cu care era convins că ar putea să-şi ia lejer doctoratul, în caz că s-ar organiza vreodată aşa ceva. Obiectul lins a fost o midie despre care am bănuiala că suferea de gigantism. Cam toţi de la masă au fost de acord cu el... Se înţelege că şi eu.

—Doamnelor, vă rugăm, pe rând să ne spuneţi ce anume, în afară de privire, vi se pare sexy la un bărbat. Mai clar, ce anume vă excită cel mai repede şi de fiecare dată. Ce părţi anatomice sau ce anume din ce face masculul?

Discuţia a luat-o la vale rău de tot, băutura ia calea gâturilor fără încetare, toţi par foarte incitaţi şi extrem de interesaţi de subiect..

Răspunsurile încep să curgă :

—Trebuie să văd ceva violenţă, prefer să mă izbească de pereţi, să fie rău de tot şi să mă caute repede sub fustă, altfel nu simt mare lucru... se grăbeşte Ana-Maria.

—Să i se scoale repede, să fie rezistent şi mie să-mi facă sex oral de calitate, cu două orgasme la pachet, altfel nu-l accept... spune Maria, în stilul ei direct, fără falsă pudoare.

—Fesele, abdomenul încordat... felul în care îşi bagă limba —n-a precizat unde — şi prefer să-mi rupă chiloţii cu dinţii... Un cunilingus perfect “a la Mario” cu orgasme incluse. Cam ăsta-i esenţialul, ne dă de veste Paula.

Mario scoate o limbă mare cu care linge în aer ceva imaginar, deosebit de savuros; zgomotul pe care-l face demonstrează o poftă nestăpânită şi o pricepere fără egal. Cam aşa a făcut Commodus, în filmul Gladiatorul, urmărind o scenă de luptă din Colosseum.

Toate femeile de la masă-l aplaudă frenetic. Şi eu la fel. Mario ne priveşte îndatoritor şi simte nevoia să-şi arate recunoştinţa punând o mână în dreptul inimii, în timp ce ne mulţumeşte din priviri, înclinând uşor capul, ca un mare actor.

Ceilalţi 3 bărbaţi de la masa noastră râd golăneşte, dar în ochii lor se citeşte invidia.

E mare tărăboi la masă când ne surprinde cu prezenţa sa managerul nostru, Joulien, un bărbat mic de înălţime, dar plin de nerv şi iniţiativă. E foarte curios să audă şi el despre ce-i vorba.

—Vreau și eu să râd, spune el cu un interes sincer.

Imediat s-a lăsat o mare linişte care ne permite să auzim chiar și muzica — e Buddha Bar — Sacral Nirvana. Nici dacă ar fi răcnit la noi n-ar fi obţinut aşa un efect. Toate capetele de la masa noastră şi-au reluat expresiile de bussines. Suntem cu toţii atenţi și plini de respect faţă de făuritorul de targete. Nu ne temem de el, se înţelege, însă nu îndrăzneşte nimeni să-i strice reputaţia atrăgându-l în discuţii cărora nu le-ar face faţă.

—Aaaa! Păi, începe Roberto cu bune intenţii și fără tragere de inimă... Vorbeam despre ultima ta metodă de cuantificare. Apoi afişează un zâmbet mic, inocent și vinovat în acelaşi timp.

—Amice, eşti prost? sare Carol. Ne bagi pe toţi în căcat cu pudoarea ta de fată bătrână. Vrei să creadă Joulien că râdem de munca lui? Măcar dacă era adevărat...! Ascultă aici, Joulien!

— Mario se dă mare expert în sex oral și colegele noastre, inocente şi naive, îi venerează presupusa pricepere.

Pe Carol nu-l macină niciodată vreun gând legat de efectele vorbelor lui asupra celorlalţi. Paula şi Ana-Maria încep să chicotească, Maria râde în hohote în timp ce bărbaţii duc paharele la gură. Mario se uită la Carol cu o privire încărcată de sictir şi face un gest cu mâna, în lehamite.

Joulien zâmbeşte cam stingher și afişează o grimasă de parcă l-a forţat cineva să sărute o broască râioasă. Ne e limpede că printre obişnuinţele lui sexuale nu se numără și cea în care excelează Mario.

—Ce golani am angajat! Fetelor sunteţi bine?

—Daaaaaaaaaaaaa! Răspundem toate în cor.

Pe Joulien îl strigă cineva de la altă masă şi se îndepărtează râzând și încurajându-ne să ne simţim bine.

—Să revenim, începe Mario.

Tac sperând vag și cu naivitate, că nu a observat nimeni absenţa răspunsului meu. M-am înşelat.

—E rândul tău Beatrice, îl aud pe Carol. Vrei să-ţi repet întrebarea?

Știu că nu pot să o dau în bară defilând cu pudoarea. Probabil că am băut suficient de mult încât să pot oferi un răspuns salvator.

—Îmi place și vreau să simt forța unui bărbat, dar fără brutalitate. Mai exact vreau absolut tot ce-și doresc toate cele trei colege ale mele, însă fără

violență și fară chiloți rupți! Ce, îmi plac chiloții mei!

Cineva chiuie, altcineva fluieră și toți râd ca nebunii uitându-se la mine. Râd şi eu împreună cu ei. La petreceri oamenii râd foarte mult. Eu, spre deosebire de ei, râd și la vernisaje.

—Super tare, frate! Asta voiam să aud. Cool!

Carol are aerul profesorului care s-a hotărât să-mi dea notă maximă, pentru că l-am surprins cu potenţialul meu. Îmi zâmbeşte gânditor şi-mi spune că sunt o femeie adevărată. Apoi o ia din nou cu întrebările.

—Care dintre voi a făcut sex în avion, la peste 10.000 de hmm... Aud? În maşină bănuiesc că aţi făcut toţi, adăugă el cu nepăsare și dispreţ.

Ba eu n-am făcut în maşină, dar nu mă dau de gol. Tac chitic, și imit cu o acurateţe milimetrică indiferenţa cunoscătorului blazat... În fond şi eu am făcut sex pe un vapor de 5 stele... Mai “cool” decât în maşină, nu?

—În avion, super! N-am făcut, dar mi se face poftă, aud vocea plină de admiraţie a Mariei.

—Să înţelegem că tu ai făcut sex în avion, întreb eu?

—Nu, dar e o dorinţă de-a mea... Un sex oral la 10.000 de metri! Voiam să văd cine mi-a luat-o înainte.

—O felaţie la 800 de km pe oră! Foarte tare, frate! Mario îşi strânge buza de jos cu dinţii, semn că-l trec toţi fiorii la acest gând.

—Care-s cele mai naşpa locuri în care v-aţi tras-o? întreabă Maria de data asta.

—În parc, de nenumărate ori, iar în lift de 2 ori se grăbeşte Ana-Maria cu răspunsul.

—Eşti banală, lasă-i pe alţii care au ceva de spus... o repede Maria.

Pe rând se confesează toţi, parcă suntem la concursul “cel mai ciudat dintre noi câştigă”. Am ocazia să aflu cum colegii mei şi-au dat chiloţii jos în cele mai neobişnuite locuri şi trebuie să recunosc că unele nu sunt chiar de mare inspiraţie... De la băi publice, cimitire, case părăsite, şanţuri, foişoare, macarale, magazine, taigaua siberiana, savană, pe munte, la peste 4000 de metri altitudine — în frig, asta da performanţă! — pe marginea drumului, la grădina zoologică, stadioane, WC-uri și până la situri arheologice, iar Maria într-un canal, sprijinită de o conductă cu apă fierbinte şi chiar într-un cavou.

Mă întreb cine a putut s-o invite în ultimele două locaţii, mă frământă această curiozitate preţ de câteva minute. N-o întreb, pentru că pare de la sine înţeles, din moment ce nimeni n-a avut nelămuriri.

Nici nu cred că le-am reţinut pe toate, au fost prea multe, însă am învăţat

că se poate face sex în orice ungher în care încape cel puţin o persoană şi cam jumătate din cealaltă sau măcar organele genitale ale partenerului ori buzele şi limba acestuia, într-o ultimă fază.

Se lasă apoi un moment de linişte.

—Ştiaţi, încep eu de teamă ca Maria să nu mai întrebe cine ştie ce, că în unele ţări din Orientul Mijlociu se admite să întreţii relaţii sexuale cu un miel, dar este un păcat de moarte să-i mănânci carnea?

O avalanşă de indignări întrebătoare se revarsă din toate părţile.

—Hai, lasă-mă! E păcat să-l mănânce, dar nu e păcat să-l reguleze?

—Păi de ce să nu-l mănânce? Nu mai este bun la gust?

—Cum adică e păcat să-l mănânce? Mielul devine impur?

—Cineva tot îl mănâncă până la urmă chiar şi regulat, nu?

—Vă daţi seama ce de oi ajung să moară de bătrâneţe!

—Staţi un pic! Nu trebuie să-l mănânce cel care a regulat mielul sau nu trebuie să-l mai mănânce nimeni, că n-am înţeles?

Nelămurirea asta îl măcină tot pe Carol.

—Habar n-am, spun. E posibil ca ulterior, ciobanul iubăreţ să vândă mielul şi să ascundă cu dibăcie relaţia de dragoste, cine ştie, spun eu... Cred că interdicţia e doar pentru cel care l-a îmbrăţişat cu afecţiune.

—Dar de ce am sentimentul că empatizezi cu mielul, Carol, întreabă Maria?

Acum toată lumea crede că bietul Carol, care este un mare amator de carne de miel, a gustat poate şi unul din ăsta, iubit voiniceşte de stăpânul lui.

Carol s-a înroşit la faţă şi mă priveşte înciudat, în timp ce eu zâmbesc luând o faţă neprihănită.

—Ia mai zi-ne din astea de cultură Beatrice, mă îndeamnă Maria.

—În Liban, bărbaţii au voie, prin lege, să întreţină relaţii sexuale cu animalele, cu condiţia ca acestea să fie de sex feminin. Încălcarea acestei legi este pedepsită cu moartea.

—Corect! Trebuie să te asiguri că ai luat animalul de sex opus, ce dracu, frate!

După logica lui Carol legea e perfectă; exact la fel ar fi promulgat şi el una.

—În Guam, mă avânt eu, există profesia de deflorator de profesie şi... atenţie: e o slujbă plătită!

—Nu pot să cred! Asta-i de mine, frate! Acolo trebuia să mă nasc eu,

spune Carol, cu faţa luminată de descoperirea menirii lui în viaţă.

—Cu câtă plăcere şi nerăbdare aş merge la serviciu, o Doamne! și ce mult overtime aş face! E pe bune?

—Caută pe Internet şi vezi şi tu, poate mai prinzi un post, în Guam.

—Oare cum se numeşte unul din ăsta care are aşa o meserie? — cea mai frumoasă din lume, se înţelege. Dacă-i plătitor de impozite, sigur are şi carte de muncă şi mă întreb ce scrie în ea, la rubrica profesie, se minunează Carol. Sunt şi eu curios.

—Deflorator sau poate... futăcios ori futăciune, spune Ana-Maria, gânditoare.

—Eu cred că futac îţi scrie în cartea de muncă, conchide Carol cu un aer de expert.

—Ţi-ar plăcea să fii futac de Guam? îl întreabă intrigată Maria.

Timp de două zile numai aşa a fost apelat: futacul de Guam.

În clubul care a fost închiriat pentru noi, am dansat cu toţi bărbaţii care m-au invitat. Adevărul e că n-am refuzat în viața mea o invitație la dans. De ce să fac asta? Iubesc muzica și dansul de când mă știu.

Bănuiam că noi, fetele, vom câştiga capital sexual masiv în urma discuţiilor de la masă. Ce-i drept, bărbaţii chiar au devenit mai curtenitori decât înainte, mai zâmbitori, mai gânditori, mai enigmatici. Lăsau în aer fraze neterminate, cu finaluri tărăgănate, cu dublu sens: incert și indecent. Tot la fel le-am lăsat și eu şi mi-am jucat rolul de inocentă incurabilă cu mare măiestrie.

Naivitatea m-a scos din multe încurcături în care am intrat de-a lungul vieţii mele. Nu înţeleg despre ce-i vorba și cu asta basta! Am o minte foarte pură. De altfel, sunt convinsă că și celelalte colege ale mele s-au bucurat de același nivel de atenție din partea lor. Sigur că și băutura a avut partea ei de merit.

Carol a dansat cu toate fetele, așa cum era de așteptat. Eu am primit invitații insistente, dar știu că nu am fost o excepție. Cred că favorita lui este Maria, însă am observat că și Mario o prețuieste mult. O place sincer și se străduiește să o cucerească. Sper să reușească pentru că o adoră. Și chiar se potrivesc.

Pe la ora trei dimineața eu m-am retras în camera pe care o împart cu Maria.

Adevărul este că am o strângere de inimă la gândul că voi împărţi camera cu o persoană care şi-a declarat în public intenţia de-a mai exersa un pic înclinaţiile lesbi cu cineva mai pe gustul ei. Și toată lumea ştie cât de mult mă simpatizează. Sunt singura colegă cu care n-a avut niciun conflict; ba mai

mult, uneori mă ia separat pentru confidenţe de tot felul. Mi-a spus odată că sunt cea mai integră persoană din departament. Unde mai pui că mă consideră şi foarte înţeleaptă. Nu ştiu cum am reuşit. Poate pentru discreţie şi pentru că nu vorbesc de rău pe nimeni. Ei, bine, fac şi asta, din când în când, însă numai în gândul meu, desigur.

Deşi sunt obosită, nu pot să adorm. Mă gândesc să ies un pic la aer, să mă plimb. Mă îmbrac şi ies.

Sunt în faţa hotelului în care suntem cazaţi. Paralel cu faleza este amenajat un parc grandios, cu multe bănci, arbuşti decorativi, flori şi alei şerpuitoare, acoperite cu lespezi neregulate din piatră albă; câteva felinare licăresc domol şi se armonizează feeric cu acordurile muzicale care se revarsă discret de la unul din barurile din apropiere.

Merg printre pomi, apoi ies de pe aleea principală ca să păşesc prin iarbă, desculţă. Firele de iarbă îmi pătrund printre degete şi eu savurez cu încântare senzaţia liniştitoare, aproape magică, în timp ce admir cerul plin de stele şi mă las învăluită de frumuseţea magnifică a acestui spectacol fără egal. Încerc să descopăr constelaţiile cunoscute pe care le admiram împreuna cu fratele meu, când eram copii, şi descopăr uşor Carul Mare, chiar în dreapta mea. Ce splendoare, câtă măreţie! Întotdeauna am simţit o stare de linişte adâncă, ori de câte ori am admirat frumuseţea copleşitoare a cerului plin de stele. Parcă acele locuri, atât de îndepărtate, îmi sunt cunoscute, familiare, ca şi cum am mai fost acolo, ca şi cum mi-ar fi dor să mă întorc.

Pe acest fundal sufletesc, mintea mea capătă claritate şi încep să-mi enumăr visele actuale şi pe cele din copilărie. Constat că visele din copilărie nu sunt pierdute cu totul, aşa cum credeam; ba mai mult, unele vise recente se confundă cu cele din copilărie. Cândva se vor îndeplini, îmi spun eu cu convingere. O să-mi dau demisia şi o să încep să fac ce-mi doresc de atâta amar de vreme. Îmi promit mie însămi să fac asta, cât mai repede, chiar luni.

Decizia aduce cu ea o senzație de uşurare, ca și cum m-aş fi debarasat de un bagaj greu. Savurez momentul și îmi doresc să rămân pentru totdeauna în compania acestei stări de eliberare.

Sunt scoasă brusc din reverie de un zgomot ca de creangă ruptă şi întorc capul în direcţia din care a venit, însă nu văd pe nimeni. Aruncând o privire mai atentă, zăresc un bărbat singur care stă pe loc. Nu mă poate vedea, pentru că sunt în umbra pomilor. Îl identific pe Carol care stă în spatele unei bănci, sprijinit de spătarul ei. Se uită la cer, la fel ca mine, şi stă cu mâinile în buzunare. Faţa lui e bine luminată de lună şi pot să citesc pe ea un fel de neliniște, de încordare. Are fălcile încleştate. Închide ochii pentru câteva clipe şi apoi îşi coboară privirea spre pământ. Tocmai mă gândeam dacă ar fi indicat să-mi fac simţită prezenţa, când ceva din mişcarea braţelor lui mi-a redus la tăcere aceasta intenție. Carol mângâie într-un mod tulburător părul

blond al unei femei care stă în genunchi în faţa lui. E un păr blond, lung... părul Mariei. Ochii lui Carol se înalţă şi se uită fix la mine; zâmbeşte cu un fel de satisfacţie triumfătoare, sfidătoare.

Știu că sunt ascunsă de umbră şi că nu are cum să mă vadă. Totuşi, o iau la goană, pe furiş, ca o intrusă, ca o hoaţă... ca o perversă.

În timp ce mă furişez, mă îmbărbătez singură: nu la mine se uita, nu mă putea vedea, eram în umbră. Ajung în cameră și simt cum mă invadează un sentiment acut de rușine. Sper și apoi mă conving că nu am fost văzută; totul a fost o iluzie. Nu la mine se uita, privea aiurea, printre pomi…

Şi totuşi, zâmbetul acela...

Ce bine că unele lucruri nu pot fi dovedite niciodată!

Mă simt vinovată pentru ce am văzut în parc, dar şi pentru ce am simţit în club, pentru că am vrut, dar și pentru că am refuzat, pentru că tot ce fac eu pare complet nesănatos şi fără noimă!

Pun capul pe pernă, deşi acum sunt mai trează decât înainte de plimbare şi ştiu că n-am să adorm prea repede sau poate n-am să dorm deloc. Mă simt inadecvată, puțin greșită. Mă întreb unde s-a pitit claritatea minţii şi cum pot să ajung la ea, din nou?

E dimineață și o vad pe Maria intrând pe uşă. Tac chitic, nu vreau să o tulbur cu întrebări sau alte amabilităţi matinale. Doar că ea vrea să fie deranjată, aşa că-mi adresează întrebări doar ca să poată răspunde la ele.

—Ştii de unde vin?

—Nu, scumpa...

—Nici nu bănui?

—Hmmm... fac eu gânditoare... De la un iubit misterios?

—De la Mario.

—Păi...

Mă gândesc că am greşit; Carol era în parc astă noapte cu altcineva, nu cu ea...

—Păi, ce?

—Nu Carol e favoritul tău?

—Carol mă cunoaşte și nu se teme să facă sex în public, dacă mie aşa îmi place, înţelegi?... Dar pe Mario îl iubesc. E aşa de dulce! M-am întâlnit astă noapte şi cu Carol, însă mă rog... Ceva n-a fost ca înainte...

Mai stă un pic şi întreabă iritată:

—Crezi cumva că sunt o curvă?

Mă uit la ea şi-i văd faţa urâţită de frustrare.

—Nimeni, în afară de tine, nu are dreptul să te judece. Dacă alegi să faci ce-ţi place, ăsta nu poate fi decât un lucru bun, atâta timp cât nu faci rău nimănui...

—Chiar aşa crezi?

Glasul ei are o fragilitate care îmi indică gradul de vulnerabilitate din acest moment. Femeia asta pozează zilnic într-o dură fără pereche; nu sunt obişnuită să văd faţa asta de fetiţă speriată şi dezorientată.

—Da, Maria !

Îi spun asta cu toată sinceritatea, privind-o în ochi.

—Nu trebuie să te jenezi cu alegerile tale, dacă ţi-au adus bucurie, şi nici nu trebuie să te justifici, nu în fata mea. Tu pari eliberată de buna părere a celorlalţi. Bănuiesc că asta îţi dă un sentiment de libertate la care alţii doar visează. Chiar te admir pentru asta!

Mai stau un pic şi apoi adaug:

—Eu mai am de lucrat cu mine în direcţia asta. Când mă prind că mă condamn sau că îmi creez singură sentimente de vinovăţie pentru lucruri care mi-au plăcut şi care n-au rănit pe nimeni, încerc să schimb modul în care percep lucrurile. Nu-mi iese întotdeauna, dar perseverez... Sunt destul de imperfectă, Maria, şi n-am nici vocaţia sfinţeniei.

Vine şi mă pupă pe obraz, înainte să-mi spună:

—Eşti o fată extraordinară şi mă bucur pentru că te cunosc. Un dialog cu tine echivalează cu o gură de aer. Când vorbesc cu tine, nu mă mai simt o ciudată.

—O, da? Maria, mă flatezi, serios!

E un compliment ameţitor: “ca o gura de aer”.

Mă face să mă simt importantă, însă eu chiar ştiu că nu sunt atât de bună cum crede ea.

—Nu vreau să te flatez, chiar aşa cred eu că eşti.

Mă uit în altă parte pentru că nu vreau să vadă cât de mult m-a tulburat reacţia ei.

—Îţi mulţumesc. Şi tu eşti o fată pe cinste.

Şi chiar este. Femeia asta ştie ce vrea şi a învăţat să obţină ce-şi doreşte. Eu m-am specializat în a pierde şi când sunt implorată să primesc.

Maria se pregăteşte să intre în baie, dar mă întreabă înainte, dacă nu cumva

vreau să intru eu.

—Vezi că o să dureze ceva mai mult duşul ăsta, mă avertizează ea.

Apoi, exact cu aceeaşi seninătate, mă anunţă că deşi s-a culcat cu doi barbaţi, niciunul n-a satisfăcut-o și că nu e sigură că i-ar ajunge două vibratoare pornite în acelaşi timp. În caz că le-ar avea la ea.

Zâmbeşte, îşi ia o faţă amuzantă şi scoate spre mine un vârf de limbă.

Îmi iau și eu un aer comic şi adaug:

—Mie nu mi-ar ajunge nici 3 vibratoare... N-am mai făcut sex de 3 luni...

—Vai de mine, dacă ştiam ţi-l aduceam pe-al meu!

La asta nu mă aşteptam. Nu ştiam că și obiectele astea se pot împrumuta.

Izbucnesc în râs.

—Să nu te dai la mine, mă avertizează ea în timp ce trece doar în chiloţi prin dreptul patului. Îşi ţine sânii cu mâinile și părul ei se mişcă splendid pe spate.

—Nu mă ispiti, glumesc și eu ca să prelungim momentul comic.

—Auzi, Maria, dacă ai fi avut un vibrator la tine, chiar mi-l împrumutai?

—Desigur.

Maria e foarte serioasă. Devin și eu la fel.

—Mă însoţeşti la duş?

Mă priveşte de parcă se aşteaptă să o iau în serios.

—Ei, hai!! Ai înnebunit?

—Mă, tu te temi c-o să-ţi placă. Sunt foarte bună, să ştii!

Râde înainte să închidă ușă la baie. Râd și eu, apoi pierd câteva minute crucindu-mă.

Maria sigur e un pic sărită de pe fix, dar e o fată bună.

Cineva bate la uşă. E Carol. Mă priveşte din uşă, cu capul într-o parte, ca un căţeluş. Sunt în chiloţi şi am doar un maieu roşu pe mine. Suntem la mare, nu e ceva neobişnuit să umbli aşa. Sau este?

—Pot să intru? Maria-i la baie? întreabă în timp ce încuie uşa.

De ce încuie ușa?

—Da. Să mă duc să-i spun că ai venit?

—Pot să aştept.

Aş vrea să fumez o ţigară, dar mă tem să nu se vadă că-mi tremură imperceptibil mâinile.

—La ce oră s-a întors Maria?

—Habar n-am, e foarte discretă.

—Habar n-ai? se miră el.

Nu vreau să-i spun. Dacă Maria vrea ca el să afle asta, n-are decât să-i spună ea, direct. Dar poate nu vrea şi ceva îmi spune că nu mă înşel.

—A intrat de mult la baie?

—Acum 3 minute.

Mă simt de parcă aş fi goală şi iau repede o fustă albă de pe un fotoliu şi-o pun pe mine; e destul de scurtă, însă mă simt îmbrăcată.

Carol stă sprijinit de uşa de la intrare, cu picioarele desfăcute şi braţele pe piept. Mă priveşte cu seriozitate. Se uită la fusta mea.

—Acum te simţi în siguranţă?

Se referă la fusta mea sau la ce naiba?

—N-ar trebui? întreb zâmbind.

Nu-mi răspunde, se uită la mine serios şi pătrunzător. Sunt puţin intimidată şi nu-mi găsesc locul. Sper să nu mă ia în braţe pentru că n-o să mai pot fi făcută responsabilă de faptele mele. Iar dacă ne prinde Maria, mi-e clar că nu mai are de ce să meargă în Ibitza.

—Pot să fumez o ţigară pe balcon?

—Desigur, te rog, spun repede...

Nu trebuie să mă apropii de el! Să-l ţin la distanţă, nu mai puţin de un metru între noi!

Îmi fac de lucru şi mă duc la şifonier, să-mi caut un rând de haine potrivite pentru micul dejun. Aleg o rochie albă cu bretele... şi unde-or fi chiloţii? Aşa, am găsit punga.

—Ce ai acolo?

Oare când a ajuns în spatele meu? Tresar jenată de acest episod. Arunc repede chiloţii în pungă, închid uşa la şifonier şi mă sprijin de el, cu mâinile la spate. Zâmbesc, la asta mă pricep cel mai bine.

—Nu pot să cred că eşti aşa de pudică!

E aşa de aproape! Nici douăzeci de cm. Se uită la mine într-un fel cunoscut.

Mă ia în braţe şi simt că mai am un milimetru până cedez.

Am mai văzut privirea asta, aseară, în parc..

Mă smulg din braţele lui, taman în mijlocul unui sărut ispititor şi mă strecor repede pe lângă el; ajung în balcon, îmi aprind o ţigară şi trag cu sete. Iată că nu-mi tremură mâinile, aşa cum m-aş fi aşteptat.

Nu vine după mine, dar nici nu-mi doresc... Mă gândesc şi eu că poate se simte destul de ofensat încât să plece fără niciun avertisment. Aşa mi-ar fi convenit mie, dar nu şi lui.

Într-un târziu îşi face apariţia în cadrul uşii şi se uită la mine cu o privire arţăgoasă şi acuzatoare.

—Auzi, păpuşă! Îmi vine să-ţi spun vreo câteva pe care să nu le mai uiţi câte zile-i avea.

Cuvintele pocnesc precum nişte înjurături scuipate printre dinţi.

Mă bagă în sperieţi destul de tare şi probabil că ceva din atitudinea mea îl face să se mai potolească. Îşi mai îndulceşte cu o notă expresia feţei, în timp ce un zâmbet sarcastic se fixează în colţul buzelor; uitătura rămâne la fel duşmănoasă.

Inspiră şi expiră aerul din plămâni cu zgomot, semn că face un mare efort de calmare, în timp ce dă din cap într-un fel care subliniază o dezamăgire profundă.

Mai stă câteva secunde cu ochii pironiţi la mine, încruntat şi încordat. Omul e plin de nervi.

—Uită-te la mine, Beatrice, şi ţine minte ce-ţi spun, e spre binele tău!

Glasul lui îmi aminteşte de bunăvoinţă prefăcută a şefului mafiot care şi-a invitat acasă subalternul, vinovat de pierderea drogurilor, ca să-i tragă un glonţ în cap; nu c-ar vrea, dar chiar n-are de ales. Pierderile au fost prea mari.

—Nu te mai băga în “chestii tari”, dacă n-ai sânge-n tine!

Nu e sigur că am înţeles, aşa că îmi mai dă ceva detalii, ca să se exprime pe “limba mea de fată fină”, mă lămureşte el.

—Nu te apuca de lucruri pentru care ai nevoie de “determinare”! Spune “determinare” cu un glas subţirel — pe mine mă imită, desigur.

—Rişti s-o încurci rău de tot dacă încapi pe mâna unui golan exact când îţi arde ţie să te opreşti ca fraiera, în mijlocul drumului. Ultima remarcă musteşte de dispreţ. Şi încă ceva: nu mai umbla noaptea singură, de nebună prin parcuri! După miezul nopţii se pot întâmpla tot felul de lucruri, iar tu, tu habar n-ai să le faci faţă.

Îmi aruncă o ultimă privire batjocoritoare de sus în jos şi pleacă trântind

ușa.

Deci, m-a văzut, nu mi s-a părut. Foarte bine! Totuși, ce naiba a vrut să spună? La ce chestii tari s-a referit? Cred că tipul e prea desfrânat pentru mine și îmi propun să redevin cea dintotdeauna.

Maria iese de la baie şi se aruncă în pat; pare destul de calmă şi un pic obosită. Are destule motive. Mă întreabă cine a trântit uşa şi nu se miră să afle că a fost Carol. Nici măcar nu întreabă de ce a venit. Intru şi eu şi fac un duş; mă pregătesc pentru o nouă zi de jocuri şi surprize cu echipa managerială.

L-am evitat pe Carol cât am mai stat în team-building. În autocar am stat departe de el și am avut grijă ca privirile noastre să nu se încrucişeze prea des.

O zi la serviciu — ultima

E luni şi sunt la serviciu. Intru în birou şi salut.

Carol îmi răspunde, ca de obicei, în felul lui, altfel decât ceilalți oameni.

—Te pup peste tot!

E un răspuns inocent, față de ce primesc alte colege, știu şi eu asta.

E una din zilele în care programele cad cu o frecvenţă uluitoare. Trebuie să mănânce o pâine şi cei de la IT, cum ar spune Maria în momentele ei de mare înţelepciune. Am 150 de mail-uri necitite. Am Inboxul organizat ca la carte pentru un maxim de eficienţă, dar chiar şi aşa, tot trebuia să vin cu o oră mai devreme, dacă voiam să le citesc pe cele mai importante.

Îl văd pe Carol că se așază la biroul din faţa mea.

Are o problemă cu logarea şi până vine cineva din echipa de IT, foarte solicitată astăzi, va lucra aici.

Mă aud strigată, e tot Carol.

—Auzi, Beatrice, ai idee cine-i ăsta care seamănă cu Gandhi?

Pune întrebarea în timp ce stă întors şi cu degetul îndreptat spre stânga. Observ un bărbat mic, slăbuţ şi frumos bronzat; în mâna stângă ţine un mănunchi de cabluri colorate şi două cutii mici din plastic negru. Priveşte dezorientat spre noi şi spre degetul lui Carol.

—Poate colegul de la IT? spun şi eu în timp ce mă întreb daca micuţul Gandhi aude dialogul dintre noi.

—Hei, Gandhi! Eşti de la IT? la mine-i problema. Carol îl ademeneşte cu un deget făcut cârlig.

Da, e de la IT şi pare flatat de asemănarea cu părintele independenţei Indiei. Nu, nu-l cheamă Gandhi. Prakash Sanjai Manjeet plus un nume de familie imposibil de pronunţat sau de scris. Preferă Manjeet. Aflăm că înseamnă Cuceritor al Inimii. Carol îşi dă cu părerea şi crede că-i un nume total nepotrivit pentru el, la fel ca şi Prakash (Iluminat). Pentru că le uită pe amândouă, din când în când îi spune Gandhi. Manjeet n-are nimic împotrivă.

După ce colegul indian pleacă, Carol încă se minunează că cineva care seamănă cu Gandhi vrea să fie strigat Cuceritor al Inimii. Şi măcar dacă-i rezolva problema.

Astăzi avem o şedinţă de grupă şi un training de o oră, pentru o variantă nouă de program; solicitările de la clienţi vin prin toate canalele de comunicare cunoscute.

Observ un mail de la şefa noastră cu eficienţa pe grupă. În fiecare lună sunt în top, nu-mi fac griji. Deschid fişierul şi văd că stau chiar aşa cum mă aşteptam. Nu ştiu de ce mai fac asta, daca vreau să-mi dau demisia.

Mă pregătesc să-mi pun căştile exact când intră în birou Maria; are o întârziere de două minute.

—Fraţilor, daţi drumul la o fereastră ca-mi vine să vomit!

Asta-i în loc de salut şi până ajunge la birou ne spune ceva despre nesimţirea fără margini a managerilor care s-au gândit că nu avem nevoie de chiuvete la bucătăria de la etajul nostru. Cum e posibil? se răsteşte la noi. Ea acum trebuie să-şi spele fructele la baie, lângă WC-uri, sau să coboare la un etaj inferior, pentru atâta lucru.

—Te doresc, arăți demențial, iubito! Asta e răspunsul pentru salutul Mariei. Mie îmi miroase a Wish, comentează Carol.

Eu folosesc Wish, dar n-am crezut că am turnat aşa de mult pe mine, încât să se simtă şi la o distanţă de doi metri.

—Să ştii că poţi să vii cu fructele spălate de acasă, Maria... Să nu prind pe cineva că deschide vreo fereastră! ne amenință Carol. De asta avem aer condiţionat și purificator.

Aşa comunica ei în fiecare zi; trebuie să fii naiv să crezi că sunt cumva supăraţi.

Maria arată splendid. Ca de obicei. Părul lung și blond lăsat pe spate, machiaj impecabil. Are un corp apetisant cu forme accentuate, visul oricărui bărbat în toată firea. Haine pe corp, decolteu intimidant. E foarte înaltă pentru că astăzi a avut chef şi de tocuri de 10 cm. Doar Mario, Marcus şi Carol o pot privi de sus în jos.

—Frate, da' nesimţit mai eşti, i-o întoarce Maria, cu simpatie. Dar poate că n-am fructe acasă şi mă gândesc să-mi cumpăr în drum spre serviciu. Pentru varianta asta ce sfat deştept îmi mai oferi? Aud?!

—Cumpără fructe care nu se spală!

—Şi care sunt alea, isteţule?

—Alea fără coajă comestibilă. Îți recomand bananele, pentru ca tu chiar ştii să le mănânci frumos.

—Beatrice, dă-i o palmă din partea mea, nesimţitului! N-am timp acum, pentru că sunt obligată să şterg biroul. Cine ştie ce împuţit s-a logat aici în weekend.

—Ipohondră dementă ce eşti! Tot departamentul a fost în team building în wekend-ul ăsta, crezi că poţi să faci un efort de memorie să-ţi aminteşti? — o întreabă Carol.

—Aaa! Ai şi tu dreptate. Dar atunci de ce dracu' pute aşa tastatura? Uite şi mouse-ul...

Când spune asta ridică mouse-ul la nas cu două degete; scârba care a cuprins-o ne convinge pe toţi că mouse-ul duhneşte a stârv de şoricel.

—Nu-mi vine să cred! Nu se poate! strigă cu indignare Maria dintr-o dată. Mario şi Paula sar repede să vadă despre ce-i vorba şi amândoi se holbează dezgustaţi la tastatură.

—Cât de nesimţit trebuie să fii ca să mânânci la birou?

Maria îşi dă capul pe spate şi rămâne cu privirea înţepenită spre tavan şi ceruri, în speranţa că de acolo ar putea primi răspunsul potrivit.

Cei care obişnuiesc să facă asta, numai eu ştiu trei persoane, stau cu capetele în monitoare; ce vrei, oamenii sunt ocupaţi. Şi oricum, presupuşii vinovaţi, din câte ştiu eu, mănâncă numai deasupra tastaturilor proprii, la mare distanţă de biroul Mariei, că doar nu li s-a urât cu binele.

Maria oftează prelung în timp ce scoate din geantă o pensetă pentru ajustat sprâncenele şi extrage cu mare dibăcie, o firimitură care s-a fixat între tastele shift şi enter.

Arată exact ca un chirurg şi mi se pare normal din moment ce e studentă la facultatea de medicină. Mario e coleg de an cu ea, la ginecologie.

După un proces lung de un minut, în care au încercat toţi 3 să determine originea alimentului, Maria se hotărăşte să arunce "putregaiul" împreună cu penseta la coşul de gunoi. Aud apoi "Cred că ştiu cine-i...", "Stai să vezi ce-i fac, idiotului!. "M-am săturat de cretini!" şi altele, în acelaşi fel, care mă conving că astăzi e în toane bune.

Mario îşi reia locul şi dă din cap cu indignare, în timp ce Paula merge la biroul Anei-Maria care a fost într-un apel cu un client şi a pierdut părţi importante din eveniment. Ana- Maria este cea mai informată persoană pe segmentul întâmplărilor din viaţa de companie şi specialista numărul unu în feedback-uri negative.

Cunosc toate teoriile care susţin importanţa feedback-urilor, însă Ana manifestă prea mult entuziasm faţă de preocuparea asta. Numărul doi e Maria, dar la mare distanţă.

Maria porneşte apoi un proces anevoios de detectare a preferinţelor culinare ale fiecăruia dintre noi, interogându-ne pe messenger; vrea să făurească un dosar complet cu dovezi irefutabile împotriva inculpatului. Eu mănânc doar fructe la serviciu, aşa că Sherlock nu-şi bate capul cu mine.

Am 16 programe deschise şi peste ele răsare şi un messenger. E tot Maria.

—Ce-i căcatul ăla de pe masa ta?

Trimit un emoticon rânjit şi un semnul întrebării...

—Touch.

—Aruncă-l! Îţi aduc eu mâine un dezinfectant folosit în chirurgie.

—Serios?...

Maria e cel mai mare duşman al microbilor de tot felul; să nu asculţi sfaturile pline de bunăvoinţă ale unui viitor doctor, înseamnă prostie fără limite. Şi am aflat cu toţii că Maria urăşte prostia mult mai aprig decât microbii. Nu sunt în măsură să o dezamăgesc şi-mi place şi reputaţia mea de "înţeleaptă" a grupei.

—Îţi mulţumesc, scumpa! Nu arunc dezinfectantul; îl pun în geantă ca să-l folosesc acasă.

—N-ai de ce. La cât ai prima pauză pentru că am ceva să-ţi spun. Vreau să mă consult cu tine.

Trimite şi un emoticon pupăcios alături de unul care ridică inimi în văzduh.

—Peste o oră, spun. Trimit şi eu un şir de buze iubăreţe şi închid fereastra messenger-ului.

E o zi la fel ca toate celelalte; mult de lucru, solicitările curg fără oprire, abia ai timp să te ridici ca să bei o gură de apă.

În timp ce-i răspund şefei noastre la un e-mail în care-o lămuresc în legătură cu o situaţie rezolvată de mine, deşi trebuia, conform procedurii, să o trimit în alt departament, preiau şi un apel de la un client care mă avertizează că nu vrea să mă deranjeze cine ştie ce; are doar câteva nelămuriri la ultima factură emisă — are doar 1500 de pagini! — o contestaţie pentru un serviciu care n-a funcţionat cât timp a fost în Dubai, plus recalcularea aferentă şi despăgubiri. Financiare şi morale! Ar mai dori şi o listă de numere de telefon ochioase şi senine. Cum să-mi spună el ca să înţeleg? Îşi ia timp de gândire câteva secunde, după care adaugă inspirat: nişte numere de telefon Feng-Shui, domnişoară! Îi mulţumesc pentru clarificare şi mă pregătesc să închid apelul, care pe total a durat o oră. Promit să revin la el cu lista de numere ochioase, senine şi Feng Shui.

—Auzi, ce voia ăla cu care ai vorbit? Numere de telefon Feng-Shui? Ce înseamnă asta, frate? Şi cum adică-l suni cu o listă?

Carol e nelămurit şi indignat.

—Feng-Shui e o filosofie de viaţă, spun eu. Ştii şi tu...

—Da, completează Carol. Tre' să fie unul din ăla care umblă cu busola prin toată casa ca să se asigure că patul din dormitor e fixat spre N, altfel n-are garanţia că se poate regula cum trebuie. Dacă-l orientează un pic pe latura nord-sud, riscă să-şi blocheze energiile sexuale şi chakrele.

Am cunoscut o dată un specialist din ăsta care nu putea să-şi cumpere nicio pereche de chiloţi, fără să consulte manualul. Era complet nebun, părerea mea.

—Deci vrea un număr de telefon încărcat cu o filosofie de viaţă? se miră şi Paula... Şi cum te-ai gândit să faci asta, Beatrice? Măcar ai o busolă?

O suspectez pe Paula că-i surdă. Uneori dă semne că nu aude toate informaţiile, deşi stă cu ochii în gura interlocutorului.

Carol o lămureşte spunându-i râzând, că eu nu am nevoie de busolă, dar ei i-ar trebui una, asigurând-o că se vede de la distanţă ca-i lipseşte.

Paula este o colegă simpatică, doar că atunci când nu poate să ajute, se oferă să încurce şi la asta chiar se pricepe. Când e obosită reuşeşte să strice cu pricepere orice lucru bine făcut. Când e odihnită face totul perfect şi extrem de încet. Are cumva nişte abilităţi specifice melcului.

N-apuc să răspund, nu că aş fi avut ce, pentru că sună telefonul şi preiau un apel de la un agent de vânzări dezlănţuit. E aproape isteric. Îmi reclamă ceva în legătură cu un caz rezolvat prost la noi, de una Maria. Cică nu se poate înţelege cu ea, aşa că speră să găsească pe cineva care să-şi asume responsabilitatea sau ajunge la manager, mă ameninţă el cu năduf.

Il asigur că oricare ar fi problema o putem rezolva, fără să ne mai perindăm pe la manageri, însă nu pare să audă. Cred că se preface.

Nu se lasă până nu-mi descrie în detaliu starea psihică nevricoasă în care a intrat clientul de trei zile, una demnă de cămaşa de forţă, îmi garantează el, apoi câte apeluri de coşmar a avut cu "turbatul". Mă anunţă că cei care s-au străduit şi i-au promis o rezolvare rapidă au reuşit să mai adauge, cu mare iscusinţă, încă vreo câteva greşeli ingenioase, chiar ceva mai complexe decât prima.

—Dă-mi contul clientului şi repet întrebarea încă de două ori, ca să obţin răspunsul.

În sfârşit, încep să caut gafele şi iau programele la rând. Am descoperit erorile şi mă apuc să le corectez, în timp ce colegul meu continuă, se descarcă şi el.

Mă informează că e la capătul răbdării, că e pe cale să facă ceva nebunesc. Îi spun că-l înţeleg, că tocmai acum rezolv totul. Îi inspir încredere şi mă transformă în singura lui prietenă de pe lumea asta. Având în vedere noul meu statut, aflu apoi că mama lui e în spital, că managerul i-a dat o evaluare

proastă timp de două luni la rând şi că luna asta trebuie să se reabiliteze, însă, din cauza noastră, a colegilor mei, se corectează el repede, nu va reuşi. Va ajunge pe drumuri pentru că pe nimeni nu-l interesează cu adevărat să-şi facă treaba, pe nimeni în afară de el şi de mine, completează pe nerăsuflate.

Maria e deja în dreptul biroului meu şi vrea să-mi ia receptorul din mână. E agentul ei de vânzări.

—Dă-l la mine pe dobitocul asta! I-am spus că e vina lui; i-am activat clientului exact ce a cerut.

—Am rezolvat deja situaţia, spun eu şi mă grăbesc să închid apelul ca să nu mai audă şi alte insulte turuite de Maria.

Maria mă anunţă că *nu* trebuia să-l ajut pe nenorocit şi începe să-mi prezinte, în detaliu, schimbul de replici pe care l-a avut cu el. O întrerup, spunându-i că vreau să merg în pauză, la o ţigară.

—E un coleg nou, nu cunoaşte toate procedurile, încerc eu să-l scuz şi să scap de avalanşa de detalii.

Dar ea nu-l poate scuza, cum pot să-i cer aşa ceva?

Deja toţi colegii mei par a fi puşi la curent cu toate gafele pe care le-a făcut colegul reclamant de-a lungul timpului şi Maria demonstrează, în mai puţin de un minut, că e mai "prost ca noaptea". Ne spune apoi că agentul de vânzări e un mare bou şi că mama lui sigur e o vacă. Are deja un excel în care-şi trece toate greşelile făcute de către cei de la vânzări, iar campionul e cel cu care am vorbit eu mai devreme.

Mă întreb de când o cunoaşte şi pe mama lui?

Disponibilitatea mea reprezintă un fel de ameninţare la adresa procedurilor existente. Nu-i bine să creezi precedente.

—Chiar ai un astfel de fişier, mă mir eu?

—Da, am şi ar trebui să ai şi tu.

—De ce? E o procedură care mi-a scăpat?

Din felul în care Carol şi Maria încep să râdă îmi dau seama că nu-i chiar o procedură.

Mă grăbesc să ajung la lift. Prima pauză e de cincisprezece minute; nu le pot risipi. Trebuie să-mi fac şi o cafea şi nu te poţi aştepta ca liftul să fie chiar la etajul tău sau să vină repede când îl chemi.

Maria mă însoţeşte. Are ceva pe suflet să-mi spună. Paula vrea să meargă şi ea, însă Maria o anunţă că o să aibă o discuţie privată cu mine, într-un fel din care se înţelege că e în plus.

—Eu nu pricep de ce-ţi baţi capul cu toţi idioţii! Unii nu merită să fie

ajutaţi. Tu chiar nu ştii să refuzi pe nimeni?

—Câteodată îmi ia mai mult timp să-i refuz, decât să-i ajut. Ia, spune-mi, cu ce te pot ajuta, o întreb râzând?

—Ţi-am spus că-l iubesc pe Mario... Ei, bine, am aflat că are pe altcineva. Dar nu înţeleg atunci de ce mi-a dat speranţe, de ce a petrecut noaptea cu mine?

—De unde ştii că are pe altcineva?

—L-am văzut aseară cu o colegă de facultate şi a recunoscut că uneori se mai întâlnesc intim... Sufăr foarte tare, nu înţeleg cum poate fi aşa? Adică şi cu mine şi cu ea?

Acum mă văd puţin în încurcătură şi tare mă tem să nu se vadă pe faţa mea ceva suspect sau neplăcut. Nu pot să manifest atâta intoleranţă faţă de suferinţa ei şi să o rog să-l scuze pe Mario ca pe ea însăşi, în situaţii similare.

Orice om suferă când află că este înşelat, chiar dacă şi el face la fel, pe furiş. Indiferent de persoana care mi se destăinuie, reacţia este mereu aceeaşi: "eu te înşel, dar dacă tu nu ştii, e ca şi cum n-aş face-o; tu, în schimb, mă răneşti foarte tare şi pentru că o faci şi pentru că am aflat".

—Tu eşti pregătită pentru o relaţie de lungă durată? o întreb.

—Nu mai ştiu acum, aşa am crezut... Habar n-am ce să fac...

—Maria, fă exact aşa cum simţi. Dacă-l iubeşti pe Mario, dă-i timp să se debaraseze de fostele iubite şi spune-i ce simţi pentru el, zic şi eu...

Stă un pic pe gânduri şi îşi propune să se mai gândească dacă-i mai dă o şansă sau nu.

—Vreau să-ţi mai spun ceva, distractiv... Auzi, Carol visează să facă sex cu noi două, înţelegi? De fapt, de asta a venit atunci în cameră... Ştii?

—Aha! Ce interesant! spun eu zâmbind cu gura până la urechi, ca să ascund uluiala.

Mă uit la Maria şi râd de-a binelea. Dau din cap ca şi cum nu mi-ar veni să cred. Râde şi ea în timp ce se uită suspect de întrebător la mine. Acum nu mai am capul plin de alcool, aşa că mi-e foarte uşor să fiu detaşată.

—Niciodată, draga mea, *niciodată*! Rămânem la nivelul de relaţie cu care ne-am obişnuit deja, da? Hai sus! S-a terminat pauza...Vii? El te-a pus să-mi spui asta?

—Ooo, nu. Eu trebuia să te conving!

—Aha. În viaţă nu poţi obţine chiar tot ce îţi doreşti. Mai rămân şi vise neîmplinite.

Chicotesc şi mă mir pentru că s-au gândit la asta având în vedere comportamentul meu de până acum.

Maria începe să râdă imediat ce privirile ni se întâlnesc. Doamne, ăştia doi chiar sunt nebuni după sex. O fi posibil ca mie să nu-mi placă suficient de mult? Neee! Îmi place, ce naiba? Doar că am preferinţe mai puţin originale.

Apoi ne amintim că şefa noastră a trimis un e-mail în care suntem rugaţi să fim în birou la ora 11 fix. E ziua Aliciei şi trebuie să-i dăm cadoul. Maria îmi spune că a cumpărat un cadou separat de noi şi abia aşteaptă să i-l dea. Mă surprinde acest lucru, pentru că ştiu că nu se plac deloc.

Alicia e o persoană extrem de sensibilă. Şi supraponderală. Ţine diverse diete, fără rezultate. De la ultima dietă, luată de pe nu ştiu ce site, nu numai că nu a slăbit, dar nici măcar nu s-a menţinut. Avea 97 de kg, iar acum are 100. E foarte abătută. Are o faţă foarte frumoasă, cu trăsături feminine, ochi albaştri, gene lungi şi buze frumos conturate, nas delicat. Dacă ar slăbi, cred că ar putea să o pună în umbră şi pe Sharon Stone.

Am ajuns la timp; toţi sunt în jurul biroului ei, inclusiv sefa noastră care-i înmânează florile şi cadoul. O pup şi-i fac o urare personalizată, apoi mă grăbesc să ajung la biroul meu. Am destulă treabă şi prăjituri mă gândesc să mănânc mai târziu, după ce dispare aglomeraţia, puţin cam jenantă.

Tresar la zgomotul făcut de o carte trântită lângă tastatura mea. E Maria care mă priveşte triumfătoare; îmi face un semn să arunc o privire pe ea.

— Cea mai eficientă cură de slăbire — autorul te anunţă că, dacă urmezi sfaturile din fiecare capitol, vei slăbi garantat.

—Păi, cred că o să-i placă. Du-te şi dă-i-o!!

Alicia are deja cam tot ce s-a publicat în ultimii 10 ani pe tema asta.

—Dar uită-te un pic prin ea, mă îndeamnă Maria ghiduşă!

O iau de pe masă şi mă uit un pic la primul capitol.

Fiecare pagina are un singur rând scris în partea de mijloc: mănâncă doar 35% din cât ţi-ai pus în farfurie!

Paginile sunt numerotate şi datate ca pentru şase luni de cură. Fiecare pagină are acelaşi îndemn repetat până la saturaţie pe cele 180 de foi. Asta-i tot. Cartea e o batjocură.

—O să-i strici ziua... Eşti sigură că asta vrei?

—Ba nu stric nimic, spune Maria cu un aer de inocenţă prefăcută. Eu chiar vreau să o ajut şi sunt dispusă să-i spun adevărul în faţă, chiar dacă o să se supere. Trebuie să afle şi ea că, dacă vrea să slăbească, tot ce are de făcut e să mănânce mai puţin. Ea e singura care n-a aflat secretul.

—Iar vrei să intri în război?

Dau negativ din cap, în semn de dezaprobare. Nu mă ia în seamă. N-ar lua pe nimeni, oricum. E foarte voluntară; tot timpul m-am mirat că părerea mea o interesează.

Şi, totuşi, dacă are dreptate? Dacă nu ştie că trebuie să mănânce mai puţin? Mă întreb dacă n-ar trebui să-mi fie ruşine cu acest gând, cu această clevetire ascunsă.

—Maria, e ziua ei, mai încerc eu, deşi ştiu sigur că nici un cutremur n-ar reuşi să o împiedice.

E vorba de un război străvechi, care se poartă individual sau în tabere de câte doi sau patru luptători, bazat pe invidii, antipatii severe şi nepotriviri de caracter. Nu-mi place să fiu atrasă în astfel de conflicte, transformate într-un fel de vendete perpetue. Nu mă simt motivată, probabil.

Apoi îmi amintesc că Maria, de ziua ei, a primit de la duşmanul dolofan un cadou cu totul special şi la fel de personalizat care, după opinia Aliciei, i se potrivea Mariei ca o mănuşă.

Tot o carte, însă una de dezvoltare personală, nimic dubios până aici. Doar că autoarea, o celebră vedetă porno a lumii americane, te îndruma pas cu pas către o carieră ca a ei sau mult mai de succes. Dacă simţi că ai potenţial, te anunţa scriitoarea, şi visul tău de-o viaţă e să faci sex non-stop, lasă totul baltă, rupe-te de job-ul pe care-l ai acum şi care nu te satisface — ea a fost contabilă la o firmă de construcţii —înfruntă-i pe toţi cu curaj şi porneşte cu avânt pe drumul uimitor al împlinirii personale. Satisfacţia va fi uluitoare şi inegalabilă.

Știu că mi s-a părut foarte nepotrivit și nedrept gestul Aliciei și m-am mirat că nu s-a gândit sa-i dea acea carte lui Carol. Pe el l-ar fi amuzat, chiar dacă ştiu că adevăratul lui vis este să devina pilot.

Îmi amintesc că atunci Maria a răsfoit cartea zâmbind încurcată şi chiar a avut puterea să-i mulţumească Aliciei, spunând că din orice carte avem ceva de învăţat. În pauză a plâns la baie; numai eu am văzut-o. Maria va deveni un bun doctor, ştiu sigur. Ăsta este visul său din copilărie. Mama ei a murit când ea avea cinci ani, în timpul unei operaţii. Sufletul ei de copil n-a putut să ierte neputinţa medicului de-a salva viaţa mamei. Fetiţa de cinci ani şi-a propus să salveze toate mamele din lume.

Acum Maria-i va întoarce amabilitatea Aliciei și nimeni n-o va putea împiedica.

Primesc un telefon din alt departament și mă gândesc să mă duc până acolo; e o problemă ceva mai complicată și mi-ar lua mult timp ca să o explic în scris; aşa că ratez momentul în care duşmanul a fost înfrânt şi învingătorul a triumfat. Am pierdut și reacţiile publicului, mare amator de senzaţii tari. Şi

mie-mi plac senzaţiile tari: un zbor într-un balon cu aer cald sau un salt cu paraşuta...

În faţa liftului e mare hărmălaie. Sunt doi bărbaţi şi patru femei gălăgioase. Salut şi îmi răspunde doar unul dintre bărbaţi, în timp ce celălalt se mulţumeşte să-mi arunce o privire nedumerită. Femeile, de fapt colegele mele de prin alte departamente, se uită la mine ca la o uşă care scârţâie. Domnul nedumerit e manager de două săptămâni, iar doamnele-i fac o curte fără perdea. Pe celălalt bărbat nu-l cunosc nici măcar din vedere, ceea ce înseamnă că nu e fumător, însă n-am nicio îndoială că e subaltern şi în directa subordine a managerului de faţă.

Mă simt ca la teatru, rătăcită în faţa unei scene, unde se joacă aceeaşi piesă, pe care-am mai văzut-o de câteva ori, din greşeală. Distribuţia e diferită, dar tema e identică.

Actorul principal e noul manager: impozant, cu preocupări intelectuale complicate, sever, cu privirea ca de gheaţă. Înainte să devină actor, omul era coleg cu mine şi-l ştiam, după figură, din pauzele de la ţigară. Era drăguţ, atent, politicos. Să mi se fi părut? Acum pot să jur că l-a lovit o suferinţă şi ştiu sigur că ceva-i leagă limba de nu mai poate să răspundă la salut decât sporadic.

Scenariul e puţin bizar şi aproape că-l ştiu pe de rost. Acum aştept cu interes să văd dacă reprezentaţia actuală va fi la fel de reuşită ca penultima. Am și eu clasamentele mele.

Uite, chiar acum se joacă actul în care proaspătul promovat se afla în mijlocul subalternilor direcţi — asta e cea mai incitantă, şi în care toţi vor începe să chicotească, extrem de amuzaţi, imediat ce şeful va deschide gura.

Nu ştiu ce se întâmplă cu unii şefi care devin peste noapte extrem de spirituali. Pun pariu că până la promovare, nici unul nu se ştia atât de glumeţ. Probabil că unii dintre ei chiar sunt cuprinşi de mirare, la început, dar asta nu durează mult; cu timpul se obişnuiesc.

Liftul a venit. Intră întâi femeile și printre ele mă strecor și eu, ca o intrusă; în calitatea mea de spectatoare, ştiu sigur că sunt aproape invizibilă. Subalternul se va poziţiona în dreptul butoanelor, iar boss-ul cu spatele la uşi. Femeile vor sta toate cu capetele întoarse către masculul dominant, iar femela alfa, întotdeauna există una, va sta şăgalnic în faţa lui. Atitudinea o recomandă pentru un viitor strălucit în această companie.

Va urca toate treptele ierarhice în viteză sau direct cu liftul. Nu-i nimic rău în asta, se înţelege. Măcar ea îşi respectă visele, care se vor îndeplini, spre deosebire de ale mele, care stau pitite bine în ungherele creierului meu de angajat resemnat și obosit.

Deseori dau vina pe oboseală și pe lipsa timpului, pentru absolut orice nu

merge bine în viaţa mea. Înainte dădeam vina chiar şi pe alţii sau pe conjuncturi.

Am aflat din experienţele anterioare, că trebuie să spun destul de tare la ce etaj vreau să ajung, ca să elimin şansa unei vizite forţate în parcarea subterană. Eu stau în dreapta boss-ului, faţă în faţă cu subalternul devenit liftier, aşa cum ştiam.

Începem să coborâm şi liftul se opreşte pe rând, la fiecare etaj... Cred că cei care l-au chemat s-au plictisit să-l mai aştepte... ”Nimeni nu urcă, nimeni nu coboară’’ —spune şeful zâmbind, iar femeile încep să chicotească. Ba una dintre ele, cea mai tânără, râde încontinuu, chiar şi când celelalte fac mici pauze, ca să-şi mai tragă sufletul. Stă cu mâna la gură şi cu capul în jos, hlizind monoton. Micuța mea colegă nu joacă bine, e ca o cabotină cuprinsă de trac şi asta o va ţine mulţi ani pe o poziţie inferioară. Ca să-şi mărească şansele trebuie să mai ia ceva lecţii de actorie, de preferat, de la maeştrii consacraţi. Sau să nu mai joace deloc pentru că strică piesa şi mă enervează şi pe mine!

În sfârşit, liftul începe să urce din nou şi la etajul cinci coboară toţi subalternii cu mult zgomot. Femeile, încă mai chicotesc în timp ce-şi iau la revedere în mai multe limbi cunoscute, însoţite de urări valabile pentru ziua curentă. Toţi stau grupaţi în faţa liftului şi nu se îndura să se îndepărteze de sef, ca să-şi vadă de ale lor, decât în momentul în care uşile liftului se închid aproape cu totul. Piesa s-a încheiat, cortina a căzut.

Am totuşi timp să o zăresc pe colega de 19 ani care arată o tristeţe nesfârşită. Sunt indignată de cât de prost poate să joace!

Boss-ul îşi schimbă locul; preferă să se sprijine cu spatele de oglindă şi să se zgâiască la mine. Îl privesc şi eu cu simpatie colegială, moderată. Se miră când află că urc la acelaşi etaj cu el. Îmi păstrez zâmbetul mic, dar sesizabil şi care nu mă părăseşte niciodată. E micul meu aliat. Îl exersez de mulţi ani. Nu mă părăseşte nici când sunt doar eu cu mine, în faţa oglinzii. Mama e cea care mi-a dezvăluit pentru prima dată, forţă miraculoasă a zâmbetului.

Îmi propun să nu uit să o sun!

Am ajuns la destinaţie şi, spre mirarea mea, managerul redevine un bărbat curtenitor şi un coleg binevoitor: face un gest larg cu mâna dreaptă, din care înţeleg că mă lasă să ies prima din lift şi se repede cu badge-ul la o uşă; o deschide şi iarăşi face un gest cu mâna care poate fi tradus cu “Vă rog, intraţi”! Îi mulţumesc frumos şi-l întreb dacă ştie unde-l găsesc pe cel pe care-l caut; ştie cumva unde este biroul lui Enrique Combra? Da, cum să nu? E în subordinea lui.

Pe etajul ăsta toţi par a fi în subordinea lui, după cât de popular pare.

Se oferă să mă conducă; omul e foarte disponibil. Merge cu paşi mari, elastici, degajaţi; foarte potriviţi poziţiei lui din societatea corporatistă. După ce ocolim diverse zone separate de pereţi falşi, toţi de aceeaşi culoare, mai mergem pe un hol îngust şi lung unde iarăşi politeţea îl obligă să mă lase să o iau înainte, punându-mi de data asta o mână uşurică pe spate, cam în dreptul taliei. Gestul e doar prietenos. După ce-l ai pe Carol coleg de grupă timp de aproape trei ani, puţine gesturi ţi se mai par intime.

Până ajungem la destinaţie aflăm unul de la altul cum ne cheamă și cu ce ne ocupăm. Nu uită să manifeste respectul cuvenit funcţiei mele; lucrez în cel mai prestigios și mai râvnit departament operaţional, ce naiba! Plesnesc de atâta inteligenţă și profesionalism. Sunt crema cremelor de pe tort... Maria a spus odată, la o şedinţă, făcând referire la patru persoane din echipă, printre ele mă număram și eu, că dacă n-am fi atât de frumoși, ar putea spune că prima noastră calitate este inteligența. Celelalte trei persoane erau: Carol, Mario şi ea, bineînţeles. Faptul că par mai degrabă frumoasă decât inteligentă nu m-a măgulit prea mult, dar n-am ofensat pe nimeni dând glas indignării.

Cel cu care trebuie să mă întâlnesc stă ghemuit în spatele monitorului; spinarea lui e atât de cocârjată de greutatea problemelor, încât imaginea lui Quasimodo mi se pare aproape fără cusur... Enrique pare astăzi covârşit de greutăţile vieţii corporatiste. Faţa lui arată o concentrare chinuită cu accente sinucigaşe. E posibil să stea prost cu nervii; lucrează de 10 ani în această firmă, pe aceeaşi poziţie. Omul are o zi grea, la fel ca a mea, doar că eu joc destul de bine rolul angajatei de succes, pe care nimic n-o tulbură; sunt în permanenţă bine dispusă, calmă și săritoare.

Am învăţat că dacă te tăvăleşti pe jos de îngrijorare, oamenii fug de tine. N-am încercat pe pielea mea; am învăţat din experienţele altora. Uneori şi mie îmi vine să mă crispez aşa, dar mai bine iau o pauză, ies la o ţigară, vorbesc cu o persoană simpatică şi dorinţa de-a mă ascunde sub birou ca să-mi plâng de milă, în timp ce-mi smulg părul de pe cap, dispare ca prin farmec. Iau lucrurile aşa cum sunt, în ordinea în care au venit şi le rezolv pe fiecare în parte, de parcă n-aş mai avea şi altceva de făcut. E cea mai bună metodă, deocamdată. Mama mea a inventat-o şi sunt foarte mândră de ea. O iubesc foarte mult! Să nu uit să o sun!...

Managerul pleacă după ce ne salutăm politicos şi rămân în compania lui Enrique care nu mai găseşte în el niciun strop de putere, ca să-şi vină în fire. Acum îşi roade o unghie cu insistenţă și se chiorăşte perplex la un mail stufos. Informaţiile din mail sunt fără discuţie terifiante. Trebuie să-l scot repede din starea asta, pentru că nu am la dispoziţie mai mult de 10 minute alocate problemei pentru care am venit. Sunt un om ocupat, la fel ca toată lumea de pe aici.

—Hei, Enrique! Bună! Am venit în legătură cu ajustările pe care trebuie să

le dăm pe contul...

Se uită la mine cu o privire de peşte mort, nu e sigur că am vorbit cu el, nu pare să mă recunoască.

—Aaa! Păi, dă-le tu şi spune-mi prin e-mail cum ai făcut.

Faţa lui se schimonoseşte ca la o durere ascuţită de măsea.

—Hai să le dăm împreună, acum, ca să-ţi notezi singur toate informaţiile de care ai nevoie.

Ultimul meu îndemn îi dă lovitura de graţie: mă priveşte cu nedumerirea omului atacat prin surprindere.

Până la urmă eu îi fac o favoare, nu el mie. E posibil să nu ştie? Nu sunt obligată să-i spun ce am făcut în contul unui client; poate să-şi dea seama şi singur... desigur, după mai multe verificări, pierzând timp preţios şi apoi deranjându-mă pe mine, mai târziu. Ce naiba omule, revino-ţi şi comportă-te ca un angajat cu un minim de echilibru!

E atât de stors de vlagă, încât fac eu toate modificările, direct din contul lui şi las şi comentariile care-l interesează. Şi doar mi-am promis să nu mai fac asta! Nu trebuie să fac toate treburile altuia, doar pentru că nu am descoperit cum pot să-l conving, fără să-l ofensez, că e de datoria lui să se ocupe. După patru minute, ce rapidă am fost! mă uit la el ca să mă asigur că a înţeles despre ce-i vorba. Nu cred că am mai văzut atâta neputinţă, decât în filmele cu drogaţi şi în cele cu oameni nevinovaţi care ajung pe scaunul electric, dintr-o eroare judiciară.

—Ai o zi grea, Enrique; se vede mai mult decât îţi doreşti. Te pot ajuta cu ceva? Când te simţi copleşit de probleme e bine să încerci şi metoda delegării; face minuni. Nu trebuie să faci tu totul.

Pun mâna pe umărul lui pentru câteva clipe, pentru că tocmai am citit într-o carte de psihologie că-i benefic. Uneori sunt foarte bună la dat sfaturi.

—Ia o pauză, vorbeşte cu cineva drag, poate cu mama ta, mă avânt eu. Te ajută.

—Am o problemă personală, pe care n-o pot ignora şi nu mă pot concentra.... Nu găsesc nicio soluţie. Sunt varză!

N-am ce face şi-l întreb din nou dacă-i pot fi de folos.

I-a luat şapte minute ca să-mi spună ce-l frământă. Şi sunt aşa de grăbită! Poate a crezut că sunt în pauză mare...

Pe scurt: are 32 de ani şi împarte acelaşi apartament cu mama lui, încă de la naşterea sa. Acum are şi el o iubită, a mai avut două înaintea ei. Mă lămureşte adăugând că mama lui e foarte pretenţioasă. Şi ultima iubită are defecte, însă nu vrea să renunţe la ea, aşa cum îl imploră mama lui. Aseară s-

au certat, iar maică-sa a chemat salvarea amenințându-l că face un infarct, pe loc, dacă nu renunţă la ideea lui idioată de-a se muta împreună cu "curva" într-un alt apartament. E convinsă că fiul ei vrea să o bage în mormânt. Mama lui ar vrea ca iubita să stea în apartament cu ei, însă fiul ştie din experienţele anterioare că nu e o idee foarte inspirată. Cu timpul — mai exact două luni, după mai multe certuri, în care el va fi făcut vinovat de către amândouă, iubita-şi va face bagajele şi va pleca în lumea mare pentru totdeauna. Iubita actuală l-a sunat de dimineață ca să-i spună cât de tare a dezamăgit-o.

Vrea să-l părăsească dacă nu se mută cu ea, astăzi! Acest ultimatum l-a aruncat în braţele disperării. Nu poate renunţa la dragostea vieţii lui, dar nici nu vrea să-i scurteze viaţa mamei, care în această dimineață i-a dezvăluit valoarea asigurării pe care o va încasa el, fiul nerecunoscător, dacă va avea norocul să o vadă moartă în următoarele zile.

Doamne, şi eu credeam că un om poate ajunge aşa de la supramuncă!

—N-am nici o soluţie... Nu le pot împăca pe amândouă, n-am cum, spune Enrique cu o tristeţe adâncă în glas.

Acum parcă și mie îmi vine să mă gheboşez un pic. Omul ăsta chiar are o problemă spinoasă de rezolvat. Mă gândesc că maică-sa îi promite că-şi va provoca un infarct în toată regula, dacă o părăseşte pentru altă femeie pe care nu poate să o înghită. Sigur că nu pot să-i spun că o consider o mare escroacă sentimentală.

Pe de altă parte, iubita lui e la fel de dominatoare ca şi mama, dacă-i serveşte ultimatumuri, în condiţiile în care cunoaşte dependenţa fiului faţă de viitoarea soacră. Nu-i pot recomanda să se mute nici la ea. Să schimbi un tiran cu un dictator, nu-i chiar o soluţie de dorit. Din păcate, nu ştiu cum să-i spun că atât iubita, cât și mama i s-au urcat în creştetul capului şi nu vor să coboare de acolo.

—Mama ta are probleme cu inima?

—Nu... Cei de la salvare mi-au spus că are o inimă sănătoasă.

Tu cum ai proceda? mă întreabă el... Sincer, cum ai face tu?

Parcă întrezăresc în vocea lui o urmă de speranţă. Mă simt obligată să-i răspund.

—Eu cred că aş fi foarte supărat pe amândouă și aş hotărî să mă mut un timp singur. Se găsesc apartamente de închiriat la preţuri foarte bune aproape de sediul firmei. Cred că mi-ar trebui un timp pe care să-l petrec doar cu mine. După acea aş mai vedea...

Enrique ridică sprâncenele a mirare, apoi încet, încet zăresc pe chipul său lumina unui zâmbet. Îşi pune braţele după cap şi se întinde.

—Nici o secundă nu mi-a trecut prin gând că *eu* aş putea să fiu supărat.

Dar dacă mă gândesc bine, am toate motivele să mă supăr şi încă tare de tot. Îmi convine mai mult să fiu supărat, decât să mă simt vinovat. Nu m-am gândit să mă mut până acum. Mă simt bine cu mama; ea se ocupă de toate...

Cum să-i spun eu că mi se pare destul de neobişnuit faptul că un bărbat de 32 de ani stă cu mama lui şi la vârsta asta? Ba mai mult, nici prin gând nu-i dă că s-ar putea simţi chiar bine mutându-se? Enrique, Enrique...

—Cum poţi afla, dacă nici nu încerci? Doar nu crezi că independenţa e o povară? Dacă te descurci cu job-ul ăsta, n-am nicio îndoială că te vei descurca minunat cu nişte probleme gospodăreşti minuscule...

Enrique arată acum ca un om supărat. Infinit mai bine decât înfrânt, cum era acum câteva minute. Consider că mi-am făcut treaba şi mă grăbesc să ajung din nou la biroul meu.

Cine ştie câte urgenţe mă mai aşteaptă; şi încă nu am găsit nişte numere de telefon Feng-Shui.

Îmi iau la revedere de la Enrique şi mă bucur foarte mult pentru că am reuşit să-i văd spinarea în poziţia verticală. E un băiat bun. Se gândeşte mai mult la nevoile celorlalţi decât la ale lui.

Când ajung la biroul meu aflu de la Ana-Maria, că la etajul nostru, chiar alături de noi se vor muta săptămâna aceasta cei de la linii dedicate; experţii serverelor, paginilor de web etc... Aceştia se consideră nişte adevăraţi specialişti şi au faţă de noi o toleranţă redusă. Peste ei, doar cei de la marketing sau vânzări manifestă mai multă aroganţă. Nu iau în calcul angajaţii de la IT. Ei sunt deasupra tuturor muritorilor şi fac parte din altă categorie, cea a demiurgilor.

Colegele mele, cele care nu au încă un partener stabil, manifestă un entuziasm destul de slab disimulat. Doar Alicia e reticentă şi speră să-şi mute cumva biroul mai înspre fereastră. Ea e "paranormala" echipei şi crede că va fi cumva atacată energetic de către răii de la linii dedicate. Toţi dedicaţii sunt bărbaţi, mai puţin şeful lor care-i femeie.

Îmi pun căştile ca să mă pot concentra pe treburile mele şi timp de trei ore nu mă ridic de pe scaun. În pauza mare, pe care o reduc de la o oră la douăzeci de minute, mă grăbesc să ies afară la o ţigară, ca să-mi limpezesc puţin gândurile.

Intru în lift şi mă gândesc la cât de ieftin am scăpat cu numerele de telefon Feng Shui. Până la urmă, soţia clientului era chiar simpatică. Mă întreb ce anume din felul meu de-a fi a determinat-o să-mi spună atâtea lucruri despre familia ei? Ce fac eu de oamenii simt nevoia să-şi descarce sufletul imediat ce interacţionează câteva minute cu mine? Cum reuşesc eu să încurajez asta?

Mă simt flatată pentru încrederea care mi se oferă şi pentru favoarea care mi se face împărtăşindu-mi-se cele mai intime gânduri sau secrete de familie,

însă felul în care firma a hotărât să ne evalueze, nu-mi permite discuţii interminabile cu clienţii. Asta înseamnă lipsă de eficienţă şi atunci, ca să compensez, rup părţi mari din pauze.

Din păcate nu pot rămâne multă vreme cu gândurile mele. Locurile de fumat consacrate sunt deja pline, iar eu nu vreau să socializez acum. Numai asta am făcut în ultimele 3 ore. Mai ştiu eu un loc, ceva mai retras, şi mă grăbesc să ocolesc toată clădirea ca să ajung la el, pentru câteva momente pe care să le petrec singură.

Îmi aprind ţigara şi tresar când aud zgomotul unor paşi. Sunt apăsaţi, fermi, ca de bărbat. Oh!

Nu e un bărbat, ci o altă colegă fumătoare, pe care n-o cunosc după nume, dar cu care mai vorbesc uneori. Dacă nu pot să o evit. Nu este un om rău sau neplăcut, însă manifestă o dependenţă agasantă pentru trei subiecte: copilul ei, de unde cumpără hainele pentru ea şi familia sa şi scandalurile pe care le face pe oriunde i se pare că nu este tratată corect. Prefer de departe primul subiect, chiar dacă unele detalii nu sunt chiar de mare interes. Şi-ar mai fi ceva care mă face să scurtez sau chiar să evit întâlnirile cu ea: are un obicei ciudat de-a te speria cu unele întrebări. Când mă întâlnesc cu ea, mă simt de parcă joc ruleta rusească.

—Bună, ce faci? Mă întreabă colega fără nume. Stăm de vorbă de doi ani, nu pot să o întreb dintr-o dată "cum te cheamă?" Nu umblă cu badge-ul la vedere.

—Bine, am câteva minute libere înainte de-o şedinţă de grupă.

Acum sper să înceapă să vorbească despre copil pentru că eu nu mai ştiu ce să o întreb. Şi începe...

Timp de cinci minute, atât îmi ia să fumez o ţigară, mi-a povestit despre problemele digestive ale micuţei, are o diaree estivală de trei zile; apoi ce haine i-a mai cumpărat, cum arată și de la ce firme au fost achiziționate — de la cele mai renumite din lume, și doar două scandaluri. Unul s-a petrecut în Austria, la un hotel de cinci stele, acum două săptămâni, şi altul mai vechi, desfăşurat pe o străduţă din Madrid. Un hoţ n-a avut ce face şi i-a furat geanta de pe umăr. Exact cum mi s-a întâmplat și mie. La vârsta de 14 ani, nu doar că şi-a recuperat geanta și a alertat poliţia, dar l-a și snopit în bătaie pe amărât. A făcut lupte pe întreaga durată a copilăriei, iar fratele ei mai mare a învăţat-o cum să se descurce în viaţă. Am toată admirația pentru ea, mai ales că eu tocmai am aflat că nu sunt în stare să mă descurc cu hoții, nici la 27 de ani.

Mai există chiar şi astăzi ceva din luptătoarea de altă dată: ceafa proeminentă, spatele lat, acum un picuţ cam îngroşat, părul foarte scurt şi câteva gesturi de intimidare de care nu se poate separa. Oricât de paşnică ar fi discuţia, ştiu că le va face: îşi trage bărbia în faţă şi dă din cap într-un mod destul de agresiv, pe care eu îl traduc cu "Care-i treaba?". Îi place mult să stea

cu picioarele larg desfăcute — nu poartă niciodată fustă, aşa că poate să facă asta. Din când în când se ridica pe vârfuri. Uneori preferă să-şi mişte picioarele într-un fel care-mi aminteşte de nerăbdarea unui pugilist dornic să-i stâlcească mutra advesarului. Întreaga ei atitudine îţi spune să-ţi vezi de treaba ta, dacă nu vrei să o iei pe cocoaşă. Și mie nu-mi place să mă amestec în treburile altora. Toată viaţa mea am fost o persoană discretă, la fel ca mama.

Devin favorita ei doar dacă în pauza de ţigară nu este cineva din conducerea companiei prin preajmă şi cu care poate purta discuţii mai evoluate; în ultimul caz devin o necunoscută şi abia dacă-mi răspunde la salut. Nu mă deranjează foarte mult. Totuşi, mie-mi place să salut pe toată lumea.

Mă pregătesc să sting ţigara pentru că mă grăbesc să ajung din nou la birou. Mai am zece minute din cele douăzeci, aşa că cel puţin mai ascult ceva muzică, mănânc o banană și o sun pe mama.

—Auzi?

Aproape mă panichez, dar nu las nimic la vedere. Arunc ultimul fum cu agresivitate calculată în sus și o privesc cu nepăsare. Nu-i plac oamenii slabi de înger.

—De unde ți-ai cumpărat fusta asta ? Îţi stă aiurea tare. Nu te superi că-ţi spun..

—Mie-mi place. Am luat-o din Franța, luna trecută.

Aproape o iau la fugă, aşa de tare vreau să-i arăt că mă grăbesc. Doamne, cine-i femeia asta? Mai bine mă las de fumat decât să mai risc întâlniri cu ea! Și când mă gândesc că trebuia să mă relaxez.

În faţa liftului prind o alta scenă veche de când firma, între două specialiste dintr-un departament prestigios, însă nu chiar la nivelul celui din care fac eu parte. Cele două sunt de un an în companie și îşi manifestă dispreţul faţă de cei mai noi angajaţi, din cauza cărora cică le vine să-şi ia lumea în cap. Pe una dintre ele o bate gândul demisonarii pentru că nu mai poate suporta atâta incompetenţă. Ce-i drept și pe mine mă bate acelaşi gând, însă din motive mai puţin nobile decât ale ei.

—Nu-mi vine să cred! Frate, ăştia care-au ieşit acum din training sunt total pe din afară. Nici proceduri, nici engleză. Eu nu înţeleg cum de-au fost angajaţi! Sunt proşti făcuţi grămadă.

Specialista îşi dă ochii peste cap în timp ce oftează prelung. Colega ei de suferinţă dă și ea din cap plină de înţelegere. Nici ea nu mai poate suporta uşor această incompetenţă strigătoare la cer.

—Nu mai e de stat aici, spune pe şoptite.

Amândouă mă privesc de parcă mi-ar fi prietene.

Nu se feresc de mine, nu au de ce. Sunt convinse că le înţeleg pentru că şi eu fac parte din garda veche şi ne ştim încă de pe vremea în care ele erau noi şi timorate. Probabil că ele cred că au fost altfel, încă de la început.

În faţa liftului s-au mai adunat câteva persoane care au calitatea de-a fi îmbătrânit în acelaşi timp cu firma. Printre ele zăresc şi faţa unui om nou. Vine liftul, urcăm şi discuţia continuă.

—Eu nu înţeleg cine-i evaluează pe ultimii angajaţi! Când ne-am angajat noi, lucrurile se făceau cu totul şi cu totul altfel. Va mai amintiţi? Nu puteam dormi, dacă ştiam că am greşit ceva. Visam şi noaptea proceduri şi rulam pagini din programe. Pe bune, aveam conştiinţă! Ăştia angajaţi în ultimul an sunt vai mama lor! O să se ducă dracului firma asta! M-am săturat să repar greşelile altora!

Noua angajată se crispează de atâta umilinţă. Înghite foarte greu această discuţie. Nici nu se mai mişcă, zici că-i răstignită.

—N-ai de unde să ştii cât de mult se frământă un coleg nou când ajunge noaptea în patul lui. Poate că şi el vede pagini din programele de bază... După ce spun asta le zâmbesc cu multă seninătate colegelor mele indignate.

Profesionistele mă privesc cu surprindere şi încep să râdă. Li se pare că am făcut o glumă sau ce naiba?

Uşile liftului se deschid şi expertele coboară, în timp ce-mi dau dreptate spunând că sigur şi angajaţii noi au insomnii generate de prostia din capetele lor.

Deci ele au crezut că am fost de partea lor? Oh, Doamne!

Am rămas în lift cu colega cea nouă şi cu un alt coleg mai vechi. Colega cea mică se uită într-o parte, apoi fixează cu hotărâre un punct interesant de pe mocheta liftului. Mi-e simpatică. Mă prezint şi-i spun să nu-şi strice ziua pentru că unii colegi sunt bântuiţi de cultul personalităţii. Coborâm la acelaşi etaj.

—Nu toţi oamenii vechi gândesc la fel, adaug eu repede. Nu te cunosc, dar sunt sigură că-ţi faci treaba la fel de bine, cum o făceam şi eu când aveam mai puţin de o lună de la angajare. Ifose din astea am suportat şi eu, cândva.

—M-am simţit aşa de prost! Oftează. Împlinesc două luni peste trei zile. Pare tare mândră că lucrează în această firmă şi mă priveşte cu reală admiraţie când vede pe ce uşă vreau să intru.

—În curând n-o să mai porţi stigmatul angajatului nou. Te vei transforma într-un angajat vechi şi înfumurat. Un fel de dinozaur corporatist care confundă vechimea cu performanţele inegalabile. E o perspectivă interesantă, nu te încântă?

—Niciodată n-am să mă comport urât cu ultimii veniţi.

Chiar o cred.

Ne despărţim urându-ne diferite lucruri bune una alteia. Am bănuiala că peste vreo patru luni îşi va ieşi din fire măcar o dată, când un coleg nou va face o mare porcărie în contul unui client şi când ea va fi nevoită să-şi piardă vremea corectând-o.

Orice angajat nou plăteşte tributul începătorului, dar pe lângă asta e musai să înghită şi fandoselile celor care fac parte din garda veche. În orice companie există o gardă veche. Cu timpul, omul nou se transformă în om vechi şi se afiliază gărzii pretoriene, în mod cutumiar, preluând în totalitate comportamentul dispreţuitor faţă de noii veniţi. Cred că pe mine m-a traumatizat rău perioada de început, din moment ce refuz cu încăpăţânare să mă comport ciudat cu ultimii angajaţi. Ba cu ei mă comport deosebit de frumos.

S-a anulat training-ul, aşa că rămânem doar cu şedinţa.

Trebuie să-mi dau demisia astăzi!

Aflu că timp de o oră avem o şedinţă de relaxare. Ei, asta-i bună! şi atunci ce naiba caută colegul meu, Antonius care ştiam că e liber astăzi? A venit de acasă ca să se relaxeze într-o şedinţă de relaxare? De la şedinţe nu lipseşte nimeni, dar nici măcar cei care sunt liberi?

Mă aşez lângă Maria care stă cu mâna pe scaun ca nu cumva să se aşeze altcineva.

E mare gălăgie, exact ca într-o sală de clasă. Ca de fiecare dată, oamenii se aşază alături de cei cu care împărtăşesc cam aceleaşi puncte de vedere sau convingeri. Eu sunt flancată de Mario şi Maria, alături de care stă Carol. Noi formăm o miniechipă, aşa m-au anunţat admiratorii mei încă de acum doi ani... În stânga lui Mario stau Marcus, Paula, Ana-Maria şi Roberto. Ei formează un alt grup, prieten cu cel din care am privilegiul să figurez.

Îmi amintesc şi acum, cât de tare m-am revoltat aflând că sunt înregimentată. Acum doi ani mi-am declarat independenţa, însă cei care ştiu că sunt "de-a lor" mă tratează ca pe o membră de nădejde a grupului, ignorând ifosele mele de emancipare.

Eu oricum îmi manifest neutralitatea şi în ziua de astăzi, nu în mod ostentativ, şi am obiceiul de-a interveni în favoarea oricui, dacă e vorba de o nedreptate, indiferent de grupul din care pretinde că face parte. Să stai deoparte, când sub ochii tăi cineva e acuzat pe nedrept, înseamnă să consimţi la condamnarea lui. N-am fost niciodată agresivă. Intervenţiile mele sunt naturale, adevărul e spus cu calm, fără intenţii ascunse.

Din fericire, n-au fost multe situaţii de nedreptate. În rest, e inflaţie de

conflicte bazate pe antipatii, invidii şi diverse alte neputinţe în care trebuie să fii chiar lipsit de judecată ca să intervii. Sunt adulţi şi se descurcă.

În dreapta lui Carol stă şefa noastră, urmata de grupul intelectualilor de tip vechi, supranumiţi romanii — Cezar, Antonius, Lucia şi Antonia. Acest mic grup se bucură de indiferenţa celorlalte două sau în cel mai nefericit caz, de dispreţul lor. Apoi urmează Alicia care se bucură de indiferenţa tuturor. Ea nu a fost adoptată de niciun grup, însă întotdeauna se aliază cu cineva din tabăra romanilor, ca să le susţină vreo cauză. Nu contează nici persoana, nici cauza. Sare în apărarea lor oricând, cu mult curaj şi fără discernământ. Face asta în speranţa că într-o zi va fi acceptată în mod oficial de către ei. Sper să reuşească pentru că îi admiră foarte mult. Uite, pentru că astăzi Alicia e supărată pe Maria, a ales să se aşeze la o distanţă de cinci scaune de ea. În mod normal, ar fi stat doar la o diferenţă de două locuri sau mai aproape de Carol pe care ştiu că îl adoră.

Primim nişte balonaşe, câte un pix şi un cater. Apoi suntem rugaţi să scriem pe baloanele umflate ce ne displace cel mai mult la serviciu sau ce urâm... Trec şi eu câte ceva, în timp ce Mariei nu-i ajunge suprafaţa balonului, i-ar mai trebui unul, aşa că trece pe al meu ultimele nemulţumiri. Arunc o privire pe cele notate de ea pe balonul meu şi văd un alineat nou cu două iniţiale TL. Adică nu-i place șefa noastră. Are un tupeu infinit.

Suntem rugaţi să spargem apoi baloanele cu caterele şi-n felul ăsta ni se sugerează că deja ne simţim mai bine: problemele noastre au dispărut. TL-ul ne garantează că metoda e verificată de psihiatri, în diferite spitale de boli nervoase. Chiar dacă momentan nu simţim efectul de eliberare de care ne vorbeşte, mâine vom fi ca după o lună de concediu.

—Rahat! Spune Maria cu neîncredere.

Șefa se face că nu aude și ne împarte cu voioşie bomboane pe băţ, la toţi. Oricât de inocent ai încerca să le sugi, tot se va găsi cineva care să se holbeze la tine. De ce naiba ne aduc bomboane din astea? Ar putea fi un mod prin care îl ajuţi pe subaltern să asculte mai mult şi să vorbească mai puţin, cine ştie? Dacă în întâlnirile private șefa te îmbie cu gumă de mestecat sau bomboane mentolate, ar fi bine să nu refuzi. Sigur ai o respirație urât mirositoare.

Nu mai sunt atentă la ce se discută; încep să mă gândesc la ale mele şi-mi dau seama că nu mi-am făcut cererea de demisie. Mă uit la colegii mei care vorbesc tare şi râd cu poftă. O să-mi fie dor de ei... De unii dintre ei. Până la urmă nu mi-a fost chiar aşa de rău aici. Am învăţat multe lucruri, am deprins multe abilităţi, mi-am făcut prieteni. Doar că acum vreau altceva. Vreau ceva care să-mi placă mie, în primul rând. Faptul că lucrez la o firmă prestigioasă nu mă mai mulţumeşte. Nu mă mai pot sătura doar cu acest lucru. Oricât de greu mi-a fost la serviciu, oamenii din afara companiei m-au admirat sau invidiat pentru job-ul meu, pentru că-l râvneau şi ei. Și când te gândeşti că

trăiam chiar un sentiment de mândrie care-mi ţinea de cald şi-mi dădea puterea de-a suporta totul! Doamne, ce mod cretin de a gândi m-a ghidat până acum în viaţă!

De s-ar termina şedinţa asta de relaxare, pentru că încep uşor să simt cum mă enervez. Şefa noastră pleacă pentru câteva minute să dea un telefon, iar Maria şi Carol mă întreabă ce am de sunt aşa de tăcută. Mi-e rău?

—Nu mi-e rău. Nu-mi place munca mea; de mai bine de un an mă gândesc dacă să-mi dau sau nu demisia. Astăzi am luat decizia de-a nu mai amâna lucrurile. Vorbesc în şoaptă ca să mă audă doar ei.

—Ţi-a trebuit un an ca să-ţi dai seama că ai o slujbă de căcat, se miră Carol? De ce nu m-ai întrebat pe mine şi-ţi spuneam eu în doua minute despre ce-i vorba. Te hotărai mult mai repede. Vezi ce păţeşti dacă nu te consulţi cu noi?

—E secret, da? Eu vreau să anunţ TL-ul, bine?

—S-a făcut, păpuşă. Îmi pare rău pentru că n-o să te mai văd. Carol îmi zâmbeşte cu multă simpatie. Pare sincer.

—Vai, ce rău îmi pare! Maria are lacrimi în ochii. E nedumerită și contrariată la culme. Ce ai de gând să faci? O să păstrăm legătura, da?

—Da, cum să nu, Maria. Bineînţeles.

—Şi cu mine o să păstrezi legătura, nu? Știu că "în viaţă nu poţi obţine chiar tot ce îţi doreşti și că unele vise rămân neîmplinite", însă putem să ne făurim altele noi. Îmi face din ochi, Maria-i dă un ghiont şi ne punem pe chicotit. Mă simt bine cu oamenii ăştia. Sigur o să-mi fie dor de ei.

TL-ul intră şi ne întrerupe chicoteala spunându-ne că şedinţa se încheie pentru că a căzut serverul care găzduieşte paginile de web, iar clienţii sunt ca ieşiţi din minţi. Ne bulucim spre uşă.

Când ajung la birou, TL-ul îmi spune să trec un pic pe la biroul ei, când am timp. Mă loghez și în câteva secunde apar cinci ferestre de messenger de la colegii mei care mă felicită şi mă întreabă la ce companie voi lucra.

Adevărul e că un secret bine păstrat e doar cel nedezvăluit. E în siguranţă doar cât e la nivel de gând.

Îmi vine să râd şi nu răspund la nici unul.

Știu că urmează un interogatoriu riguros. Am o reputaţie bună, aşa că voi trece prin toate etapele. Le voi spune exact ce se aşteaptă să audă. Plec pentru un post de manager, la o altă companie. Ce naiba, doar n-am să stric eu regula împământenită de atâţia ani, luându-le colegilor mei speranţa de mai bine.

Orele au trecut în zbor, iar eu mă simt excelent. Am parcurs toate etapele care preced demisia cu succes şi am promis să mai stau trei săptămâni, atât cât

să-l învăţ pe cel care-mi va lua locul, câte ceva despre specificul conturilor de care mă ocup. La sfârşitul programului fug cât pot de repede spre uşă de la ieşire, ca să nu mi se adreseze întrebări suplimentare.

În faţa liftului prind o ultimă scenă consacrată, la fel ca şi celelalte peste care am dat astăzi. Revăd una dintre specialistele din garda veche care se plângea de noii veniţi alături de un tip scorţos, la patru ace. Poţi să juri că lucrează la NASA şi chiar în clipa asta îl aşteaptă elicopterul personal, în faţa intrării.

E inabordabil, infatuat, pretenţios, grăbit şi foarte mândru de job-ul lui, exact aşa cum îl obligă să fie importanţa funcţiei sale. E un elitist din marketing. Dacă era din vânzări, trebuia să aibă sacoul un pic şifonat de la orele petrecute în fata volanului şi, eventual, un Bluetooth fixat la ureche. N-are laptop şi nici nu e prins în vreo conversaţie cu vreun client.

Ştiu de multă vreme că aproape orice angajat de la marketing, oricât de măruntă ar fi funcţia lui, se va plimba ţanţos prin companie, revendicându-şi drepturile de făuritor de artă. Nu cred să fi întâlnit până acum vreun artist care să vorbească mai mult despre arta lui decât un angajat din departamentul de marketing. Niciunul nu vrea să încerce beneficiile modestiei, pentru că nu i s-ar potrivi şi probabil că i-ar fi peste putere să se suporte aşa.

Cei mai mulţi dintre ei se consideră creatori de marcă şi ne forţează pe toţi ceilalţi care am avut ghinionul să lucrăm prin celelalte departamente, inferioare, să le ridicăm osanale. Doamne fereşte să intri în vorbă cu unul din ăsta care crede că nimic pe lumea asta nu-i mai important decât reclama!

Ştiu oameni din managementul mijlociu care au renunţat la funcţiile lor pentru o poziţie necunoscută şi fără noimă din marketing. Reputaţia departamentului de marketing este atât de copleşitoare, încât visul oricărui angajat ambiţios de prin departamentele operaţionale e să ajungă şi el acolo, cândva. Dacă deja a avut baftă să se strecoare în acest departament care impune prin valoare, şi nu are vise foarte mari în legătură cu ierarhia, se poate culca pe o ureche; poate aştepta liniştit ziua pensionarii cu sentimentul că a făcut în viaţă lucruri la care alţii doar visează: ce poate fi mai înălţător decât să lucrezi în marketing?

Mă uit la acest urâcios care nu sare din schemă nici măcar cu un milimetru. Poate-i învaţă cineva în training că această atitudine le aduce mari foloase sau le-o impune regulamentul de ordine interioară, altul decât cel pe care-l semnez şi eu, cine ştie? Îmi vine destul de greu să cred că reuşitele profesionale te pot aduce în halul ăsta.

Îmi amintesc apoi cât de mult mi-am dorit să mă strecor şi eu în acest departament, pentru un timp. De fapt, mi-am dorit atât de mult, încât nici n-am mai candidat, de teamă că n-o să reuşesc. Apoi mi-a trecut.

Colega e plină de zâmbete şi încearcă din răsputeri să-i atragă atenţia

acestui zeu al reclamei.

—Eu te ştiu pe tine, eşti din marketing, nu-i aşa?

—Mda.. eu ar trebui să te ştiu?

—Graţiela.

—Aha..

—Am aplicat pentru un post la voi şi aştept să fiu chemată la primul interviu...

Graţiela zâmbeşte ca o linguşitoare.

—Mda? Habar n-aveam că ne aduc oameni noi.

Colegul din marketing face parte din garda veche şi atitudinea lui nepăsătoare ascunde destul de vag aceeaşi desconsiderare faţă de noii veniţi. Omul îşi camuflează destul de prost neplăcerea de-a sta de vorbă cu potenţiali colegi noi. La coborârea din lift omul marketingului îi urează succes cu multă indiferenţă.

—Sper să am noroc, spune Graţiela uitându-se la mine. Nu ştiu ce avea tipul ăsta. Era cam nesuferit.

—Peste un an o să fii la fel de nesuferită, dacă obţii postul.

—Eu n-am să fiu niciodată aşa! se indignează ea.

—Ai dreptate, spun.

N-are cum să devină. Cum ar putea, din moment ce este deja? Ea are şanse mari să-l depăşească și mă gândesc că ar trebui să ştie asta.

Îi urez baftă și mă retrag în compania gândurilor nerostite.

Văd deseori oameni care se miră de atitudinile neplăcute ale semenilor, doar când sunt nevoiți să le suporte. Rareori observ câte un mirat din ăsta supărat pe sine când se avântă în comportamente similare cu alţii.

Am observat uneori asta și la mine şi tot ce mă ţine departe de această cale este inocentul aforism “ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face”.

Problema cu acest minunat aforism este că respectându-l rămâi veşnic în tabăra celor care se aleg cu vânătăile.

Am de gând să păstrez tăcerea în legătură cu ce am făcut astăzi... Prietenii şi cei din familia mea vor afla despre demisie atunci când eu îi voi considera pregătiţi sau când n-o să mai am de ales. Singura care va ști va fi mama. Ea a înțeles întotdeauna repede și ușor tot ce era dificil de priceput pentru toți ceilalți. Și fratele meu ar înțelege, doar că nu e în țară. Cu el mi-a fost foarte ușor să comunic, de când mă știu.

Mătușa mea Malaya

Astăzi este sâmbătă şi este ziua surorii mele, aşa că mă pregătesc să o sun. Vreau să o întreb ce program are, poate ieșim pe undeva.

Am aflat că îşi doreşte un parfum de la Christian Dior, Hypnotic Poison, pe care l-am cumpărat de mai bine de două săptămâni. O să-i duc şi sticla de şampanie Dom Perignon din 2000 pe care am primit-o cadou de la Carlos, acum un an. Pentru că de ziua mea, fostul meu iubit era în Ungaria, sticla a rămas nedesfăcută şi nu am găsit o altă ocazie pentru a o desface. E o şampanie fină şi sunt sigură că sora mea o va aprecia aşa cum se cuvine.

Caut repede o pungă pentru cadouri şi găsesc una neagră, cu o coroană aurită, discretă, în colţul din dreapta, sus. E tot de la Carlos. Pun mâna pe telefon şi o sun.

—La mulţi ani, Monita! Draga mea, îţi doresc un an minunat, în care visele să...

—Beatrice, mulţumesc drăguţă! Vii pe la mine, mă întrerupe sora mea cea veşnic grăbită.

—Da, cum să nu. Ai musafiri ? Pe la ce oră să...

—Vino pe la 18 şi după aceea ieşim în oraş cu Tadeo şi Cid. A venit Cid, hai că închid, te aştept! Pup, pa! Mhuaaa! Muuaah!

Ea mă pupă prin receptor de fiecare dată.

—Pa... spun şi eu după ce apelul s-a întrerupt.

Aşa e Monita, foarte energică şi pusă pe fugă. E o soră minunată. Nici n-aş vrea să fie altfel. Totuşi, de ce închide apelul când e soţul acasă?

Mă uit la sticla de şampanie şi pe undeva regret faptul că nu am desfăcut-o când eram împreună cu Carlos. Ar fi trebuit să o desfac pur şi simplu. E o şampanie fină, cu o istorie veche de 300 de ani, încă de pe vremea călugărului benedictin Dom Perignon care se ocupa de cramele unei mănăstiri din regiunea Champagne. Se spune despre şampania Perignon că este echivalentul caviarului printre băuturi. Monita va fi foarte încântată, pentru că-i plac lucrurile de calitate şi ea, spre deosebire de mine, nu aşteaptă momente speciale pentru a se bucura de ele. Într-un fel, sora mea e la fel ca şampania: preţioasă.

Aud soneria telefonului, e tot Monita.

—Auzi, poţi să faci ceva pentru mine? O să-ţi fie greu, însă te rog mult să

mă ajuţi pentru că nu am timp să mai fac şi asta.

—Despre ce-i vorba?

—Te rog să treci pe la Malaya, scumpa noastră mătuşă...

Monita începe să chicotească... Râd şi eu, din spirit de imitaţie, deşi nu-mi prea arde.

—M-a rugat să o împrumut cu o sută de euro și i-am promis că trec pe la ea astăzi. Du-i tu, te rog, și când ajungi la mine ţi-i înapoiez. Ce zici, tragi o fugă până la ea? Suni, întinzi banii şi fugi... Nici nu trebuie să intri.

Monita râde ca un mic diavol.

În sinea mea, preţ de câteva secunde, duc o luptă pe viaţă şi pe moarte cu ispita care mă ademeneşte să nu accept această sarcină. Ies învingătoare, ca de obicei.

—E ziua ta, nu-mi dă mâna să te refuz...

—Vezi că am reuşit să fac un schimb de ture şi poţi să treci pe la mine oricând doreşti... și acum, dacă ai chef.

Sora mea lucrează în televiziune și pe ea e posibil să o găsesc la serviciu, chiar la orice oră din zi sau din noapte, fără să mă mir. Aşa e în televiziune, program non-stop.

Ideea că ne putem vedea mai devreme, mă entuziasmează foarte mult şi anulează ca prin farmec jumătate din neplăcerea misiunii mele.

—Hai că trec pe la ea, în maxim 30 de minute şi după aceea vin la tine, bine?

—Perfect, eşti o soră extraordinară! N-am să uit acest sacrificiu, spune Monita râzând în hohote înainte să închidă apelul. Râd şi eu.

Ce naiba, nu mai am 10 ani, iar mătuşa mea e doar o bătrânică.

Malaya... Oh! Mi se strepezesc dinţii numai când îi pronunţ numele. Dintre toţi unchii şi toate mătușile mele, Malaya e de departe cea mai neplăcută. Nu ne-am certat, însă nu ne simpatizăm în mod natural. Suntem foarte diferite.

Din păcate, lipsa ei de toleranţă, manifestată cu mare generozitate şi cu multă râvnă pe întreaga durată a copilăriei mele, a lăsat sechele adânci peste care nu am reuşit să trec nici până în ziua de azi. Foarte rar mă gândesc la ea și, atunci când se întâmplă, alung gândul, înlocuindu-l cu ceva plăcut.

Hai, că sunt culmea, nu-i decât o vizită de două minute. Sun, salut, dau banii şi dispar. Aşa am să fac pentru că vreau să am o zi frumoasă.

Mă îmbrac repede cu o rochie albă, până la genunchi, cumpărată de la

Bershka. O îmbrac prima dată și sunt destul de încântată. Am o pereche de sandale alb cu negru şi un rucsăcel din piele roşie. Iau şampania şi caut parfumul, însă îmi amintesc că l-am pus în rucsac, aşa că nu mai pierd vremea punându-l alături de sticla de băutură.

În timp ce mă machiez în faţa oglinzii, îmi amintesc de cele trei verişoare ale mele, fiicele Malayei, şi de vacanţele în care ne întâlneam la bunici. Două erau gemene — Ilaida și Dilaila, și semănau leit cu sora lor Ilaila, mai mică doar cu un an. Aveau aceleaşi tunsori, erau la fel de robuste și se îmbrăcau la fel. Nu-mi lăsau nici o şansă ca să nu le încurc. Uneori reuşeam să le deosebesc, însă doar întâmplător sau numai dacă le apăreau coşuri pe față.

Mă considerau răţuşca cea urâtă şi mă bucuram de un tratament pe măsură, aşa cum era firesc. Eram prea slăbănoagă, cam creolă pentru cât de blond era părul meu și toate acestea într-un dizgraţios contrast cu ochii mei verzi. Le păream ciudată, urâţică, băieţoasă și cu o memorie cam slăbuţă, din moment ce foarte rar reuşeam să-mi dau seama care-i una și care-i alta. Aveau un talent deosebit de-a mă ajuta să mă privesc prin ochii lor, cât timp eram împreună.

Îmi amintesc că aveau un joc favorit în care eu trebuia să accept în permanenţă rolul zmeului, deoarece ele îşi doreau foarte mult roluri mai potrivite, adică cele de prinţese. Când am făcut greşeala să cer şi eu o dată rolul de prinţesă, toate trei au râs ca la o glumă foarte bună şi m-au liniştit convingându-mă că rolul zmeului mi se potrivea mănuşă. Una dintre ele, habar n-am care anume, mi-a spus că poate să facă ea pe zmeul, însă doar dacă-i fac rost de o mască hidoasă. Eu nu aveam nevoie de mască. Faţa mea arăta exact aşa cum cerea rolul, din păcate.

Şi când mă gândesc ce efort făcusem în acea zi ca să le par mai drăguţă! Mă îmbrăcasem cu cea mai frumoasă rochie; fusese a Monitei. Era albă cu buline albastre. Pe faţă mă dădusem cu pudră amestecată cu făină de grâu, ca să par mai albă. Pentru că verișoarele mele nu mi-au dat o notă de trecere la testul de frumuseţe, m-am supărat şi am urcat într-un copac din care n-am mai vrut să cobor decât la rugăminţile bunicului. El mi-a şters şi făina de pe faţă.

Spre deosebire de mine, ele erau foarte cochete, îşi puteau păstra rochiţele curate, nu se juleau la coate sau la genunchi şi n-aveau nici vânătăi. Nu urcau prin toţi pomii, nu mâncau fructele direct din copaci, nespălate, și nici desculţe prin iarbă nu alergau. Erau fine, elegante și educate, aşa cum voiam şi eu să fiu, însă nu reuşeam să demonstrez decât contrariul.

Deşi eram premiantă an de an, fiind a doua pe şcoală, totuşi aceste succese nu emoţionau familia Carama, pentru că se considera că şcolile din Besalu nu puteau egala exigenţele şcolilor barceloneze. Era de la sine înţeles că eu, abia dacă aş fi trecut clasa, în cazul în care aş fi avut ghinionul de-a învăța alături de verişoarele mele.

Malaya ne-a convins pe toţi ca fetele ei nu erau premiante doar pentru că directoarea şcolii, o femeie extrem de urâtă, nu putea să o înghită pe mătuşa mea care o umilea involuntar cu frumuseţea ei.

O singură dată am reuşit şi eu să fac ceva care să nu fie subapreciat, dar chiar şi atunci cu mult ajutor din partea tatălui meu.

Se considera că sunt talentată la desen și lucrările mele erau expuse deseori la panoul şcolii. Într-o vară am mers la bunicii mei cu două picturi pe lemn, în care-i reprezentasem pe Donald Duck şi pe Mickey Mouse. Muncisem mult la ele, cam o săptămână, până le-am adus aproape de perfecţiune. Chiar şi sora mea, Monita, a fost impresionată. Și doar ştiu ce mare economie făcea la laude. Ea era o mare perfecţionistă și la fel a rămas până în ziua de azi.

Reacţia ei m-a convins că aş putea să mă înfăţişez cu picturile în faţa verişoarelor mele care, în acele vremuri, întruchipau comisia de evaluare supremă.

Din păcate, am făcut greşeala de-a le spune cât timp mi-a luat desăvârşirea lor, moment în care, cele câteva secunde de glorie s-au spulberat.

—O săptămână? Doamne, eu le-aş face într-o oră, a spus una dintre ele.

—Ba cred că o oră e prea mult, cam în zece minute, a spus alta.

Ultima a fost mai realistă și a recunoscut că le-ar face în maxim cinci minute pe amândouă.

Apoi au început să caute defectele; și ce multe au găsit! Eu cum de nu văzusem că Mickey avea o ureche mai mare cu un milimetru decât cealaltă și că Donald nu avea nările bine poziţionate pe cioc? Aveau dreptate, nu erau reuşite aşa cum am crezut eu și nici talentată nu eram dacă mi-a trebuit o săptămână ca să le aduc în forma aceea, imperfectă.

Când eşti talentat faci un desen în câteva secunde, probabil. Îmi venea să plâng de ruşine, dar mă ţineam tare, aşa că am hotărât să le distrug: nu erau bune de nimic! Le-am luat repede și am fugit cu ele în grădina din spatele casei. Chiar când voiam să arunc cu apă pe ele, l-am auzit pe tata.

—Ce faci aici, Beatrice?

Tata nu intervenea niciodată în jocurile noastre; uneori mi se părea și cam server, dar atunci am simţit multă blândeţe în glasul lui.

—Vreau să le distrug, nu sunt perfecte, tată! De fapt, nu sunt bune de nimic…

—Mie-mi plac foarte mult! Pentru mine sunt perfecte.

—Nu-i adevărat! Uite, urechea asta e mai mică şi nările lui Donald nu sunt...

—Hai, dă-mi-le! Mie chiar îmi plac.

—Ţi le dau dacă le vrei. Uite, ia-le! Dar să ştii şi tu că nu sunt talentată, tăticule. Am muncit mult la ele și asta nu înseamnă talent.

—Dar ce înseamnă talent?

—Dacă le făceam mai bine și doar în cinci minute, poate.

—Nimeni nu le poate face în cinci minute.

—Ba, da, tată. Verişoarele mele pot face asta.

Chiar atunci cele 3 verişoare ale mele au izbutit să mă găsească.

Tata reuşea să intimideze pe toată lumea prin simpla lui prezenţă. Inclusiv pe mama verişoarelor, faţă de care tata afişa o politeţe rece, ca un sloi de gheaţă. Întotdeauna comportamentul lor era impecabil în prezenţa tatălui meu. Şi pe mine mă intimida tata, dar niciodată în aşa măsură și oricum, doar când făceam o mare porcărie.

—Ce faceţi, fetelor? Hai să vă arăt ce am primit de la Beatrice!

—Aaaaa!... Astea? Păi noi ştim să facem unele mai frumoase, unchiule Miguel... şi mult mai repede.

—Oooo! Adevărat, s-a mirat tata?

Nu înţelegeam de ce se mai mira, doar îi spusesem și eu mai devreme.

—Da, chiar mult mai repede și mai bine...

—Pai, hai, apucați-vă de desenat! Am un perete gol pe care încap exact 8 tablouri.

—Sigur, unchiule.

Atunci eram confuză şi dezamăgită de tata care voia de la ele ce ceruse şi de la mine. Îmi era teamă că tablourile lor vor fi mai reuşite decât ale mele, și implicit mai preţuite de tatăl meu.

Aveam să aflu destul de repede că ne-am înşelat cu toţii. Verişoarele mele au recunoscut că au nevoie de ceva mai mult de cinci minute de inspiraţie. S-au scuzat de la tata pentru că nu i-au putut dărui tablourile promise, dar şi-au luat angajamentul de-a le termina într-o săptămână, însă nici această făgăduială n-a fost respectată.

Atunci am înţeles şi eu că au cam exagerat un pic cu durata și execuţia.

Peste ani aveam să aflu că tata n-a venit după mine întâmplător; de fapt, asistase la evaluarea picturilor mele, de după uşă.

Această amintire mă face să zâmbesc şi să-l îmbrăţişez în gândul meu pe

tata. Niciodată până atunci n-am fost sigură de dragostea lui. Nu-mi explic de ce. N-am nici o îndoială că mă iubeşte foarte mult, acum.

Sigur că, de multă vreme nu mai încerc să le impresionez pe verişoarele mele. Am crescut şi am aflat şi eu că nu sunt deosebită decât pentru cei care mă iubesc şi de-a dreptul preţioasă pentru părinţii mei. Iar asta-mi ajunge.

Ies din casă şi, în timp ce cobor scările, îmi amintesc un eveniment petrecut în casa lor şi din care am înţeles că Malaya nu e o mătuşă rea, ci doar lipsită de diplomaţie.

Eram în clasa a doua şi mă aflam într-o vizită de o zi la Barcelona, împreună cu tatăl meu, care venise în interes de serviciu. Timp de cinci ore, cât tata a fost ocupat, am stat la unchii mei.

Naiba m-a pus să cercetez mai îndeaproape o egretă neagră, din ceramică. Am deschis vitrina în care era expusă şi am luat-o în mâini. Era foarte frumoasă. Aveam să aflu mai târziu că era un obiect extrem de valoros, adus din Africa de unchiul meu, pentru Malaya, înainte să o ceară în căsătorie. Fetele lor n-o atinseseră niciodată, pentru că valoarea sentimentală a egretei era uriaşă. Când verişoarele mele au ţipat la mine pe trei voci, m-am speriat foarte tare şi am scăpat-o din mâini. Am încercat să o prind în ultimul moment, însă n-am reuşit. Frumoasa egretă zăcea pe parchet cu gâtul frânt şi ciocul sfărâmat. O aripă dispăruse de-a binelea lăsând la vedere o gaură hâdă de culoare cafenie. Mă simţeam exact aşa cum eram: foarte vinovată.

—O putem repara, mama mea se pricepe foarte bine la lipit obiecte din ceramică. E chiar foarte pricepută, am încercat eu să salvez situaţia.

—Cum ai îndrăznit să atingi egreta, nu ţi-am spus că nici măcar noi nu aveam voie să punem mâna pe ea?

—Vai de capul tău, amărâto!

—Până aici ţi-a fost!

—Ia stai că o sun eu pe mama să-i spun!

Una dintre ele deja forma numărul de telefon al Malayei. Mă simţeam cumplit. Chiar în timp ce adunam cioburile am auzit un zgomot infernal de chei în uşă. Sunetul făcut de yală era ca un vuiet care prevestea o calamitate. Eram pierdută.

Am fugit repede în dormitorul lor şi m-am ascuns după uşă. Fereastra era deschisă şi eu mă întrebam dacă n-aş putea să scap de urgie aruncându-mă de la etajul patru... Meditam la asta cu înfrigurare.

Malaya era nervoasă şi foarte grăbită să intre la baie pentru că o grăbea o diureză severă. Puteam deci să trag de timp. Verişoarele mele deja o informau pe mama lor, prin uşa de la baie, despre fapta mea. Ştiau să povestească foarte bine. Ascultându-le până când şi eu am început să mă cutremur de indignare.

Eram o nemernică, fără discuţie. Cum să dai buzna în casa cuiva şi să pui mâna pe obiectele interzise chiar şi pentru locatarii fireşti ai casei? Oare ce meritam?

Prin fereastră pătrundeau razele soarelui şi vântul mişca jucăuş perdeaua. Verişoarele mele m-au găsit când eram deja la fereastră cu cioburile în mână. Le-am dezvăluit intenţia de-a mă arunca în gol, ca pedeapsă supremă pentru răul pe care l-am făcut şi, pentru prima dată, ideea mea li s-a părut genială. Imediat şi-au reunit glasurile într-un îndemn mobilizator.

—Da. Sari! Sari! Sari! Aruncă-te!

Vedeam vârful unui castan şi frunzele legănate de vânt. Era o zi frumoasă de vară, iar eu mi-am amintit că trebuia să merg cu mama, a doua zi, la un magazin de încălţări ca să-mi cumpere o pereche de pantofi roşii. Cei mai frumoşi din tot magazinul şi din întregul Besalu. Erau o răsplată pentru notele mele bune. Mi s-a părut că o aud pe mama spunându-mi, aşa cum făcea de multe ori: "niciodată să nu-ţi faci prieteni dintre cei care se bucură de răul altuia!".

Gândindu-mă la mama, dintr-odată n-am mai vrut să mă arunc. "Ei, bine, mi-am spus, atunci n-o să fac aşa cum vreţi voi. Dacă nu mă consideraţi prietena voastră, atunci nici eu n-am să vă fac pe plac".

Uşa de la baie s-a deschis, dar mie nu-mi mai era frică. Malaya era prost dispusă, dar mie nici că-mi pasă.

Auzindu-le pe fiicele ei cum mă îndemnau să sar pe fereastră, Malaya s-a schimonosit la faţă într-un fel care i-a pocit integral aspectul şi, fără nici un avertisment, a început să le care multe palme fetelor, cu ambele braţe, la întâmplare: peste capete, peste umeri, peste spinări şi pe unde a mai apucat, alergându-le prin toate camerele.

Mi-am luat şi eu câteva palme, drept răsplată pentru că nu m-am aruncat în gol, ca pedeapsă pentru că am spart egreta şi pentru că râdeam prosteşte. Dacă mătuşa mea s-ar fi văzut cum arată la furie, sigur ar fi râs şi ea.

I-am promis Malayei că n-o să le povestesc nimic părinţilor mei, iar ea mi-a făgăduit că o să treacă sub tăcere sfârşitul tragic al egretei. E adevărat că şi eu m-am ţinut de promisiune, până am ajuns acasă. Mama a ştiut să păstreze secretul, nu doar faţă de Malaya, ci chiar şi faţă de tata. Adevărul era că tata, prin felul lui de-a fi, nu prea încuraja confesiunile. Faţă de el, până când şi pentru mine a fost floare la ureche să-mi ţin gura.

Din acea întâmplare am înţeles trei lucruri importante pentru mine: că verişoarele mele nu mă considerau prietena lor, că nu mai era cazul să alerg după prietenia lor şi că Malaya nu era o mătuşă chiar aşa de rea. I-am promis mamei că niciodată n-o să-mi mai dea prin gând să verific puterea forţei gravitaţionale, aruncându-mă de la etaj şi m-am ţinut de cuvânt.

Cu anii, verişoarele mele şi-au mai schimbat un pic părerea despre mine: nu mă mai consideră băieţoasă, pentru că nu mai urc prin toţi pomii, însă memoria mea nu le pare în regulă pentru că și acum le încurc. Ultima dată le-am văzut acum opt ani, la înmormântarea bunicii, când mi-au spus cu îngăduinţă că facultatea aleasă de mine este pentru rataţi și că stilul meu vestimentar lasă de dorit.

Am aflat de la mama, pe care vara ei o suna aproape zilnic pentru a-şi lăuda odraslele, că verişoarele mele sunt foarte curtate, dar nu se pot hotărî în privinţa aleşilor, deoarece sunt prea mulţi şi atât de educaţi, încât le este foarte greu să aleagă. Toţi sunt medici chirurgi, desigur. Pe mine nu m-a curtat niciun chirurg. Pentru mătuşa mea e de la sine înţeles de ce n-am avut aşa un pretendent, doar eu trăiesc în confuzii.

Munca e pe primul loc, iar seriozitatea înnăscută nu le permite să meargă prin cluburi aşa cum au auzit că aş face eu. De câte ori nu a avertizat-o pe mama că o să ajung rău şi că ar trebui să aibă mare grijă cu mine. Când mama a asigurat-o că are o încredere totală în copiii ei, Malaya s-a crucit.

În câteva minute ajung în faţa blocului în care locuiesc rudele mele. Mirosul viciat de pe scările de la intrare îmi aminteşte de perioada în care eram în vizite obligatorii şi devin, pe măsură ce urc treptele, din ce în ce mai angoasată.

Exact la fel ca atunci. Sunt în faţa uşii lor şi stau acolo încercând să mă calmez; neliniştea mea a atins o cotă alarmantă, aproape patologică. Nu-mi vine să cred că mă pot simţi aşa! La serviciu pot rezolva cu uşurinţă orice problemă dificilă, a oricărui client ieşit din minţi, fără să-mi pierd cumpătul.

Se aud zgomote din apartament. Televizorul e deschis, iar unchiul meu, cel mai bizar om pe care l-am văzut vreodată, o strigă cu multă dragoste pe mătuşa mea. Dimitri are simţul realităţii şi cred că nici nu ţine să fie întrebat dacă-l “mănâncă spinarea”, de către soţia lui cu limba ascuţită.

—Aya, piticule, ai văzut tu încărcătorul de la Nokia?

—Ai orbul găinilor, Dimitri? Mişcă-ţi curul şi ia-l de pe raftul cu electronice!

—Nu-i acolo, pitic scump, l-am căutat...

—Dacă n-aş fi eu, te-ar mânca puricii. Of! Ia-l de aici! Pune-ţi ochelarii, hodorogule!

Unchiul meu e un cavaler desăvârşit în comunicarea cu iubita lui Malaya. Dă dovadă de multă toleranţă şi-i preţuieşte fiecare cuvânt, fiecare idee, orice faptă şi posibil chiar şi aerul pe care-l expiră aceasta. O venerează de-a dreptul. Omul e subjugat complet şi pentru totdeauna.

Îmi iau inima în dinţi şi sun.

—Cred că e Monita. Imediat, Monita!

Vocea mătuşii mele s-a modificat radical: e drăgăstoasă, amabilă, gingaşă şi zglobie. Tot sarcasmul s-a spulberat într-o clipă şi sunt pe cale să mă las păcălită. Urmează apoi un zgomot prelung de chei, yale, zăvoare şi lanţuri.

Unchii mei se tem de hoţi, deşi casa lor n-a fost spartă niciodată în ultimii 50 de ani. Ce-i drept, unchiul meu a fost atacat, bătut şi jefuit de două ori, în afara casei sale, acum 15 ani. Când a fost jefuit ultima dată, atacatorii i-au luat şi paltonul nou-nouţ pe care mătuşa mea i-l cumpărase de la un magazin cu pretenţii. Am aflat asta de la mama care era destul de surprinsă de faptul că verişoara ei părea să sufere mai mult din cauza paltonului pierdut, decât dintr-un alt motiv... Unchiul a stat în spital o săptămână, cu un braţ rupt şi trei copci la cap. După ce s-a întors acasă, mătuşa l-a certat multă vreme pentru neglijenţa şi incapacitatea de-a reţine detalii importante, cum ar fi trăsăturile hoţilor sau alte semnalmente care ar fi putut să ducă la prinderea lor şi la recuperarea paltonului nou-nouţ.

—Nu se poate, Dimitriiii!!! Vino să vezi cine a venit la noi!

Malaya e aşa cum o ştiam. Şi-a modificat doar tunsoarea şi culoarea părului. Are un moţ roşu ca focul, cu şuviţe blonde şi negre într-o învălmăşeală fistichie. Acum are aerul semeţ al unei ciocănitori în alertă. E mult mai bine decât înainte, când o asemănam cu o bufniţă provocatoare.

—Eu nu pot să stau mult, am adus banii pe care vi i-a promis Monita... e foarte ocupată, nu a putut veni.

Mătuşa mea stă cu o mână la cap şi cu una pe clanţa uşii, în timp ce ochii ei joacă în lacrimi. Are în jurul capului o eşarfă albă, semn că o doare capul. Şi când eram copil o vedeam cum îşi punea eşarfa imediat ce trebuia să se apuce de curăţenie sau de o altă sarcină neplăcută pe care unchiul meu o putea face oricând mai repede, mai bine şi fără dureri de cap. În câteva secunde apare şi capul ciufulit al unchiului meu, aproape la fel de plăcut surprins. Cam în acelaşi timp se iţesc încă trei capete, dolofane şi identice: Ilaida, Dilaila şi Ilaila. Doamne, sunt aproape sigură că şi acum am să le încurc. Le ştiam plecate în Franţa, de mulţi ani. Toate trei lucrează la un prestigios spital din Orange. Ce-o fi cu ele?

—Beatrice, ce surpriză! Intră, te rog! Doar câteva minute, nu se poate!

Mă văd înşfăcată şi pupată de amândoi. Verişoarele mele mă privesc cu indulgenţă şi mă pupă, prezentându-se pe rând ca să-mi uşureze procesul de identificare. E o glumă de-a lor mai veche, prin care vor să-mi arate că sunt pline de toleranţă faţă de cei ca mine. Fetele chiar vor să mă accepte aşa cum sunt.

Din fericire, acum le pot diferenţia, pentru că cea care s-a prezentat Ilaila are un coş mare pe bărbie, iar Dilaila are părul murdar. Ilaida e perfectă.

Uşa se încuie cu mare tărăboi după mine, în timp ce mătuşa mea mă trage de mână după ea. Cred că vrea să mă bage în bucătărie. În living ajung doar musafirii valoroşi. Doamne, ce bine-i mai pare că mă vede! Unchiul meu stă înmărmurit cu mâinile în buzunarele unor pantaloni, mult prea mari pentru el. Fluieră privind înspre tavan şi apoi către mine. După câteva secunde de uimire îşi revine şi fără nici un avertisment se întoarce cât poate el de repede, târându-şi papucii scâlciaţi în camera în care era înainte de venirea mea. Îl aşteaptă lectura unei cărţi extraordinare. Exact la fel ca pe vremuri.

Până ajungem în bucătărie, Malaya mă întreabă de unde mi-am cumpărat rochia, apoi se miră pentru că m-am dus până în Franţa pentru a fi "batjocorită" de comercianţi. E convinsă că puteam să găsesc şi în Spania o rochie la fel de urâtă şi chiar la un preţ ceva mai bun.

Ajung în bucătărie şi pun punga cu şampania pe masă ca să scot suta de euro. Vreau să plec repede.

—N-arăţi rău la faţă, dar dacă te-ai mai îngrăşa şi tu un pic... Eşti ca o scândură, spune mătuşa mea cu multă milă. Nu te superi că-ţi spun... Ştii că mie îmi place să fiu sinceră... aşa sunt eu de felul meu, aşa m-am născut.

Prin comparaţie cu fiicele ei, cred că arăt ca un vreasc. Şi nici să mă supăr nu am de ce, pentru că mi-am consolidat o obişnuinţă, încă de pe vremea primelor sincerităţi împărtăşite, acum mulţi ani în urmă.

—Măcar ceva şolduri dacă ai avea şi tu, spune Ilaila... N-ai nici burtă, arăţi ca un copil cu ţâţe... Oricum, să ştii că sunt bărbaţi care se uită şi la femei subnutrite; am văzut eu unul înalt şi solid, cu puţină burtă. O frumuseţe! Ca din revistă, ce mai! Şi cu toate astea, ceva-l atrăgea la slăbănoagă... M-am crucit.

Mă mir şi eu că bărbaţii frumoşi cu puţină burtă se uită la unele ca mine. Oamenii au standarde diferite de frumuseţe şi îmi amintesc două aforisme dragi mamei mele: frumuseţea stă în ochii privitorului şi ce-i de aruncat pentru unul, poate fi comoara altuia. Mama avea dreptate.

—Ce mai fac iubiţii tăi? mă întreabă Dilaila scoţându-mă repede din cugetările mele mărunte.

—În acest moment nu am nici unul, Dilaila, dar voi rezolva problema în cel mai scurt timp.

Din fericire, nu mă mai simt răţuşca cea urâtă. Faptul că mă consideră cam neserioasă nu mă deranjează foarte tare. E un defect minuscul pe lângă toate celelalte. Până să ajung aici aproape că şi uitasem cât de multe am.

—Nu ne mai încurcă, mamă! Acum chiar ştie cum ne cheamă. Felicitări!

exclamă veselă Dilaila.

Verişoarele mele sunt surprinse în mod plăcut de schimbarea în bine a memoriei mele.

—Facultatea ţi-a fost un pic de folos, până la urmă, mă gratulează cu mărinimie mătuşa mea.

Acum nouă ani, aflând că vreau să mă înscriu la facultate, Malaya m-a îndrumat cu multă înţelepciune să-mi văd de treabă şi "să nu mai încerc marea cu degetul". Facultatea este ceva foarte dificil, indiferent de profilul ales, şi până chiar şi fiicele ei au şansele numărate.

—Dar dacă nu lucrezi în domeniu, tot degeaba ai făcut-o, apreciază cu tristeţe Ilaida.

Mătuşa mea nu e sigură că am înţeles ce mi-a spus fiica ei, aşa că mai completează ceva care să-mi fie de ajutor.

—Nici dacă tragi cu puşca nu mai găseşti vreun prost! Persoanele de faţă se exclud, adăugă ea repede, ca să nu mi se pară că se referă la mine ca la ultimul prost în viaţă.

Fiicele ei nu au studii superioare pentru că nu le sunt necesare, ele fiind foarte deştepte, dar totuşi i se pare nedrept ca tocmai eu să am una terminată.

—Dar ce facultate zici că ai făcut tu, Beatrice? Iartă-mă pentru că am uitat!

—Istorie veche, spun eu.

—Arheologie, mamă, sar cele trei verişoare în sprijinul meu.

—Arheologie? Doamne, altceva mai de Doamne ajută n-ai găsit să faci? Acum, fără supărare, dar judecă şi tu: fetele mele salvează sute de vieţi într-un an, fără studii superioare, şi fac faţă stresului din spital, în timp ce tu ai făcut o facultate doar ca să scormoneşti în pământ după oase, stârvuri, ulcele sau alte mortăciuni? Chiar nu puteai să scotoceşti după cadavre şi fără facultate, sincer acum? A cheltuit maică-ta o mulţime de bani total aiurea.

—O să practic şi arheologia în următorii ani şi chiar mă...
Malaya mă întrerupe cu brutalitate.

—Lasă prostiile, Beatrice! Să spui merci pentru serviciul pe care-l ai şi să ţii şi cu dinţii de el! E de mirare că te-au angajat, ai avut mare noroc, trebuie să recunoşti asta! Mare grijă: norocul nu bate la uşă de două ori!

Dacă n-aş şti cu cine am de-a face, cine ştie, poate că mi-ar da prin gând să mă indispun. E doar Malaya, ce Dumnezeu? Zâmbesc la ea şi fac nişte gesturi de liniştire, prin care o asigur că n-o să fac lucruri necugetate. Demisia mea trebuie să rămână un secret. La cât pare de pornită, mă întreb dacă nu cumva bănuieşte ceva...

—Mamă, a făcut ce i-a plăcut, spune Dilaida, încercând să mai salveze puţin situaţia. Nu mai ştii cum făcea când era mică? Beatrice era ori în vârful pomilor, ori cu mâinile în pământ, scormonind după... comori... Mulţi oameni nu-şi pot depăşi condiţia, oricât ar încerca.

Chicoteşte cu simpatie către mine.

Sau poate mi s-a părut că a vrut să mă salveze...

Verişoarele mele râd împreună cu mine. Chiar aşa făceam când mă săturam să fac pe zmeul ori mă supăram pe ele. Erau două activităţi dragi mie şi dispreţuite de toată familia lor. Era şi un mod prin care reuşeam să fug de ele, însă am ascuns acest lucru, pentru că nu se cuvenea să le ofensez. Acum mă descurc şi eu cum pot.

Cele trei verişoare împreună cu mama lor îşi clatină uşurel capetele şi strâng din buze cu îngăduinţă. Feţele lor exprimă multă compătimire.

Vreau să plec, însă o vad pe Malaya întinzând mâna spre punga de pe masă. Punga mea!

—Ia te uită! Nu-mi vine să cred! Fetelor, uitaţi-vă! Beatrice n-a uitat că astăzi e o zi foarte importantă! Ce ne-ai adus aici? Ce-i asta? O sticlă de şampanie? Dimitriiii! Vino să vezi ce ne-a adus Beatrice de ziua căsătoriei noastre... S-au împlinit 35 de ani...

Mătuşa mea oftează gânditoare, zâmbind trist către ceva imaginar, plăcut şi pierdut.

Îmi vine să mor de ciudă! Putea să întrebe dacă-i pentru ea, nu să presupună. Habar n-aveam că acum 100 de ani s-au căsătorit ei... Mă felicit pentru că nu am pus şi parfumul alături de şampanie.

Mătuşa mea cercetează sticla cu indiferenţă, apoi ridică o sprânceană în semn de neplăcere. I se pare cam ieftină şi asta reduce mult din plăcerea surprizei.

—Gestul contează, Beatrice, valoarea ei n-are nici o importanţă... Gestul contează!

Verişoarele mele privesc cu nepăsare sticla mea de şampanie în timp ce mestecă nişte caju. Şi când erau mici aveau câte ceva de ronţăit prin buzunare şi la fel ca acum nu se încumetau să împartă cu nimeni.

—Dimitriiii!, strigă mătuşa mea cu voioşie.

Numele unchiului meu e Ignacio, însă, dintr-un motiv prea intim pentru a putea fi dezvăluit, mătuşa mea a preferat dintotdeauna să-l dezmierde Dimitri.

—Dimitriiii! Eşti surd? Vino mai repede, ce naiba eşti aşa de împiedicat? Ce ai omule astăzi? S-a senilizat de tot. Nu mă mai înţeleg cu el...

Dimitri apare cu faţa lui care nu spune nimic, ia sticla de şampanie şi dispare cu ea, fără să o privească. O va depozita în cămara cu băuturi nedemne de-a fi băute şi pe care le vor face cadou atunci când vor avea vreo obligaţie de achitat. Am timp să observ faptul că unchiul meu s-a îmbrăcat frumos, într-un costum gri cu dungi negre.

—N-am mai văzut şampanie din asta, e ceva nou din supermarket?

Malaya e curioasă şi vrea să se lămurească.

—Scot ăştia acum tot felul de băuturi de care n-ai mai auzit. Arată ca şi cum ar fi cam ieftină, dar gestul contează, îţi repet!... Să nu fie cu chimicale, că ne fac rău la ficat.

Malaya e foarte directă şi consideră politeţea o fandoseală inutilă. Adevărul trebuie spus cu orice preţ, în forma lui brută, altfel ai multe de pierdut în viaţă. Cumva, mă gândesc că poate are dreptate.

—E o şampanie renumită, are o tradiţie de 300 de ani.

—Ei, nu mai spune ! Dimitriiii! Adu şampania încoace! Dă s-o văd mai bine! Mi s-a părut mie că-i din alea alese. E o şampanie scumpă, nerodule. Chiar nimic nu ştii?

Se întoarce apoi către mine şi întreabă în şoaptă: cum ai spus că se numeşte, că n-am înţeles?

—Dom Perignon.

—Aha, dar sigur nu-i o făcătură?... Chinezii aştia falsifică tot, ştii şi tu... Dimitri!

Apoi începe să se răstească la unchiul meu.

—Ce-i cu tine, Dimitri? Ăsta-i un costum pentru ocazii unice, de ce l-ai îmbrăcat acum? Costumul ăsta o să-l pui pe tine când, cu voia lui Dumnezeu, o să treci în lumea sfinţilor; atunci chiar trebuie să arăţi bine. Dă-l jos imediat, omule!

—Şampania e originală, spune şi unchiul meu, după ce-şi schimbă ochelarii şi citeşte fiecare literă de pe etichetă.

Nu pare să-l intereseze faptul că n-are voie în acest costum decât mort. Sau poate-i surd.

—E o şampanie foarte scumpă, adăugă el. Am băut o singură dată, acum 10 ani în urmă, în timpul unei vizite în Franţa, la un restaurant. Parcă a fost ieri... Să vă povestesc…

—Nu ne mai plictisi cu povestea asta, Dimitri! Am auzit-o de câteva mii de ori... N-are timp acum să te asculte depănând poveşti... şi mai plictiseşti şi fetele. Fetele noastre.

—Aya, pitic deştept, n-am spus-o niciodată, încearcă unchiul meu fără succes.

—Cum e posibil să uiţi tot timpul? Îţi spun sigur că ai Alzheimer. Şi chiar dacă n-ai spus-o, eu tot o ştiu. Toate poveştile tale sunt la fel. Mai bine spus, e una și aceeaşi. Dă jos costumul ăla de mort de pe tine, imediat! I-am spus de sute de ori să aibă răbdare, că o să-l îmbrac cu el la momentul potrivit, dar am cu cine mă înţelege?

—Dar Beatrice n-a auzit-o, pitic botos. Nu am Alzheimer, iar costumul e pentru oameni vii; doar tu, Aya, vrei să mă vezi mort în el.

Unchiul meu zâmbeşte cu toleranţă şi apoi îşi ţuguie buzele ca pentru un sărut drăgălaş. Malaya-l priveşte cu mult dezgust, înainte să-l respingă cu ambele mâini.

—Dimitri, nervii mei sunt praf, nu-i mai toca! Du-te la citit, peste două ore vin să-mi prezinţi rezumatul! Ăsta o să moară îndrăgostit de mine. Uită-te la el, fi-mi-ar scârbă! Are Alzheimer, pentru că ştiu eu, şi ieri a recunoscut și el, dar a uitat de la mână pân' la gură.

Vorbeşte despre el de parcă nici n-ar fi de faţă, însă aşa face ea și el pare fericit.

—Hai să desfacem şampania, Aya! Glasul unchiului meu este prietenos şi vioi ca al unui copil.

—Doar n-ai înnebunit acum! Stai să pun masa şi să vină și musafirii noştri, ce vrei să o bei aşa, fără să te vadă nimeni? Abia aştept să mă desfăt uitându-mă la Delfina cum plesneşte de invidie! Asta-i una care-i dată dracului. Nu o mai poţi surprinde cu nimic. Aaah!

Îşi freacă mâinile în timp ce dispare cu sticla mea de şampanie în living.

—Delfina, te dau gata, fato! N-ai băut tu aşa ceva în viaţa ta, nici neam de neamul tău. I-o spun eu!

—Dar cât costă, întrebă ea când ajunge din nou lângă mine? Hai că mie poţi să-mi spui, nu te formaliza!

—Cam vreo 200 de euro, spune unchiul meu neîntrebat.

—Două sute?!! Malaya îşi deschide larg ochii rotunzi, metalici, cu sclipiri veninoase. Nici nu mai clipeşte, mă analizează cu privirea amorțită a unui peşte mort.

—Doamne, Beatrice, tu chiar n-ai minte! Cum să dai atâţia bani pe o băutură, fetiţo! Altă dată, când mai vrei să ne faci aşa o surpriză, anunţă-ne ca să-ţi spunem noi cam ce ne trebuie, drăguţo. Doar tu ştii că suntem oameni dintr-o bucată și nu ne formalizăm. Mare păcat! N-o mai desfacem, în cazul ăsta! Cred că o putem vinde. Fetelor ascundeţi şampania adusă de Beatrice!

Ba, nu! Dimitri, pune-o tu în vitrina de lângă masă, ca să se vadă. Delfina să-şi pună pofta-n cui! Lasă că mi-o servesc eu cu apă de la chiuvetă. Ei, asta-i bună! Dar cine se crede? Nu pot s-o sufăr, dar n-am de ales, trebuia să o invit. Mă forţează să o invit...

—Cum vă forţează, mă minunez eu, din greşeală.

—Tot timpul îmi aminteşte că m-a ajutat. Adică, înţelegi?

Nu i se pare că înţeleg şi nu mai pierde vremea mirându-se pentru că nu pricep lucruri evidente, aşa că mă ajută în lehamite.

—Vrea să-mi spună că de fapt datorită ei fetele mele lucrează la spitalul din Orange. Dar eu ştiu că bărbatul ei a făcut ceva, pentru că el a fost în comisie. Dar nici de asta nu sunt sigură, pentru că fetele, aşa cum ştii, sunt foarte deştepte. În fine, aşa sunt oamenii: te ajută fără să le ceri asta şi după aia-ţi scot ochii toată viaţa. Ca să te facă să te simţi prost.

Las banii pe masa din bucătărie și mă îndrept spre ușa de la ieşire. Vreau să plec.

—Unde pleci aşa? Stai să-ţi dau o prăjitură!

—Mă grăbesc, nu mai pot rămâne... Sunt foarte grăbită, mulţumesc!

Nu vreau să-mi rămână printre dinţi firimituri din prăjiturile ei uscate, negricioase şi fără pic de gust.

—Fetele sunt foarte obosite şi pentru că ieri au avut două operaţii pe cord, îţi dai seama? Să ştii că au scris o carte. Vreau să-ţi dau un exemplar. Ele nu ţi-au spus din modestie și ca să nu te simţi prost, ştii cum sunt ele, mânca-le-ar mama!

—Mamă, n-o mai întrista! Când îţi merge prost, parcă nu mai ai chef să tot auzi despre reuşitele altora. Nu e cine ştie ce, Beatrice.

Ilaida e plină de compasiune şi mă întreb de ce crede ea că-mi merge rău? Oare ce ştiu oamenii ăştia despre mine și ce surse de informare îşi aleg?

—Nu-mi merge chiar aşa de rău, Ilaida.

—Nu ştiu mai nimic despre tine și când oamenii sunt tăcuţi, presupun că nu le merge bine. Scuză-mă, dacă am greşit!

—N-ai de ce să te scuzi!

Sunt la ei în vizită, nu vreau să se simtă rău din cauza mea. Dă-o încolo de şampanie, îmi spun! Poate că ei aveau mai multă nevoie de ea, decât Monita.

Mama lor dă fuga în bibliotecă şi eu aştept lângă uşă, politicoasă. Și eu îmi doresc să scriu o carte, un roman istoric, pentru care tot adun materiale de doi ani. Am scris 88 de pagini. Tot mi se pare că nu sunt suficient de documentată.

Cartea pe care mi-o pune în braţe Malaya e un tratat de medicină despre operaţiile pe cord.

—Li s-a făcut o mare nedreptate, dar ştii tu cum sunt ele, l-au lăsat pe doctor să-şi aroge toate meritele. Modestia nu e bună la nimic, le-am spus de atâtea ori, dar nu mă ascultă.

Malaya are lacrimi în ochi ca orice mamă care suportă cu greu orice injustiţie făcută copiilor săi.

—Felicitări, fetelor! E o mare realizare! Sunt foarte impresionată. Un tratat de medicină!

—Să nu ne invidiezi, Beatrice. Poate, cândva, o să scrii şi tu, mă consolează Ilaila. Chiar dacă n-o să scrii vreodată tratate de medicină.

—Când aveai zece ani scriai poveştile alea pe care le citeai numai tu, se însufleţeşte şi Dilaila.

—Cine ştie, dacă te apuci acum şi o să le scrii şi ceva mai bine, poate chiar o să reuşeşti să publici ceva. Măcar una, mă încurajează Ilaida.

—Vă felicit, încă o dată, şi vă doresc mult succes! Nu mai scriu poveşti, dar nu-i o idee rea. Acum chiar plec. Vă pup, la mulţi ani şi petrecere frumoasă!

Trebuie neapărat să fug, dacă nu vreau să asist, ca pe vremuri, la o prezentare a nenumăratelor calităţi ale verişoarelor mele care personifică perfecţiunea şi care nu suportă nici un fel de comparaţie cu una ca mine. Se înţelege că ele au făcut ceva în viaţă, în timp ce eu sunt doar una dintre nepoatele lor imperfecte, din păcate.

Trag de lanţuri, zăvoare și alte încuietori bizare și cu puţin ajutor reuşesc să deschid ușa. Unchiul Dimitri împreună cu fetele lui îmi trimit multe bezele înainte să trec pragul, în timp ce mătuşa mea se înduioşează din nou.

Ies pe hol și încep să cobor scările. Înainte să ajung în stradă, mă opresc şi cercetez cartea scrisă de ele. Verişoarele mele sunt asistente medicale, iar numele lor nu sunt trecute pe copertă. Asta mă miră un pic... Malaya o fi încurcat cărţile, mi-o fi adus alta din greşeală.

Ce ciudat! Autorul, un cunoscut profesor universitar şi chirurg de talie mondială, nu are coautori... Pe copertă apare doar numele lui. Mă minunez din nou. Apoi deschid cartea și descopăr repede o notă a autorului, de mulţumire către mai multe persoane care l-au încurajat și l-au susţinut să elaboreze aceasta prestigioasă lucrare şi printre ele figurează și cele ale verişoarelor mele. În concluzie, ele n-au scris nici un rând? Oricum, sunt sigură că au meritul de-a fi făcut o galerie de excepţie. Bravo lor!

Ajung în stradă şi viaţa mea reintră în normal. Exact când vreau să cobor scările la metrou, Monita mă anunţă că Cid, soţul ei, i-a pregătit o petrecere

surpriză la un restaurant din afara Barcelonei. Putem să ne vedem mâine, doar noi două, mă întreabă ea? Accept imediat și fără mofturi.

Mă gândesc la demisie și mă bucur pentru că am făcut-o. Mai am de mers încă trei săptămâni la serviciu, potrivit contractului de muncă. Voi termina cartea pe care am început-o și voi deschide un magazin cu obiecte decorative, de interior și exterior, apoi voi continua să scriu și voi mai vedea ce idei îmi vor veni pe parcurs.

În fața mea, pe celălalt trotuar îl văd pe interlop. Ține de mână o femeie blondă, micuță, tunsă scurt. E Zelika și pare foarte fericită. Deci el este Baștanul din Barceloneta! Mă întreb dacă Zelika are versuri și pentru el.

Schimb traseul şi o iau spre Catedral del Seu.

Mă așez pe o bancă să văd cine mi-a trimis mesaje pe telefon. Blanca mă anunță că se va căsători la sfârșitul anului cu Armando, iar Natalie îmi spune că s-a împăcat cu Roberto. Ce vești grozave! Mă bucur pentru amândouă. Am câteva mesaje și de la Carla. Văd o fotografie a unui bărbat foarte atrăgător, înalt brunet, tuns scurt, bine făcut, cu ochi cenușii. Apoi îmi spune că numele lui este Raoul, că e un spaniol care a trăit în Franţa și că are 32 de ani. E inginer şi lucrează la o firmă care produce avioane de mici dimensiuni, la departamentul de testare. El face testele de zbor înainte ca avioanele să fie vândute. Aha! Oare despre el vorbea Zelika? Deci el este malacul care o sperie pe Carla și pe care Fabio vrea să mi-l prezinte? S-au întors seara trecută din excursie și vor să se țină de promisiunea făcută înainte de plecare. Apoi mai trimite o fotografie cu Raoul. Îmi place zâmbetul lui, e sexy și pare foarte sigur pe el. Îmi plac hainele lui, blugii și tricoul cenușiu. Mă întreb cum arată fără ele. N-am timp să mă rușinez de acest gând pentru că sunt preocupată de modul în care să-l pun în practică.

Telefonul sună din nou și, deși nu cunosc numărul de telefon, răspund totuși. Și ce bine am făcut! E fratele meu, Miguel, pe care nu l-am mai văzut de mult timp. Sufletul meu e plin de o bucurie fără seamăn. Aflu că acum locuiește în Madrid și că are pentru mine un bilet de avion pe care vrea să mi-l trimită. Vorbim verzi și uscate. Printre altele și-a amintit că eu, când eram copil, îmi doream să scriu povești. Acum știu și văd clar ce voi face în următorii ani și poate, cine știe, vom deschide și o firmă împreună. Mă întreabă dacă sunt pregătită pentru zbor. Mă grăbesc să-i răspund afirmativ.

Însă eu zburam deja, pentru că el mi-a dat aripi.

POSTFAȚĂ

Cartea Emmei Blue, apărută la editura Letras, 2023, oferă publicului cititor un univers ideatic îndrăzneț, incitant, oferit cu generozitate tuturor categoriilor de vârstă.

Alcătuit dintr-un lung șir de tentații imposibil de ocolit, cartea aduce în prim plan erosul ca un câmp de forțe concentrice în care valorile se amestecă într-un vârtej amețitor într-o lume care pare să-și fi pierdut măreția.

Structurat în mai multe capitole legate prin confesiunea personajului martor, Beatrice, romanul are o cursivitate, o fluență, o savoare de limbaj, încât oferă cititorului bucuria de a nu se opri din citit până la sfârșit, întrucât țesătura romanului este plină de seva vieții, fără egal în literatura româna ca problematică și ca desfășurare a confesiunii în jurul vieții intime pe care Emma Blue o construiește în toată complexitatea ei, labirintică, contrastantă, pendulând între păcat și candoare, între necesitate și fruct oprit.

Acțiunea începe abrupt ca într-un thriller. În plină noapte Beatrice, aflată în Barcelona, se încumetă să iasă la plimbare, nebănuind pericolul și eventualele capcane. Astfel este atacată de un hoț care îi fură geanta, dar care este imediat returnată de un bărbat pe care îl va mai întâlni în altă împrejurare. Își continuă totuși plimbarea, descoperă tumultul orașului, al cluburilor de noapte, chiar dacă își dă seama că "*n-ar fi reușit să-l atace pe infractor nici în imaginație*".

Întâlnirea cu prietenii Carla și Fabio îi dezvăluie amăgitorul joc al relațiilor dintre un bărbat și o femeie, capcanele din jurul fidelității conjugale, ascunzișurile vieții intime. Eroina descoperă însă contrastul dintre esență și aparență, dintre ceea ce vor să pară personajele și ceea ce sunt în realitate, iluzia unei iubiri împlinite și teama de rutina relației conjugale. Fiecare dintre parteneri căută cu febrilitate noi experiențe, "*în deliciile extraconjugale*", evadând pe ascuns, dar mimând fiecare fidelitatea. Eroina află cu stupoare că aceste a sunt așa-numitele "schimbări care să alunge rutina"(pag 39), crezând că "*al doilea partener este cheia*" ieșirii din impas. (pag 39) Beatrice nu este însă convinsă că asta înseamnă "*înțelegerea Universului*", că ar fi soluția "*de a accepta mai ușor imperfecțiunile și viața*"(pag 39) Percepția ei este greu încercată, întrucât această față a lucrurilor devine pentru Beatrice îndoielnică, neoferind argumente cognitive. Judecățile de valoare ale prietenilor ei i se par inoperabile. Comentariile eroinei

sunt acuzatoare, pe alocuri retorice, menite să transmită un sentiment de amărăciune despre fragilitatea relațiilor conjugale, despre îmbătrânire, despre trecerea ireversibilă a timpului, pe un ton grav, aducând sub lupă complexitatea ființei umane. Mesajul este despre derapajele vieții, despre calitatea omului, despre demnitate și despre fidelitate: "*ți se pare convenabil să ai o amantă sau mai multe, cât timp partenera ta inocentă și iubitoare nu află"* (pag 44)

Firul epic este concentric asemenea unor linii de forță care vin și pleacă, ca într-o spirală, antrenând în dialog cât mai multe personaje, forțe care se resping sau se atrag, într-un joc al aparențelor, între intrări și ieșiri din scenă, după cum este însăși viața, un nesfârșit carusel al iubirilor câștigate și pierdute. Toate dialogurile par că trec printr-un malaxor în care întrebările fără răspuns rămân în urmă ca mesaje camuflate. Eroina constată cu luciditate că oamenii intră, cu bună știință, într-un joc al orgoliilor, se aruncă în valuri nesăbuit, apoi trec mai departe, căci viața își urmează cursul ei firesc. Edificator în acest sens este capitolul **Team building**... în care se comentează aprins erosul din mai multe perspective pe care se pare că eroina nu le acceptă. Este poate partea cea mai elocventă din roman, ilustrând o lume care și-a pierdut măreția, care acționează instinctual.

În întregul ei, cartea Emmei Blue face vorbire despre vulnerabilitatea iubirii într-o societate în care viața, iubirea, relațiile se desfășoară cu viteza luminii, nimeni nu mai are timp de cumpănire, de echilibru, de armonie, totul se derulează sub imperiul probării experiențelor imediate cât mai variate și cât mai excitante, fără ca îndrăgostiții să mai aibă timp de clarul de lună, de nimbul iubirii, de trăinicia ei. Eroii trăiesc trepidant asemenea turbulențelor dintr-un avion care zboară fără țintă, în necunoscut.

Mișcarea epică se desfășoară în spații limitate, de regulă, în interioare sau într-un local, în vizită sau la vernisaj, la conferințe sau la întâlniri de socializare, iar în final, în familie. Eroina trece prin stări contradictorii, de la gelozie la disconfort psihic, de la confesiune la neputință, de la convenință la neacceptare. "*Gelozia îi întunecă sufletul*", orgoliul o face să se reîntâlnească cu fostul iubit, Carlos, numai pentru a se răzbuna o clipă pe noua lui iubită, trăind satisfacția că a înșelat-o, deși știa că nu va mai fi al ei niciodată. Între timp ia decizia să-și dea demisia și să scrie o carte. Participă la un interviu în urma căruia refuză postul, apoi acceptă conversații cu diverși prieteni, moment în care descoperă minciuna, fragilitatea relațiilor erotice, zdruncinându-i oarecum încrederea în oameni. Beatrice este în căutarea bărbatului perfect, dar are momente când este gata să nu se mai căsătorească. Îi ascultă perorațiile unei doamne în vârstă care îi dă soluții pentru o căsnicie durabilă: "*Să te ocupi de toate treburile pe*

care ți le dictează înainte de a pleca de acasă, să te îmbraci așa cum i se pare lui decent și să râzi cu măsură ”.(pag 121) Mai departe află de intruziunile soacrei în gestionarea situațiilor de criză și ce trebuie să facă pentru a fi soția ideală.

Discursul narativ este plin de umor, de imprevizibil, de răsturnări de situații, toate șubrezind sistemul de valori ale eroinei, gândindu-se , la un moment dat, “*să se căsătorească cu un orfan”*(141), întrucât soacra poate fi “*Sarsailă în straie de scumpete sau Satana... în heruvim”* (142)

Capitolul **Instalatorul Zelika** este plin de umor și savoare lingvistică, transpus în alt registru stilistic, demn de paginile lui Miron Radu Paraschivescu.

Zelika își varsă oful cu o franchețe și limbaj savuros de mahala, încât Beatrice se străduiește să-i țină isonul, intrând în același șuvoi de replici pline de duh, ascultând-o pe femeie care răbufnește: “*arde-l-ar focul de jigodie... A fugit cu cea mai bună prietenă a mea! două javre!”*

Femeia este de condiție socială umilă, își justifică toate acțiunile ei nerușinate, ba chiar îi mărturisește că face și ceva prostituție, toate acestea fiind povestite într-un limbaj pitoresc care culminează cu scena ghicitului, într-o rostogolire de predicții de tot hazul.

Participând la nunta Arceliei, autoarea schimbă registrul stilistic, întrând în altă zonă umană, mai elevată, dar tot atât de multe imperfecțiuni și dezamăgiri pe care le trăiește cu luciditate Beatrice. Astfel află despre *escapadele utile* ale bărbaților, cum se încurajează și se justifică infidelitatea lor, despre reușita unei relații dacă femeia este inteligentă și șireată, idei pe care Beatrice nu le poate împărtăși nici măcar într-un vis în care îl împinge pe Carlos în prăpastie împreună cu noua lui iubită.

De remarcat că în tot acest periplu despre avatarurile unei căsnicii, Beatrice nu are decât de câștigat, se maturizează, își păstrează sistemul de valori, își limpezește drumul, în ciuda faptului că pe unde ajunge este nevoită să asculte aceleași “*discuții cu conotații sexuale”* care degenerează ușor în dezbateri pe marginea preferințelor fiecăruia. Beatrice se refugiază însă în gândurile sale, refuzând acest mod de a înțelege viața, reflectând cu luciditate: “*cea mai indecentă activitate din lume nu poate fi făcută cu decență, șovăială sau sfială. Nerușinarea sau nesimțirea reprezintă o condiție de bază”* (pag 186) Această idee pare a fi și mesajul cărții, făcând o pledoarie pentru demnitate și încredere în valoarea supremă care este omul. Beatrice asistă la discuții interminabile pline de contradicții, de subtilități, sugerând complexitatea sufletului omenesc. Pentru a întări această

idee, finalul romanul ne oferă o imagine elocventă, o întoarcere în mijlocul familiei ca fiind singura valoare perenă.

Citind romanul de la prima la ultima pagină nu poți să nu reflectezi la mesajul din subsidiar potrivit căruia iubirea crește asemenea nufărului care își extrage seva, hrănindu-se din smârc. Asemenea nuferilor iubirea își păstrează candoare și puritatea, pe oricâte drumuri noroioase ar căuta-o omul în ascensiunea lui în viață.

Credem cu prisosință că romanul Emmei Blue, **Beatrice la Barcelona,** își va găsi cititorii pe măsură capabili să descopere fețele contradictorii ale relațiilor dintre oameni, dar și mesajul puternic din finalul cărții, când eroina dobândește frumusețe morală, limpezindu-și drumul în viață.

—Elena Netcu

—VA URMA—